

தத்துவராய சுவாமிகள்
திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

சரிவன்ன போதம்

திருவாரூர் திருவாரூர், உருகல்
இருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர்
கருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர்

சுசிரியா - சிவத - சிவ. வகுப்ப உருகல்மார்

கருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர்

வசனம் - பதவுரை - விசேஷ உரைபுடன்
கருவாரூர்.

அரு பன்னிரண்டு.

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. ஜே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
சென்னை-20.
தத்துவராய சுவாமிகள்
திருவாய்மலாநதருளிய

சசிவன்ன போதம்

ஆசிரியர் - ஸ்ரீமத் - கோ. வடிவேலு செட்டியார்
அவர்களால் வியற்றப்பட்ட

வசனம் - பதவுரை - விசேஷ உரையுடன்
கூடியது.

அபிராமம் - ஸ்ரீமத் - உ. அ. செம்மது முகம்மது சாயப்
அவர்களால் பொருளுதவியால்

ஸ்ரீமத் - கோ - வடிவேலு செட்டியாரவர்களாலும்
ஸ்ரீமத் - ம. ஷண்முக முதலியாரவர்களாலும்
அச்சியற்றப்பட்டது.

PRINTED AT THE
NOBLE PRESS, TRIPPLICANE
MADRAS S. E.

தத்துவராய சுவாமிகள்

சரித்திரம்.

வடக்கே திருவேங்கட மலையையும், தெற்கே குமரியாற்றையும்கூட, கிழக்கே கடலையும், மேற்கே கடலையும் எல்லையாக்கவுடைய தமிழ் நாட்டின்கணுள்ள தொண்டைநாடு, மகதநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, மலையாளநாடு, துளுவநாடு என்பவற்று ளொன்றாகிய மகதநாடு அல்லது நடுநாட்டிலே வீரமாமா நகரிலே இற்றைக் கேறக்குறைய 620 வருஷத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ் மக்கள் செய்த தவப்பயனாக வைதிக சைவப்பிராமண வருணத்திலே புண்ணிய மூர்த்திகளிருவர் அம்மான் மருகனென்னும் முறையை யுடையவர்களாகத் திருவவதாரஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் நல்லாசிரியரையடுத்து வடமொழி தென்மொழிகளுட் கற்க வேண்டியவற்றை யையந்திரிபறக் கற்று அறிவொழுக்க முடையவர்களாய் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து வருங்காலத்தில், அவர்களுள் ஒருவர் தத்துவவிசாரமும் மற்றொருவர் சொருப விசாரமுஞ் செய்து வந்தமையின், அவ்விருவரும் முறையே தத்துவராய ரென்றும் சொருபநந்தரென்றும் காரணப் பெயர் பெற்று விளங்குவாராயினர்.

தத்துவராயரும் சொருபாந்தரும், நீக்கமற்ற நண்புடைய வராய்க் கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டுப் பிரம்ம சரிய நிலையினின்றுத் தவறாது விளங்கி வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அவ்விருவரும் நாம் சந்தரு மூர்த்தியைப்படைந்து, தத்துவோப தேசம்பெற்று, உயர்வற வுயர்நல முடைய முத்தியினையடைதல் வேண்டு; இதுவே மனிதப்பிறப்பின் பயனாகுமென்று தமமுட் பேசி யொரு முடிவிற்குவந்து தீயால் வருந்துவோன் தண்ணீரைத் தேடுமாறு போன்று சந்தரு காதனைப் பிறவிப் பிணியை யொழிக்குமாறு தேடுவாராயினர்; இவர்கள் புண்ணியக் கூடித்திரங்களிலும், புண்ணிய நதி தீரங்களிலும் இன்னும் பல விடங்களிலும் பலநாள் தேடிப் பார்த்தும் சிவசொருபமார் தேசிகமூர்த்தி தரக்கெதிர்ப் படாமை யால் மிகவும் வருத்தமுற்று, நம்முள் யாவர்க்கு முன்னர்ச் சந்தரு நாத னனுக்கிரகங் கிடைக்கின்றதோ அவர்க்கு மற்றவர் சீடராதல் வேண்டுமென்றுறுதிசெய்து கொண்டார்கள். பிறகு சொருபாந்தர் தெற்கிலும் தத்துவராயர் வடக்கிலுமாகப் பிரிந்து போனார்கள். தெற்கே சென்ற சொருபாந்தர் திருப்பைஞ்ஞிலி யென்னும் சிவகூடித்திரத்தையும், திருவெள்ளறை பென்னும் வீஷ்ணுக் கூடித்திரத்தையும் தண்பக்கத்தே புடையதாயிருக்கின்ற கோவத்தமென்னு மூரையடைந்தபோது அவர்க்கு வோத்தல் கண்ணீர் ததும்பல் முதலிய நற்குறிகளுண்டாயின; உண்டாகவே, அவர் இறந்தப்பதி நமது குருநாத னெழுந்தருளி யிருக்குங்

திருப்பதியாகும் என்று சிந்தித்து ஊரினுட் சென்று, அங்குள்ளாரை நோக்கி இங்கே மகாத்மாகக னெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்களோ வென்று வினவினா. அதற்கவர்கள் இவ்வூர்ப் புறத்திலே நாணற புதரொன் றிருக்கின்றது; அப்புதரிலே ஒரு பெரியவ ரிருக்கின்றார்; அவா பெயா சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்; அவா எப் போதுவது மாலைக காலத்திலே அப்புதரினின்றும வெளியே வருவாரென்று கூறினார்கள். அது கேட்ட சொருபாநந்தா அப்புத ரிருக்குமிடஞ் சென்று அவரது வருகையை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தா அவ்வாறவர் காததுக்கொண்டிருக்குந் போது ஒருநாள் மாலையிலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வெளிபே வந்தார், அதுகண்டு சொருபாநந்தர் “சைதன்யம் ஸாஸ்வதஞ் சாந்தம் வியோமாதீதம் நீராஞ்சநம், நாதபிந்து கலாதீதம் தஸ்மைஸ்ரீ குர வேநம்” என்று கூறித் துதித்து அவரது திருவடியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, அடியேனைப் பிறவிப் பெருங்கடவினின் றுங் கரையேற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அவா இவன் அதிதீவிரதா பகருவனென்று குணங்குறிகளால் அவரைச் செவ்விதாக வறிந்து, சொருபாநந்தாக்கு “நினைவரிய வொரு பிரஹ்மம் நீயே” என்று தத்துவோப தேசத்தை ஐயங் திகிலில்லாவாறு செய்தனர். அதனால் அவர் சுகஜ நிஷ்டை பெற்றவராகி யவ்விடத்திலேயே யிருந்தார். இஃதிங்ஙனமாக, வடக்கே சென்ற தத்துவராயர் குருநாதன் கிடைக்கப் பெறுமையால் மழையில்லாப் பயிர்போல மனம் வாழத் தெற்கே வந்து

கோவத்தத்தில் சொருபாந்தரைக் கண்டு பரவச முற்ற நடந்த வரலாற்றினைச் செவ்விதாக வறிந்து அவரிடத்து, ஒரு மொழியி னுண்மைப் பொருளை யுள்ளவாறறிந்து, நிர்விகற்ப நிஷ்டை கூடி நிரதிசயாந்த வடிவமாக விளங்கி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் சொருபாந்தர் தமிழிற் கவிபா டிந் திறமை கருவிலே யமையப் பெற்ற தத்துவராயரை நோக்கி அன்பனே! நீ உலோகோபகாரமாகச் சில தூல்களிமற்ற வேண்டு மென்று குறிப்பாகப் பலமுறை தெரிவித்து வந்தனர். சொரு பாந்தர் வற்புறுத்திக் கூறாமையாலும், நிஷ்டையின் மிதுதியா லும் தூலியற்ற வேண்டு மென்னு மெண்ணம் தத்துவராயர்க் குண்டாகா திருந்தது. அது தோன்றும்படி சொருபாந்தர் ஒரு நாள் அமாவாசையில் எண்ணெயிட்டுக் கொள்ள, எவலாளரை நோக்கி எண்ணெய் கொண்டு வருமாறு கூறினார். அது கேட்ட தத்துவராயர் இன்று அமாவாசை யெனக் கூறவேண்டி அம் என் றார். அப்போது சொருபாந்தர் விதிநிவேத சூனியனை வெண்கா, நீ விதி கற்பிக்க வந்தாய், எதிரே நில்லாதே, ஒடிப் போ என்று (வேண்டுமென்று) கடுகடுத்துக் கூறினார். அதற்குத் தத்துவராயர் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுற்று, இனி நானிச்சரீரத் தோடிருத்தல் தகுதியுடையதாகாது; கடலில் விழுந்திறப்பதே தகுதியென்று குரு சந்நிதானத்தை நோக்கிக் கொண்டே பின் னடி வைத்து நடந்து பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வொழுக, பரமாசாரியராகிய சிவப்பிரகாச

சுவாமிகள் மீதும் ஆசிரியராகிய சொரூபாநந்தரீதும் சிவப்பிரகாச வெண்பா, தத்துவாயிர்த மென்னும் நூல்களையும், திருத்தாலாட்டு முதல் அமிர்தசார மீறாயுள்ள அடங்கல் முறையினையும் பாடிப் போம்போது தொடர்ந்து சென்ற அடியார்கள் அவற்றை அப்போ தப்போ தெழுதிக் கொண்டு போய்ச் சொரூபாநந்தர் முன்னர் வைத்தார்கள். அவர் அந்தூல்களின்மீது விருப்ப மில்லாதவர் போல மயிருள்ளவன் வாரிமுடிப்பது போல வாயுள்ள வன் பாடியனுப்புகின்ற நென்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். இஃதிங்ஙனமாக, தத்துவராயர் குரு தரிசனங் கிட்டாது போனமை பற்றி மிகவும் வருத்த முற்றுப் பாடுதுறையில் திருவடிமாலையைப் பாடித் கொண்டு கடலில் விழுந்திறக்கச் சமீபித்துச் சென்றதை அடியார்களுட் சிலர் விரைந்தோடி வந்து சொரூபாநந்தர்க்குத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கவர் “அந்தக் குருவிற்கு வீங்கியை வரச் சொல்லுங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவ்வடியார்கள் விரைந்தோடிப் போய்த் தத்துவராயர்க் கதனைத் தெரிவித்தார்கள்; அதனால்வர் அங்கமெல்லாம் பூரித்து என்னையும் சுவாமியைக் கட்டளையிட்டதோ? என்பிழையையும் பொறுத்தருளிறீரோ? என்று தழுதழுத்துக் கூறிப் பின்னா, “ஆடுங்கழலா மடியி லொளித்தக்கால், தேடுவ தில்லையென் றாடாய்கழல், திருவடி யல்ல தென் றாடாய்கழல்” என்றி றுதியாகவுடைய பாடுதுறையைப் பாடிக்கொண்டே வந்து சொரூபாநந்தரை யடைந்து “பிழை பொறுத்தருள்க” என்று பலமுறை வணங்கி, அவரிருவெனக்

கூற, பரவசப்பட்டிருந்து பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிருக்கும்போது சொருபாநந்தர் தத்துவராயா பாடிய நூல்களைச் செவ்விதாக வாராய்ந்து பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அதை வெளியே காட்டாது தத்துவராயரை நோக்கி அன்பினே! இந்நூல்கள் உனக்கே உபயோகமாம்; பொதுவாக யாவர்க்கு முபயோகமாகா என்று கூறினார். கூறின வச்சையத்தில் மடைத் தொழிலாளர் சொருபாநந்தரை யழுது கொள்ள வழைத்தார்கள். அவர் அழுதுகொண்டு வருவதற்குள் தத்துவராயர் குருமூர்த்தியின் குறிப்பைச் சிந்தித்துணர்ந்து மோகவதைப் பரணியில் ஒரு பிரகரணமாக வமைத்துச் சசிவன்ன போதத்தைப் பாடிமுடித்து, குருமூர்த்தி வந்ததும் அவர் திருவடியில் அந்நூலை வைத்து வணங்கினார். அதனைச் சொருபாநந்த சுவாமிகள் பார்த்து வியந்து பெருமகிழ் வடைந்தனர்.

பிறகு தத்துவராய சுவாமிகள், ஈசுவரகீதை, பிரமகீதை முதலிய நூல்களைப்பாடி முடித்து நிர்விகற்ப சமாதி புரிந்திருந்தார். இவரிவ்வா றிருக்குங் காலத்தில் யாத்திரை செய்துவந்த சில ஆரத்தியர்களும் சில வித்துவான்களும் சொருபாநந்தரது சந்தானத்திருந்த தத்துவராயர் முன்னர் வந்து போர்முகத் தாயிரங் களிற்றியானையைத் தனக் கூறுபாடின்றிக் கொன்ற வீரனைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்படும் பரணியின்னும் பிரபந்தத்தை வீரமென்பதைச் சொப்பனத்தும் பெற்றிலாத உம்முடைய குருவைத் தலைவனாகக் கொண்டு அஞ்ஞவதைப்பரணி

மோகவதைப்பராணி என்னும் பிரபந்தங்களை நீர்பாடிய தெவ்வாறமையும் என்று வினாவு, அதற்கவர் நமது தேசிகோத்தமர் தம்மையடுத்த அளவிறந்த சிஷியர்களது அகங்காரமாகிய யானைகளை யுபதேசமாகிய போர்முகத்திலே மிக வெளிதாகக் கொண்டு விடுகின்றமை பற்றி அப்பிரபந்தங்களைப் பாடினோமென்று கூறினார். அதற்கவர்கள் நீர்கூறும் அகங்காரமாகிய யானை நேத்திரேந்திரியத்தா லறியப்படுவதன்றாகலின், அது பொருந்தாது ; பொருந்துவதாகக் கொள்ளினும், ஒரு சிஷ்யனது அகங்காரமாகிய யானையைக் கொல்லுவதற்கு அநேக நாள் வேண்டி; உமது குரு வககாலத்தில் ஆயிரஞ் சிஷ்யர்களது அகங்காரமாகிய யானைகளைக் கொல்லுவ தெவ்வாறமையு மென்று வினாவு, அதற்குத் தத்துவராய சுவாமிகள், அதனை யவாகட்கணுபவமாகாட்ட வேண்டுமென்று நுருதி விடைகூறுது மனதை யுள் விழிப்பார்வையாக்கிச் சமாதிகூடி யிருந்தார். ஆட்சேபஞ்செய்தவர், சொற்பாந்தரது சந்திதான விசேஷத்தால் இராப்பகல் அறியாது மூன்றுநாள் பரியந்தம் நிருவிதற்ப ஸ்திதியினைப் பெற்றிருப்பாராயினார்; நான்நாமநாளில் தத்துவராயர் சமாதிகலந்து வெளிமுகமாயபோது அவர்களும் வெளிமுகமாய், சொற்பாந்தரையும் தத்துவராயரையும் பலமுறை வணங்கித் துதித்து நாங்கள் அஞ்ஞானத்தின் மிகுதிப்பட்டால் ஆட்சேபித்தோம்; தங்களது சந்திதான விசேஷம் பதினாயிரஞ் சிஷ்யர்களது அஞ்ஞானத்தையு மேககாலத்திலொழிக்கு மாற்றலுடையதென்று கூறினார்கள்; வித்வான்கள் தத்துவராயரது பிரபந்தங்கட்குப்

போற்றுக் கவிகள் புகல, யாவரும் அவ்விரு மூர்த்திகட்குஞ் சிவ்யர்களாகிச் சென்றார்கள். பிறகு சொரூபாநந்தர் உலகோப காரமாகத் தமிழிலுள்ள வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பலவற்றையும் நன்காராய்ந்து வேண்டிய செய்யுட்களை யதிகார வடைவாக வெடுத்தமைத்துத் தமது குருமூர்த்தியின் பெயர் விளங்கச் சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்றொரு நூலைத்திரட்டி யருளினார். சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்று சொல்லப்படு மந்தத் திரட்டைத் தத்துவராயர் சங்கிரகமாகத் திரட்டி, இடையிடையே தாம் வகுத்த வகுப்பிற் கேற்ற வண்ணம் 424 செய்யுட்களைச் சேர்த்துக் குறுந்திரட்டென்றொரு நூலைத் திரட்டியருளினார். பின்னர்த்தத்துவராயர் சொரூபாநந்தரை(கண்ணிமைபோற் பிரியா திருந்து வருங்காலத்தி லொருநாள், சொரூபாநந்தர் தத்துவ ராயரை விட்டுப் பிரிந்து போவாராயினார். அதுகண்டு, தத்துவராயர் அவரைப் பின் தொடர்ந்து போகையில், சொரூபாநந்தர் காடென்றும் மலை யென்றுங் கருதாது பலவிடங்கட்குச் சென்று திரிந்து பின்னர்க் கடற்கரையை யடுத்துப்போய்க் கடலின்மீது தமது யோகமகிமையாற் போவாரானார்; பிரியாது கூடவே சென்ற தத்துவராயர் தாம் செல்லுவதற்குக் கடலிடங் கொடுக்கா யைக்காகப் பெருங்கவிலையுற்று, தேசிகோத்தமரை நினைந்து நினைந்து இளங்கன்றைப் பிரிந்த பசுவைப் போலக் கதறிக் கதறி யழுது தேடிச் சோர்வுற்றபோது, சொரூபாநந்தர் அவர்க்குத் தரிசனந் தந்து சிலநா ளவருடனிருந்து திருநெல்வேலிக்கு வடக்கு ஆற்றங்கரை யோரத்ததுள்ள சேந்தமங்கலத்தில் பரிபூரண தசையை யடைந்தார். தத்துவராயர் சிதம்பரத்திற்கும் விருதா சலத்திற்கு மிடையேயுள்ள ஏறும்பூரில் மகா மௌன தசையை யடைந்தார்.

ஜம்.

சுசுசுசு

பரபரிரிந்தமேளம்

சதிவன்ன மோத வசனம்.

(தத்துவராய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ச்
தருளிய அடங்கல் முறை-மோகவதைப் பர
ணியிலுள்ள பேயிரங்கலில்) பேய்கள் தேவியை
நோக்கி.

“ தபபு மாதிரி மஹ முழமுதல்
பபப மாதிரி வநம்படி யெவ்வளவு ”

—என்று வினாவிதற்குத்

தேவி

அநப னாயினு மன்பர்க் தருவமாய
பநப னென்று மாமறை காணுமே
“ பந்தி மாமவலை யிற்படுங் பார்மிகைப்
புககி மாமறி வொன்னுப் புராணனே ”

— என்று திருவாய்மலர் தருளினான்.

பேய்கள்

“தேவி சிப்பயக் கூறத் தீருவான்
பாவி போய்க் தென்று பதைக்கவே”

தேவி

* சசிவன்ன போதத்தைக் கூறுவாளாயினான்.

நூற்பாயன் கூறல்.

1. அலகை யச்ச மறவக வான்களு
முலகின் முத்தி பெறும்பரி சோதுவாம்.

பேய்களே ! இமமண் ணுலகத்தில் பாவிதனம்

* சசிவன்ன போத மென்பதன் பொருள் சசிவன்ன
னது சரித்திரத்தைக் கூடம் நூலென்பதாம்; இது “கின்னி
குடி (கின்னியினது குடியிருக்கு மூர்)” என்பதுபோல,
ஆறாம் வேற்றமைத தொகைப் புறத்துப் பிறித அன்
மொழித் தொகை நிலச் தொடர் மொழியாம். சசிவன்ன
(சசிவரண்)ன் என்பதன் பொருள் சசி (சந்திரன்) போலும்
வெண்ணிற முடைபயன் (வெண்குஷ்டரோகி) என்பதாம்;
போதமென்பதன் பொருளுக்குக் கூறுதல் அல்லது அறிவித்த
லென்பதாம். சசிவன்னமென்பது அவனது சரித்திரத்தை
யுணர்த்துதலின், பொருளாகு பெயராம்.

பிறவி கஞ்சம் அசசமொழிய, யாம் முததிபெறும்
மார்க்கத்தாதக கூறுகின்றோம், வீர கவனமாய்க்
கேட்டிராக 1.

ஞானி திருநோக்கின மகிமையைக் கூறல.

2. புணர்ந்த பாவமே லாம்பர் பூரண
முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே

ரவாசனைத் தொன்று தொடடுத்த தொடர்ந்து
வந்த பாவமனைத்தும், அவாகனமீது, தமனம்ப் பரி
பூரண பரிசிவ வடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகளது நோக்
கம் (கருணையோடு) பட்டமாததிரதகில் (சூரிய வெள்ளி
பட்டமாததிரதகில் இருள் கெடுவது போலக் கெட்
டொழிவனவாம். 2.

வராகோப நிஷித நான்காவதத்தியாயத்தில் “எவனது
புத்தி அநுபவத்தை முடிவாக வடையதாய் (பிரஹ்ம) தத்து
வத்தில் பிரவிரதத்திருக்கின்றதோ அவனது பாவையிற்
பட்டவர் பாவரும் சர்வ பாவங்கள் விருந்தும் விடுபடுகின்ற
னர்” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

4

சசிவன்ன போத வசனம்.

ஞானி திருநேரக்கத்தால நம்பேறு பெற்ற
ஒருவனது சரித்திரம் கூறல

வேறு

3 எழிலாநு ஞானி புகழென்னை கூர்
லுயாவீ டிவனசோல வழிசெய
சாழிலாளா சோகை யதுகேடு முன்னை
ய்திகாச மொன்று சொல்வே

கலாநிதரதுப ருறநக ஞானியின புகழை
யளவிடநக கூறல ஞானமாய முடியாது சிந்தையும
மொழியும் சொல்ல நிலைமையதாகிய மேடாடசத்தை
இநக ஞானியினது உபதேசசுகின வழிபெ டென
றொழுகிஞா அனாதக கூறிய அதுபற ஒரு பழைய
இதிகாச மிரத்கினறது அவ்விதிகாசத்தைக கூறுகின்
றேம. தேச ராக 3

ஞானியை பகஷ பளவிடடுக கூர் முடியாகென
பது “தந்தா டெடும வணைகூறின ரையத, திரா
தார டெண னிகொண்டம” என்று கிருகதாள கூற
வகாதும னகு விளங்குகாம.

இவனிதிகாசம திருமாலுக்குச் சிவன
செப்பியதெனக் கூறல்.

4. தந்தாப மறற பரணேவல் செயத
வவனுறற பேறு தனைமுன்
சேந்தா மரைககண் முதல்வற்கேம் மண்ண
நிநுவாய் மலர்ந்த திதுவே.

தனனை(உடம்பை)ப்பற்றி வருந தன்பம் பிற
வயிர்களைப் பற்றி வருந தன்பம், தெய்வகதை பற்றி
வருந தன்பம் என்னும் மூவகைக தன்பம் மில்
லாத குருபரனது குற்றேவலைச் செய்க அந்தச் சிவ்ய
னடைந்த மீமாட்சு சரித்திரமாகிப் இவனிதிகாசம
முற்காலத்தில செந்தாமரைக் கண்ணனுக்கு எமது சிவ
பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாம். 4.

செந்தாமரைக கண்ணன-விஷ்ணு. ஆ. விஷ்காசம்
கந்த புராணம் - சூதசங்கிதை - முததிநாண்டம்-ஞானி பணி
விடைப் பேறுசொற்ற அததியாயததில கூறப்படடி நுககின்
றது.

இவ்விதிகாசம் இஃதெனக் கூறல்

5. உவமிப்பின் ஞானி விழிப்பட்டு டுன்னை
வினைவிட்டு முத்தி யுலகிற்
றவமற்று வெய்ய வினையே புரிந்த
சசிவன்ன எனத்து கதையே.

இவ்விதிகாசம் தவநெறியிற் றசுவவந்தாழிந்து
கொடுவினைகளையே சபித்து வந்த சசிவன்ன னென்ப
வன் தமக்கெப்பொல்லாத மாந்தர பராயண றென்னும
ஞானியினது கிருபா நோக்கம் பட்டமாயினால், பழ
வினையி னின்றம கீறிக் கீமாட்சமடைந்த கதையா
கும்.

தவநெறி-ஞானிய விர்த்திகளையும். மறோ விர்த்திகளை
யம் தடுக்கும் வழி

சசிவன்னனது தீயொழுக்கத்தைக் கூறல்.

வேறு.

6. எமம் புருவா ருளபா தகரா
மியாவர்க்குளு மிக்கவ னாதமீவ
னாமம் புகல்வார் குலமும் மெரிவாய்
நாகம்புகு மாறு நடந்தனனே.

சிறைக்காவ லடைதற் குரியவராயுள்ள பாதகர்

பாவஞா ளும் மேம்பாடுடைபவனான இச்சசிவன்னன் தன் பாரைக் கூறுவாரது சந்தையாரும் எரிவாய் நாககூட படைபுமாறு நீவின்களைச் செய்து வந்தனன். 6.

செருகாவல்-காவற்கூடம், அல்லது சினைச்சாலை. எரிவாய் கூசம்-மாபூதியென்னும் ஈரகம், அஃது அகநீரணியைக் கக்கிக் குளன் டிருப்பதாம்.

சசிவன்னன் சிவனடிபாரையும், சிவததையும், வேததையும், வீடுதியையும், தருமததையும் எப்போதும் நினைவைச் செய்து வருவான். அவன் தனது செயலாத நாளே யில்லை யாம். தன்னை யடுத்தவரைக் கெடுக்காது அவன் விடுவதில்லை யாம். எதிகளையும் உறவினரையும், வாலிபரையும், கருவையும், பசுவையும், வேதியரையும் அழிகக அவன் ஒவ்வொரு னாளும் மூயற்சிசெய்து வருவான். பிறர் வீட்டிலு நெருப்பு வைப்பத அவனுக்கு மிகு விநோதமான விளை பாட்டாம். அவன் பாரை விஷமருகது கொடுத்துக் கொள்ளும், பாத கப்பொடி (சொககுப்பொடி) தூவி மயக்கியும், அவாகளிதத் துள்ள பொருள்களை பபகரித்துக் கொள்வான், யாராவ தொருவாரு அடிமைப் பத்திர மெழுதிக்கொடுகது, அவ ரிடதது பொருள் பெற்று வவலாளாகச்சென்ற உஞ்சனை

பலவுஞ்செய்து, அவரைப் புறக்கே நிர்த்துப் பழிதனும், அவர்மீது கோள்சொல்லியும் வருவான்; ஒருவனிடத்துச் சிநேகிதன் போலச் சென்ற பேசி, விருந்துண்டு, பின் அவன் லீட்டிவ் களவுசெய்து, அட்பால் அவனுக்குச் சத்துருவாகவிருந்து, அவனைக் குறைத்துப் பேசி, அவன்மீது தான்கொண்ட கோபத்தை, அவன் தனிவழியில் உரும்போது சென்று, அவனை யடித்துத் தீர்த்துக்கொள்வான், உபாயப் பத்திர மெழுதிக் காட்டி, பலரது நிலங்களையும் பொருள்களையு மபகரித்துக் கொள்வான், பிராமண சநியாசி வேடங்கொண்டு பலர் செல்லும் வழியிலிருந்து வருகின்றவரிடத்து ஞானியைப்போலப் பேசிப் பொருள் பெறுவான்; ஒரு பறைச்சியைத் தனக்குரிய மனையாளாக்கிக் கொண்டான்; தன்னை பொத்த பாவிக்கொடு சிவகஞ் செய்து வந்தான்; ஆடு மாடு முதலியவற்றின் மாம்சத் தையும், மீனையும், கள்ளையும், ரசலையு முண்டு வந்தான்.

அவன் எப்போதும் தனது தந்தை தாயரது கற்புத்தியைக் கேட்டதேயில்லை; கல்வியில் விருப்பம்சிறிது உலலாதவனாயிருந்தான்; சநதியாவந்தன முதலியவற்றைச் செய்வதையடியோ டொழித்து விட்டான். ஜபஞ் செய்கின்றவரையும் தபஞ்செய்கின்றவரையும் அவன் பழிக்காதநாளில்லை. அவன் கற்புத்தி பெண்களுக் களவில்லை; திருநீறாவது தரித்துக்

கொள்ளுதல் கூடாதாவென்ற கூறப்பவரைச் சீறி விழுந்து வருத்துவான் கன வீட்டுச் சொத்துக்களை பெல்லாம பாதையாகக் கொடுத்துப் பாழாக்கி விட்டான் கனது தந்தை காயரது வருசக்கந்தா சிறிதுந் கூணிப் தேயிலலை, அவர்களை மிகவுமவருகதி வருவான் அப்பன் திருநடு தொழிலையும் அது காரணமாகப் பிறராகக் கொண்டு தொழிலையும் மிகு முகநிபமாகக் கொண்டு, பாதையா வீடுகொல்லே வசித்து வந்து, முடிவிலுள்ள விரும்பிக் கொண்ட ஒரு பறைசரி வீட்டிலேயே வசித்து வந்தான், இப்பாக்கங்க லிய பனரிலுன்னும் பல பாதகங்களையுஞ் செய்துவந்தான் பாதகங்களுக்கஞ் அனல் மீட்டலாம்

சசிவன்னனது பாவ கருமத்தின் வலியால்

அவனது முன்னோர் நரகத்தை யடைந்தார்

உ ர ன ல

7 மலமேவிய த்வினையின் வலியான

மகிழும்பா பகத்தி லிருக்கவிவன்

குலமேவிய தேன்புல வாணாகளுங்

கொடிதாநர கங்குடி யேறினரே

சசிவன்னன் அறியா மயின் பெருக்கதால்

செய்த (மேற்கூறிய) மகா பாதகங்களது வன்ம

யால, (களிப்பை யுண்டாகும்) சுவாகதலோககதிநிநு
நத இவனது வமிசுகநிந பிறநத பிகிராககள் யாவரும
அவவுலகத்தி னினறும் நீநகி, மிகக கொடியதாகிய
நரசுததை யடைநதநாநள 7

ஒருவன் பாவ நருமததை மிகுகியாகச செடவானுயின்,
சுவாகதகிருநக அவனது முன்னோ யாவரும நாகததை
யன் டவா ரென்பது இங்குக் கவனித்தறபா டதாம

சசிவன்ன மறுமையி லடைதற்குரிய

வினையின் பயனை மிமமையிலேயே

யடைநதநானைக கூறல

8 மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும்

வினையினபயன் மேலொரு காலமுநு

திகமேவரு மென்பதனா வுளநோ

யெல்லாமிவ னைச்சேற வெயதினவே

ஒருவன் மிகுகியாகச செயத கவனினை தீவினை
களின் பயன் அவனுக்கு மறுமையி லுண்டாசாம
மிமமையிலேயே யுண்டாகு மென்று அறநூல்
கூறுவதால், (சசிவன்ன அளவு கடநது செய்த

தீவினையின் னா வருதற் குரியனவாய்) உள்ள
நோயினைத்தும இச்சசிவன்னனை வருததுமாறு வந்து
குழந்து கொண்டன. 8.

நலவினையின் பயன் சுருமாம்; தீவினையின் பயன் துக்
சுருமாம். சசிவன்னன் தீவினைகளை யளவு கடந்து செய்கமை
யால், அவனை அத் தீவினையின் பயனைச் சுகம் இழமையி
லேயே வந்து குழந்து கொண்டு வருத்தின வென்பதாம். இம்
மை-இடபிறப்பு; மரமை-வருபிறப்பு.

செருப்பு மிகின் தீரும், நீர் மிகின் செருப்பும் அடங்கு
மாய போல, அசுரும மிகின் தருமமும், தரும மிகின் அதரு
மமும் அடங்குவனவா யிருத்தலின், தீவினைகளை அளவு கட
ந்து செய்த சசிவன்னனுக்கு அவன் சன்மாநுதாதகிற் செய்த
நலவினை சிறிதாகவேனு முற்பட்டு நில்லாதாயிற்று; ஆகவே,
அவன் தான் செய்த பாவ கருமத்தின் மிகுதியால், தஷ்ட
முதலிய கோய்களால் வருத்த முறுவா னாயினான்; அவனைப்
பேயும் பிடித்துக்கொண்டது; பிரஹ்மஹத்தியும் பற்றிக்
கொண்டது; இவற்றால், அவன் அளவிறந்த வேதனைக்
காளாகி மல்லலுற்று வதைவானாயினான்.

சசிவன்னனது தந்தை அவனது துன்பத்தைக்
கண்டு சகியாது வருந்தினுனெனக் கூறல

9. தன்புத்திர னேயம் விடாமையினுற
நவறுற்ற விவறபெறு தந்தையுள்
துன்புற்றினி யென்னைகோலோ புதல்வன்
றுயாதீாவகை யென்று சுழன்றனனே

சசிவன்னனது பிதாவாப உதகம் போகியாப
விளங்கியிருந்த பாகயகஞ்ஞென்னனுமீரா அநகண சிரே
ட்டன சிரமநகவரிப கனது புதநிரனாகிய சசிவன்னன
பெருநீராயா லும், பிசாசாலும், பிரமமற்றதகியாலும்
படும் அவஸ்தைகளக் கண்டு, தன் புதநிரன்மீது அவத
துள்ள அனபுரீ வகாமையால், தன சித்தத்தின்கண் பெ
ருந துன்பமடைந்து, இனி இவனது துன்பப் பீடுகும்
மார்க்கம் பாடுகொவென்று கலக்கமுற்றிருந்தார் 9.

பாகயக்ஞன செயலைக் கூறல்.

10. ஒன்றாலும் வினைததுயர் துயடபசுவ
லொழிவிகு முபாய முனக்கிலதே
யென்றவ மறிந்தவ னன்புவிடா
திவனைக்கொ டுழன்றன னெங்கணுமே
பாகயகஞன் இவ்வாறு கலக்க முற்று வருந்து

வரதச சசிவன்னன கண்டு கததைப் பான செயத
 தீவினையின் பயனாகிப் துன்பத்தை யானே அனுப
 வித்தலெவன்றிய அங்ஙன மல்லாமல் அதனை மணி-மந
 சிரம மநும தனபனவற்றுள் பாதொன்றிலு மொழி
 யச மஃபு முபா ம கீகவரீராகுக் கிடைக்க மாட்டா
 தென்று கூறினான் அவ னங்ஙனம் கூற்பும், அவன்
 படுந் துன்பங்கள் பாரிந்து வருந்திப் பாகபகளுள் புத
 கிர வாஞ்சை நீங்காமையால், தீர்த்த யாததிரை செய
 கால் ஆகக் கா பெரிமோரது அனுக்கரகதகால் இவ
 னது 'த' ரீங்க விடுமென்று கருதி, சசிவன்னனை
 முதுகின் மீதே கருகக் காணப் பெரிமோரன் வசிக
 சூம் ஸகலங்கள் பலவற்றினுந் மனம், தீர்த்த பாத
 திரை செயது சுற்ற வந்தனன்

10

பாகபகளுள் தீர்த்த பாததிரை செயதல் அவருள்ள
 பெரிமோரனது பெருபா மாகக்கதால் தன் மைக்கனது
 ரோப நா தவிடு மென்ற கருதி, அவனை முதுகின் மீதே கரு
 துக்கொண்டு தீர்த்தபாததிரை செய்கா மென்பதாம்

14 சசிவன்ன போத வசனம்.

பாகயக்ஞன் சசிவன்னது துன்பம் நீங்குதற்குரிய
காரணத்தை யுணர்ந்தா னெனல்.

11. ஒருமாதவன் மற்றிவன் வேதனைகண்
டொழிவற்றுள வொன்றை யுளத்துணரும்
பரமாகிய ஞானிகள் கண்ணுறவே
பரமௌடத மென்று பகர்ந்தனனே.

பாகயக்ஞன் தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கு
மாறு தீர்த்த யாத்திரை செய்து வரும்போது, தேவ
பததலன்னு மொரு முனிவரைக் கண்டு வணங்கிக
துதித்து, கனது புத்திரனது துன்பமனைகதைபுகூறி,
எனது புத்திரனது துன்பம் நீங்குதற்குரிய வுபாயக
தைத் தேவரீர் கூறியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தனன். அவர் பாகயக்ஞன் கூறியதைக் கேட்டு,
சசிவன்னனைடைத்துள்ள கொடுங் துன்பத்தை நோக்கி
மனமிரங்கி, காலம் தேசம் வஸ்து என்னும் மூன்ற
னிடத்தும (கடத்தில மன்போல) நீக்கமற சிறைந
தேவவடிவமாக விளங்கும் பரமபொருளைத் தத்துவ
விசாரத்தால ஐயங்கிரியில்லாது தாமச வறிந்
துள்ள பரமாத்வைத ஞானிகளது கிருபா நோக்கமே

இவனது சொடிய நோய்களை நீக்குவதற்குப் பரம ஷக்ர
தமா மென்று திருவாய் மலராகருளிப் பின், 11.

12. தானந்த மிலாத த்னேததருவான்

சததீசகர மென்னு மிடந்தனில்வாழ
மனந்தி பராயண னென்பவனின்

மைந்தாக்குறு நோய்க்கு மருந்தெனவே

சததீசகர மென்னும் சிவவிய ஷேந்திரதனின்
கண ஆதி தீவிர பகதவாஸ்கரு நாசாதித மாபுள்ள
பரமபொருளை ஆவாகம நிஜ சொரு மென்று (ஆதமா
வென்று) உபதேசஞ் செய்து பொருட்டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற மாகந்திராயண ராணனும் பரமாத்மாவதி
யின கிருபா நோகசமே உனது புகழினடைந்துள்ள
கொடு நோயை நீக்குவதற்குப் பரம ஷக்ரதமா மென்று
திருவாய் மலராகனா 12

சததீசகர மென்னும் சிவவிய ஷேந்திரம், விருத்தாசலத்
திற்கு வடகீழ்த் திசையி் விருப்பகாம அது சிவபெருமானைச்
சதசி(உமாத்தேவி) பூசிக்கமையால் சததீசகர மென்னும் பெயர்
பெற்றது, கோ (நந்தி தேவா) பூசிக்கமையால் கோபாவத்
மென்னும் பெயரையும் பெற்றது. “அததலமு நந்திபெயர்

ராஜேகோ பருபகமாபச, சசகிபெயாறசுகதீச சுரமுமாயத்
தழைசது ராஜன் என விருதசகாசல் புராண ம கூறுகின்றது

பரகயக்ஞன மாநந்தி பராயண ரிடத்துச்
செனறு சசிவன்னனது கொடுஞ் செயல்க
னைக் கூற, அவர் சசிவன்னனைக் கருனை
யோடு நோக்கினு ரெனல

16 முடியாவுப தேசுரீ தென்றிவனம்
முனிவன்பத மெய்தி மொழிந்தனனிக்
கோடியான்வெரு வாது துயிற்றியநோப
கூற்றகரி தாய் கோடுநதொழிலே

இப் பரகயக்ஞன கவபகத முனிவா கிருவாய்
மலாதகருளியதைக் கேட்க, இம்முனிவா கிருவாய்
மலாதகருளியவிகு எல்லா பற்ற உபதேசமா துமென்று
கருதி சுகதீசுர மெனறுத தவனி, பிஷுததிரத்திற்
குச் சென்று, மாநந்தி பராயண ரென்னும மகாதது
மாவைய டைதது, அவ நுடைய கிருவடிகளை வணங்கித்
துகிகது அவரது சநநிதானகுகி, சசிவன்னனை நிறு
தகி சுவாமி' இக்கொடிபவஞன எனது புதகிரன் ஒன்

றுக்கு மஞ்சாறு செய்த துன்பந்தருங் கொடிய செயல்
கள் அளவிட்டுக் கூறுதற்கு முடியாதனவாம். 13.

14. ஈங்குன் லிருமுன் பகரும்படியோ

விவனெய்திய தீவினை யென்னவெலா

ஈங்கும்படி தன்னது பூதியினை

னிகழும்விழி வைத்தன னின்மலனே.

இவன் செய்த கொடுமபாதகச் செயல்களை யெல்லாம் இங்குந் தேவரீர் சந்தானத்தில் கூறுவது தகுதியாகாது : இவனது துன்பங்களைத் தேவரீர் கிருபா நோக்கத்தால் நீக்கிப் பருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதுகேட்டு மாநந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனிடது கருணை கொண்டு, இச்சசிவன்னனடைந்தான் பாவ கருமமனைத்து மொழியும்படி, சுவானுபவத்தால் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போல விளங்குகின்ற தமது கிருபா நோக்கத்தால் அவனது முகத்தைப் பார்த்தனர். 14.

பாகயக்ஞன் சத்திச்சுரஞ் சென்று மாநந்தி பராயணரைக் கண்டு வணங்கித் துதித்து, அவர் சந்தானத்தில் சசிவன்னனை நிறுத்தினான் ; அவர் பாகயக்ஞனை நோக்கி, நீ

யார உன்னுடன் ருக்கின்ற இவன் யார் யிங்கு வத னார
 ணைம பாடினா லி எவ்வாறு அதற்குப் பாகப் பகளுமா ன்
 பிராயணன், எனப் பார்ப்பாகப் பகளு ன் இரக பாவி எனது
 புதகர ன் இவன் மசுதி மகா பாகங்களுக்க ன்வி லை,
 அக்ஷயன் பெருந் துன்பங்களை இன்பவிசை யருகின்
 ருந் து பாக சுகமாய் பூர்வா ன் துடநிசை வடி, எனது
 பிகாக்கை நரக ராசரின்னாய் க்ககவும சேவரீர இப்
 பாவிய எமீது நெயரீர கமவை சுகருந் தேவை நெய்
 பிராசுதிதரணன் அது மகட்டு மாறுபா ப் முனிவர
 சசிவந் தன் பிரா ககவேனை மும்மனத் தருவாங்கு காநடு,
 அன் னுழ முதந் துக்கநீனை ம்பாடி ராசரின் மரபதாம

மாநகதி பராயணரது கிருபானோக்கத்தால

சசிவன்னன் துன்பம் நீங்கினு னெனல

15 கணியாத பவககடு வானதிருக

கண்வைததயும் விட்டன காதுகடும்

பிணியாவையு நல்லபிதா விறைதாள

பேணிப்பணி யென்று பெயாநதனனே

மாநகதிபராயண முனிவர அளவிடற ரி
 பிறபெ னன்னுங் கொடிய விஷகோபை கீகருவதற்கு

சரஸ்வதியாநாசாயி நுபபதான கமது கிருபா நோககத
 ஸாதச சசிவன்னாநீது வகரணா அவவளவிலே அவனை
 வந்தாராக டிணியும் பிடிபும் பிரமைமஹத
 தியும் அவனைவிட்டு நீங்கின (அதனால் அவன் ஆ ஆ
 ான்று சூதரயலேவ மஹிநது தெளிவுடையவனான
 னை உதயாகுணபுராபாரபான(தனதுபத்திரன
 ஆ'ஆ'என்ற கதாபாடல்கள் காழிநது தெளிவுடையவனா
 யிருப்பதைக்கூறிய அரபும முகமுப மலரப்பெற்றது,
 அமமா முனிவரது நெருவடி களைக தொழுவதுதெது
 அவரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுக் காண்டு, சசி
 வன்னனை நோக்கி நீயோயன்றி நானும் என்று திராக
 களும்கூடக உதற்பபடி மகாமுனிவரது கிருபா
 நோககததை மயறத சசிவனனா' இனி நீ டிமகா
 முனிவரது கருவியாரை அனபுற்று வணங்குகதுதி
 மெயதும்காண்டு இவ்விதகிலேயே பிரசுரகத வா
 ப்பான்று கூறி (அவனை அங்கேகமீய உதத்திவிட்டுத்)
 கனதுருசகுச சென்றனன

15

பாமயினை விஷமுதலிடவற்றை க்கருவதற்கு எட்டிப்ப
 டை -கொட்டை, அடுகினுப்பபாளை யி -மோ முதலிட விஷ

மருந்துகள் தகுதியுடையவை யிருந்த போல, பிரவிப்
பிணியை நீக்குவதற்கு ஞானிகளது கிருபா கோசகம் அமர்த
சஞ்சிவிமருந்தாயிருக்கின்றதென்பது புங்கணத்தற்பாலதாம்.

யோக சித்தியுடையார் தம்மை யடுக்கவரது ஸார்ப் நீங்க
வேண்டுமென்று கருதி அவரைக் கிருபையோடு கோகருவா
ராயின், அவரது கோய் நீங்கி விடுவதாய், ஞானசித்தியுடை
யார் தம்மை யடுத்தவரது பிறவிப்பிணி நீங்கவேண்டுமென்று
கருதி அவரைக் கிருபையோடு கோகருவாராயின், அவரது
பிறவிப்பிணி மகாவாக்கிய உபதேச வாயிலாக நீங்கிவிடுவ
தாம். யோகசித்தியும் ஞானசித்தியுமுடைய மாந்தர்பரா
யண முனிவர் சசிவன்ன னடைந்துள்ள கோயும், பேயும்
பிரஹ்மஹத்தியும் நீங்கவேண்டு மென்று கருதி, யோ
பாவனைகொண்டு அவனைக் கிருபையோடு கோக்கினார் ; அ
னால், அவனடைந்துள்ள கோயும், பேயும், பிரஹ்மஹத்தியு
அவனை விட்டு நீங்கின வென்பதாம்.

**சசிவன்னன் சற்குருபணிவிடை செய்வதில்
மேம்பட்டவ னானானை**

16. இடனேமுத லாக வுவந்திறையோ
னேவும்பணி செய்திவ னுஞ்சிலநா
ளுடனேயிவ னத்திரு மேனிதனக்
கூரியானேன வற்றன னும்பனோடே.

சசிவன்னன களது கருத தனக்கு மாநகி
 பராயணமா முனிவரது திருவடிக் கொண்டு செய்து
 கொண்டிருக்கக் கடவாயென்று கூறியதை மகா மந்
 திர உபதேசமாகக் கொண்டு, உடலுயிர் - கண்ணிமை -
 ஊசிநூல் போல மாநகி பராயண முனிவரைப் பிரி
 யாது, இடனே முதலாகவுள்ள சற்குரு பணிவிடை
 களைக் கவரது செய்யவேண்டு மென்று நிச்ச
 ரிதது, மாநகிபராயண முனிவர் ஏவும பணிவிடை
 களை, இப்பணிவிடை செய்யும் பாகிய மெனக்குக்
 கிடைத்ததை யென்று பாமாநகதமடைந்து செய்து
 வந்தான்; இவன இங்ஙனம் சிலநாள் செய்துவந்த
 போது, ஹிசரசிவன்னனும் உததம் சிஷ்யாருடனே அம்
 மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனென்று அங்குள்
 ளார் புகழ்ந்தது கூற, அமமா முனிவருட னிருந்த
 னன

16

மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனாதல்-மாநகி பா
 யணமுனிவரது பிரமகோசத்தை(உடம்பை)ப்பாதுகாப்பதில்
 கண்ணுங் கருத்து முடையவனாதல்.

இ—னை முசலாக்கரன் சற்குரு பணிவிடைகள் ஆப
தம், அங்கம், உதாரணம், சரபாவ மென்பனலாம்

அபசம்—சற்குருவிற கணுகுலமான காரி பங்களைச் செய்
தலாம்.

அங்கம்—சற்குருவின் திருவடி நயக்க முடிதல், பிடி
தல் முசலிய கொண்டுனைச் செய்கலாம்

ஸ்காணம் (உடம்) —சற்குருவின் மடம் எவ் முசலி பவற்
மைப் பாதுகாத்து உததலாம்

சரபாவம் —சற்குருவைப் பிரதேச சிவமென உதந
தும விசுவாசமாம்

“ஆநாப னுச்சுர னெந்தர ? போவக கூவக நயி
கரசர நுகிய னெய் லெய் கேதினங் காசி நம்போ
லுரிய மனைழந் பா வையுங் காதுங் ன் னா யாயொருந்
பாரிய னெயொ ன் காண்பா ன் ன் ன் பதிக் திய னெ.

என் உருட்பிரகாசங் கூவக ன் துணாகு மாலகாம்.

சசிவன்னன சற்குரு பணிவிடையை

கன்றாகச் செய்து வந்தமையால்.

சாதன சதுஷ்டய முடையவனான னெனல்.

17. நன்றமுனி தாள்வழி பாடதன

னாவித் தான பிறப்பினைவிட்

டொன்றுகிய வீடுண ருத்தமர்கட்

குளசாதன நான்கு முதித்தனவே.

சசிவன்ன மாந்திரபரமம் முனிவரது திரு
வடிவ மொன்றை (ஆபதம், அங்கம், ஸ்தானம் சத்
பாவ பென்பனவற்றுள் ஒன்றுங் குறையாகாது) செவ
வைபாகசு ரெயது வநநன்; அவ்வாறு செய்து வந
தமைபால் பலவிகமான பிறப்பினின்றும் நீங்குதற்
பொருட்டு, (நாகா வென்பது சிரிதாசவேணு மின்றி)
எசு வடிவாபுள்ள மேரட்சகநக யுள்ளவா றுணர்ந்
தடைப விநுமபுரி உத்தமாத குரிபாஷா புள்ள சாதன
நான்கும் அவனுக்குண்டாயின

17.

ப வீதமான பிரபு எழுவதைப் பிரபாம; அவை
சிவா, மக்கள், விலங்கு (மிருகம்), புர (பறவை), சாவன
(எம்பு முதலியன), நீர்வாழ்வன (நீன் முகவியன), தாவ
ரம் (மரஞ்செடி முதலியன) என்பனவாம். ஆப பிரபுக்கள
நபயிநபி ௧௦௦, முத்திர பிறபிறக்கல், வசன பிறக்கல்,
வியர்வையின் பிறத்தல் எனனும் காவாயைக் கூடங்குவன
வாம். எழுவதைப் பிறப்புள தேவப்பிறப்பு 14 இலட்சம் பேத
மும், மகரப்பிரப்பு 9 இலட்சம் பேதமும், விலங்குப் பிறப்பு
10 இலட்சம் பேதமும், புள பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும்,
ஊவனவற்றின் பிறப்பு 11 இலட்சம் பேதமும், சீர்வாழ்வன
வற்றின் பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும், காவரப்பிரப்பு 20
லக்ஷம் பேதமுமாக விருப்பனவாம்.

“ஊய பகிடுறாற மென்பது மானு
 போற்றா பங்குபோ பப்பு நம்—ரீர
 பந்தாந கேவா பகிடு வாய்ப்பு நம்
 அந்நம் ரீரத பாவாநா வநது”

என்னும் மென்பா இவருணாத பா காம

மோட்சம்—சாவதுக நிராகதி பரமாநச நிராபடி
 வழுவமாக விருப்பதா ம குறிப்பி—கே நலக மன ம

சிவவழுவ ஆப மா அல்லது அதமவழுவ ரிவ ம மானை
 அதன காரிமமென்பா வாஸத மாக வி ராது ஏகமாக
 விருத்தவின், அதுவே மோட்ச சொபமாக விருப்பதாம
 உதகமா-அசிசீவிரகர பகருவா

சாகனம் நானகாவந -(1) நிகயாநிததி வஸது விவே
 கம, (2) ஆகாமுகவிராதத பஸபோக ரிராகம, (3) சமாதி
 சடக சம்பததி, முமுட்சுகதுவ மென்பனவா ம

(1) நிகயா நிதகிய வஸது விவேகமாவது சிவம அல
 லது அதமாவே நிகதியம, அதற்கண்ணி பமாயிருப்பன வ்னேத
 தும அங்கதிபமா மென்ற அவற்றைத திடமாக விசாரணை
 செயது தெளிவாகவறிவதாம நிததியம-அழியாதது, அநித
 தியம-அழிவது

(2) இகாமுதசிராதத பல போக விராகமாவது பல வினைபால வரும் இகலோக (இவவுலக) போகமும், பரலோக (சுவாககாதி யுலக) போகமும் ஈசமாவதால் துகக சாதனமா மென்புணர்த்து, அவற்றைக் காதகை மலம் - வாந்தி செய்த அன்ன முதலியவற்றை விருமபாமை போல விருமபா கிருக தலாம்

(3) சமாதி ஈடக சம்பதகிபாவது சம முதலிய ஆறு குணங்களைப் பெ கலாம். அக்குணங்கள் சமம், உடம், சிசிடாச, உபாதி, சிரததை, சமாதானம் என்பனவாம்

(a) சமமாவது அநதக்கரணத்தை (மனம்-புதசி-சிசசம்-அகங்காரம் என்பனவற்றை) யடக்குதலாம்

(b) தமமாவது பாகிய கரணத்தை (சுரோதசரம்-துவகது முதலிய இநதிரிபங்களை) யடக்குகலாம்

(c) சிதிடசையாவது கனை (உடம்பை)ப் பற்றி வரும் துன்பம், பிறவுயிரகளைப் பற்றி வரும் துன்பம், செய்வததைப் பற்றி வரும் துன்ப மென்னும் தாபத்திரயதருகச சகிததுக்கொண டிருத்தலாம்

(d) உபாதியாவது சற்குரு பணிவிடை செயதற் பொரு டடு, தான் செயதுவந்த கரும மனைத்தையும் விடுதலாம்

(1) சிரத்தையாவது சீவத வாக்கியத்திலும் சற்குரு வாக்கியத்திலும் பூரண விசுவாசம் வைத்தலாம்.

(2) சமாதானமாவது சற்குரு அருளிய வாக்கிபத் தை ச சிறிதும் மறவா திருத்தலாம்.

(3) முழுட்சத்துவமாவது அந் தீவிரதரமான மோட்சா பேட்சமாம்.

சசிவன்ன மாநாதிபராபண முனிவரது திருவடித் தொண்டைச் செப்து வரும்போது அவர்க்குக் காத (வேர்) மூல (கடங்கு) பல (பழ) முதலியவற்றைக் கொண்டு வருதலிலும். அவரது பசவிரகுப் புல்லிடுதல் முதலியவற்றிலும், அவர் ஸநானஞ் செய்யத் தீர்த்தல் கொண்டு வருவதிலும், அவரது வஸ்திரங்களைத் தோய்ப்பதிலும், கோவணத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதிலும். அவர்க்குப் படுக்கை போடுவதிலும், அவரது திருவடிகளைப் பிடிப்பதிலும், அவரை வணங்கித் துதிப்பதிலும், மற்றமுள்ள தொண்டுகளிலும் சிறிதுந தவறா திருந்தான் ; அதனால், அவனுக்கு அறம் (புண்ணியம்) வளர்வதாயிற்று ; பாவம் குறைவதாயிற்று ; அதனால், அவன் அறியாமை நீங்கப்பெற்றுச் சாதன சதுஷ்டய முடைய வுய்ஞ் னென்பதாம்.

சசிவன்னன் தனது குறையை மாநந்தி
பராயணமுனிவர்க்குத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி
அவரை வணங்குதல்.

18. முனிவனநிந முன்டா நன்குறைதான்
ஹேழிவன்சிவ வஞ்சலி கஞ்சியதாய்ப்
பணிவந்திரு கண்கள் பகங்களிலே
பலபால்வலம் வந்து பணிதனனே

சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரது கந்தி
யில கனக்குள்ள குறையாடுகளுள் சிலவற்றைச் சொல்
லத் தொடங்கி, கனது சிரசின்மீது இரண்டு காங்
களையும குவித்துக்கொண்டு, இரண்டு கண்களிலும நீர்
தாரைதாரையா பொழுது அழுது, அவரது திருவடியில்
பல முறை பிரதகரணஞ் செய்து வணங்கினான். 18

சசிவன்னன் தனக்குள்ள குறைபாடுகளை மாநந்திபரா
யண முனிவர்க் கறிவித்து, அவரது அருளைப் பெறுகற்
பொருட்டு, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கினு னென்ப
தாம். (பிரதக்கணம்-உலம்வருதல்.)

மாகந்திபராயண முனிவர்

அவனது குறைபாடுகளை வெளியாக்க வினவல.

19. அருளேவடி வாகிய மாமுனிதா

னறியாதவர் போல வழங்கலுறும்

போருளேதேன மைந்த னடுங்கினனிப்

பொல்லாத பவப்புண ரிக்கேனவே.

கருணையையே வடிவமாக வுடைய மாகந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனது குறைபாடுகளை அவனது முகத்திறிப்பால அறிந்தா, அவற்றையறியாதவராய் போல நடத்தா, சசிவன்னனை கேட்கி, சசிவனனா! துன்பமுற்று வருகதுவகற்குரிய காரணம் பாது என்று வினவினா. அதற்குச் சசிவன்னன் சுவாமி! அடியேன் இப்பொல்லாத பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்கு வழி தெரியாமையால், அது பற்றி மிக நடுக்க முற்றிருக்கின்றேன்; அப்பிறவிகடலைக் கடத்தற்குரிய மாகந்தி கத்தைத் தேவரீர் தமிழேனுக் கருளிச் செய்தல வேண்டுமென்று கூறினான். 19

ஞானிகளிடத்து நியல்பாக விருத்தர் குரிய குணங்கள் என்காம். அவை மைக்கிரி, கருணை, முகத்தை, உபேட்ச

சை டெனபனவாம்; அவற்றன்;(1)மைத்திரியாவது சற்புருஷ
சினேகமாம்;(2)கருணையாவது சக்கிளிதத் துண்டாகு மிரக்க
மாம்; (3) முனிதையாவது சற்கருமங்களைப் புரிநின்றவரைக்
கண்டவிடத்த அவர்மீதுண்டாகும் பிரியமாம்; (4) உபேட்
சையாவது பாவிகள் டத்து ஓராகத் துவேஷ மில்லா திருத்த
லாம். மாக்ஷிபராயண முனிவர் கருணையையே வடிவமாக
வுடையவரென்று கூறப்பட்டாராயினும், மைத்திரி முதலிய
பாரைம் வடிவமாக வுடையவரென்றுங் கொள்ளுதல்
வேண்டும

புத்த பிறப்பத்கிடுவான் சசிவன்னன் பரமா
சரியரது ததங்களை அந்நித் துதித்தபோது, அவர் அவ
னது கருதை முகக்குறிப்பா லுணர்ந்தும், உணராதவர்
போலச் சசிவன்னா நீ வருத்தமுற்றாழுவதற்குரிய காரணம்
பாதென்று வினவியதற்கு, அவன் தான் பிறவிக்கஞ்சி நடுங்
குவுதைக கூறினென்பதாம்.

**மாக்ஷி பராயண முனிவர் பிறவிக் கடலி
னியல்பைக் கூறல்.**

20. வெருவும்பிற விக்கடல் வித்தாமுன்
வேதாகம கீதை விளம்புமதைக்
குருவுந்தன தன்பன் மனத்தளவிற
கோளுமாறு தொகுத்திது கூறிடுமே.

விநாயக நவரத்னம் நவரத்னம் நவரத்னம் நவரத்னம்
 கள விவேர முடையா பாவநா அருககற்குரிய பிற
 விககடலின விரிவைசுடறுவனவா, அருககல திரா
 பண முனிவருடைய கருணைபுர சசிவன்னவநுநகதிற
 கொள்ளுபவாவு எவ்வளவோ அவ்வளவாக அமமனம
 கொள்ளுமாறு கொஞ்சகுக கூறத கொடங்கிணர் 21)

உவதாமகீதகக கொண்டு சுருதி - எமிருகி - பவக
 கீதம் முதலிய சைகககை.

சசிவன்ன பிறவிககடலக கூடப்பகாது வழி தெரியா
 மை அருதுபவறி மிகாங்க முறிருககினகே கொண்டு கூறி
 னமபால, மாநகிபராபண முனிவா பிறவிகக விவரல
 விவரம துன்பகதை நனது விரதமா அன மனவ
 கொண்டு மனலினகாக, அபனுக்கு அதனக விரிவைசு
 தொதுககுக கூறத கொடங்கிணர் கொள்காம

பிறவிககடலின வர்ணனை.

பேறு

21. மரண பவங்க ளான புனலை புனடபது

மதியை விழங்கு காம வரவ பேரியது

கரண வோழங்க ருது விடய விரைநகா

கணமோ டியங்கு மீன மிகவு முகளவகே

(மாநகதிபாராயண முனிவா சசிவன்னனை நோக்கி,
அனபனே பிறவிக கடவி னியலபினைக கூறுகின்
றேன அநனை நீ கவனமாகக் கேட்கக்கடவாய்) பிற
விககடலானது பிறப்பிறப்பு மெனனும் நீரை யுடையது.
சநநிர சூரியாகளை இராகு கது வென்னுஞ் சாயாக
காகங்களை மறைப்பதுபோல உளவிழி யென்னும்
ஞானச கண்ணை மறைத்து விழுங்குவதாகிய காமமென
னும் பாமபை மிதுதியாக வுடையது சபத பரிசு-ரூப-
ரக கந்த மெனனும் விஷயங்க ாகிய இரானை கிர
மக்கவறு குண்ணும் இந்நிரியக் கூட டத்கோடு சஞ
கரிக்கும் அருக்ககாரண மெனனும் மீனகள் மிகவுட நீர்
கித துளஞவனவாக விருப்பது

21

ஞானகண்ணை சகதும் ஞானசுந்த புண்டாககு ம குச
சாகனமாயுள்ள சுத்சு மனம் சுதந்த மனமாவது மீளாத
குணமும் காமதகுணமு மடங்கி நிற்க, சகதுவ குணம் மீம
பட்டுள்ள மனமாம் ஞானக கண்ணை மறைத்து விழுங்குத
லாவது காமம் மனத்தில் சததுவ குணம் எவ்வகை ாலும்
வெளியாகாவாறு செயதலாம் மனம்-புத்தி-சித்தம் - அகங்
காரமென்னும் அருக்ககாரணம் எப்போதும் மெய-வாய-கண்-
மூக்கு - செவியென்னு மிரதிரியங்களோடு கூடி, யாதாவ

தொன்றனை நினைத்தல், அறிதல் முதலிய வியாபாரமுடைய தாயிருத்தலின், அஃது இந்திரியக் கூட்டத்தோடு சஞ்சரிப்பதாக விருக்கின்ற தென்க. காகிந்திரியம் சப்தத்தையும், தொக்கிந்திரியம் பரிசுத்தையும், கணணிந்திரியம் ரூபத்தையும், நாக்கிந்திரியம் ரசத்தையும், மூக்கிந்திரியம் கந்தத்தையும் கிரமமாக அறிவதன்றி மாறாக அறிவதில்லையாகலின், இந்திரியக்கூட்டம் சப்தாதி விஷயங்களைக் கிரமமாக அறிய மியல்புள்ளதாயிருக்கின்ற தென்பதாம்.

காமமாவது பேராசையாம். காமமுடையார் மாதர்போக முதலியவற்றை விரும்பி, உன்னோக் கில்லாதவராயிருத்தலின், அவர் ஞானக்கண் இல்லாதவராயிருக்கின்றன லென்பது இங்குணர்தற்பாலதாம். பிரபோத சந்திரோதயம் காம ஞாதியர் வீராலாபச் சருக்கத்தில் காமன் “தாதவிழ்ப்புந் குழற் கணிவாய்த் தத்தைமொழி முத்துகைத் தைய லார்மேல் காதலுறப் புரிசெயலே யென்வடிவா யவரவர்தங் கருத்துட டோன்றி, யேதம்வினை விக்குமென்னு விரதியா லெனதுசின் னத் தியல்பா லென்றும், ஆதரவுற் றின்பமென்னு மவ்வலையி லெவ்வுலகோ ரகப்ப டாரே” என்று கூறியிருப்பது காமத் தின் தீமையை நன்கு விளக்குவதாம்.

22. பெருமித மென்று கூறும் பெருமை யுடையது
பிணிக ளேனுங்கே டாத புலவு கமழ்வது
வருமிட ரின்ப மான திரைகள் பொருவது
மனமெனும் வஞ்ச ராஜ மகர முறைவதே.

பெருமித மென்று சொல்லப்படும் பெருமையை
யுடையது; நோய்களென்று சொல்லப்படும் ஒருபோ
துங் கெடுதலில்லாத புலால் நாற்றத்தை வீசிக்கொண்
டிருப்பது; மாறி மாறி வரும் சுக அக்கமென்னும் அலை
கள் தம்முள் மோதியடித்துக்கொண் டிருப்பனவாக
விருப்பது; மனமென்று சொல்லப்படும் கபட முள்ள
ராஜ மகரம் வசிப்பதாயிருப்பது. 22

பெருமிதம் - இறுமாப்பு. பெருமை - கம்பீரம், அஃ
தாவது தோற்றப் பொலிவு. இராஜமகரம் - திமிங்கல மீன்.

23. அளவி லகந்தை யாமை யபரி மிதமுள
தவாவென் னிறந்த வாழ மறிய வரியது
களவு நெருங்கு பாரு மலையு முடையது
கலக விடங்கண் மேவு கிருமி னெளிவதே.

அளவில்லாது வளரும் அகந்தை யென்னும் ஆமை
கள் அளவில்லாதனவாய் வசிக்க விருப்பது; அவா

வென்னும் அளவு கடந்த ஆழத்தை மெததன்மையுடையாரும் அளவிட ட்றிதற்கு அருமை புடையதாக விருப்பது; களவென்னும் நெருங்கிய தரையையும் மலைபையு முடையது; கலகஞ் செய்தலென்னும் விஷம் நிறைந்த புழுக்கள் நெளிவனவாக விருப்பது.

23

அகந்தையாவது ஆலோசனையுடைய தென்னும் அபிமானமாம். தேகாபிமானம் அகங்காரமாம். பிரபோக சாக்ஷி ரோதயதகில அகங்காரன் “தேகாபி மானம் பற்றி பானேனுஞ் செருககுத தாபீன, பாகாத சொருப மாகு மமன்னும் பொருளை யீட்டி, மாகாத ஸ்வரமேல நவதசீ தென தென்றல வடிவ பாகாகும், ஏகாவென் னகத்தை யாலு மெவர்கொலே மாப்பு றரே” என்று கூறியிருப்ப திங் குணர்த்த பாலதாம். அவா - எனக்கிது வேண்டுமென்னும் விருப்பமாம். கனவு - பிறர் பொருளை யபகரித்துக் கொள்ளுதலாம்.

24. துகளேனு நன்கி லாத நுரைக டருவது

துறவேனு மின்ப மான கரையை யகழ்வது
மகளி ரேனுந்த வாத வலிய சுழியது
மறலியு மஞ்ச கோப வடவை யெரிவதே.

குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும் நன்மையைத் தருவதில்லாத நூரைகளைத் தருவது; பேரின் பதைத் தருவதற்குக் காரணமாயுள்ள துறவறமெனலுங் கரையைத் தோண்டி யழித்துக்கொண்டிருப்பது; பெண்ணைச் செய்னுடைய கெடாத வலியுழவினை யுடையது; யமனம் உருகித் தருகிற கோப மெனனும் உடலா முகாக்கினி மாரிந்துக்கொண்டிருப்ப விருபது.

24

குற்றமான செயல்கள் - பழி பாவங்க ளுண்டாவதற்குக் காரணமாயுள்ள செயல்கள். உடலாமுகாக்கினி - கடவிவிருந்து அதனீரைக் கரைகடந்து செல்லாவாறு செய்யும் ஒருவனை யக்கினி.

“ எதிருறத் துடிதுடித் தெரிவிழித் துணைசிவத், தந்நர் கொள்சொற் படபடத் தங்கமும் பதைபதைத், துதிமெய்க குலைகுலைத் துட்கொதித் தெழுசினக், கொதுபொறுப் பவாக னொக் குவலயத் தவர்களை ” என்று பிரபோத சங்கிரோதயம் கூறுவதால், கோபத்தி னியல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

25. வேருவரு கின்ற போக முதலை யுடையது

விவித் மந்த மான துறைபு முடையது

ஒருவர் கடந்து போக விரகி லெழுபவ

வுத்தி விளம்ப யாவ ருலகி லறிவரே.

நித்தியா நிகதியவஸ்து விவேக முடைய
இது மிகப் பொலவாததென றஞ்சுகின்ற போகம்
ன்னு முதலைகள் நிறைந்திருப்ப விருப்பது தன்னை
வந தடைவதற்குக் காரணமாய் னன்றோடென் றெவ
வாதுள்ள ஜடபுத்தி, தீயரது நேசம், விஷயாசக்தி.
குதர்க்கம். சபலத்துவ முதலிய பறபலவிதமான துறை
களைப் புழைப்பது; தத்துவ ஞானிகளல்லது மறறவ
ருள் ஒருவராவது தன்னைக் கடந்து போவதற்குச்
சாதன மிலலா திருப்பதாம் இததனமையதா யுள்ள
எழுவகைப் பிறப்பென்னுங் கடலின் தன்மையை யள
விட்டுரைக்க உலகத்தில யாவாறிவர் (ஒருவருமில்). 25

நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் - இது நித்தியவஸ்து,
இஃது அநித்திய வஸ்துவெனப் பொருள்களைப் பகுத்துணர்த
லாம். போகம் - இங்குச் செல்வப் பெருக்காம். செல்வம் -
காணி, மனை, கைப்பொருள் முதலியனவாம். ஜடபுத்தி-பகுத்
தறிவின்மை; விஷயாசக்தி-விஷய விச்சை; குதர்க்கம்-யுத்தி
யிலலாது பேசுதல்; சபலத்துவம் - மனங் கலங்குதல். எழு
வகைப் பிறப்பு - தேவர், மக்கள், விலங்கு, புன், ஊர்வன, நீர்
வாழ்வன, தாவரமென்னும் பிறப்பாம்.

பிறனிக் கடலை மின்னார் கடவார்,

இன்னார் கடப்பரெனக் கூறல்.

26. பொழிவழி சென்று மரு மவல மதிகோடு
பொருசும யங்க ளாறு மறிய விழுமதி
லறவழி வொன்றி லாத பொருளி தேனவுள
வருபவ வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரே.

அபபிறிசு கடலை சுரோதநிரம (காது), துவகரு
(உடம்பு), சட்சு (கண்), சிங்ஷுவை (நாக்கு), கிராணம
(மூக்கு)என்னு பிசுகிரியங்கனின் வழியே விஷயங்களிற்
சென்றுசென்று திருமபிததிருமபி வருங்கிலேச புத்தி
பைக் கொண்டு என் கடவுள் பெரியது, உன் கடவுள்
சிறியது என்றற றெடசுதத்தனவற்றைப் பேசித தம்
முள் வாதப் போர் செப்சின்ற மதவாதிக ளாவரும்
(முததிகநரி சிறவகு வதற்குரிய துறை யறிபாமையால்)
தலைகீழாக விழுநது கிடப்பர். தததுவ விசாரத்
தால அழிவென்பது சிறிதுமில்லாத பொருள் இஃ
தென முள்ளவா முணர்ந்து, திரிவிகற்ப சமாதிகூடி,
அதனாலுளதாகிய சுவாஸுபவமெனனும் மாக்கலத்தி

லேறியுள்ள விவேகிகள் அப்பிறவிச் சுடலைக் கடந்து
முதகி நகரி விறங்குவார்கள். 26

ஆறு மதங்கள் - சார்வாகம், சமணம், பௌத்தம், சாங்
கியம், நியாயம், வைசேடிக மென்பனவாம்; மற்ற மத
மனைத்தும் இவற்றுள் அந்தர்க்கதமாம்.

மதவாதிகள் புறநோக்குடையவரா யிருத்தலின், அவர்
கள் பிறவிக்கடலைக் கடப்பதில்லை யென்பதாம். “ஆறு சமய
முங் கண்டவர் கண்டிலர், ஆறு சமயப் பொருளு மவனலன்”
என்று திருமந்திரங் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அழிவென்பது சிறிதுமில்லாத பொருள் - சிவமாம்.
சுவானுபவம் - தனதனுபவம்; அஃதாவது ஆத்மாவாகவே
விளங்குதல்.

குறிந்திரட்டு.

பி ர வி க் க ட ல்.

சாதல் வாழ்தலென மேவிய சுலத்தை யுளதாய்க்
கோதை மாதரோடு கோண்முதலை யாக யுளதாய்
நோத லாகவநு நோய்நுரைய தாக யுளதாய்க்
காத லானிலை கலங்கவநு காலு முளதாய்.

வதம் துத்துவரு கோபபாட வன்ன யுளநாய
வதம் னப்பநும்வி ரோதநதி வீழ யுளநாயச்
சுநழ றப்படு சுகத்திவலை வீசி யுளநாய
மதமெ னப்படு மகாமகரம் வாழ்வ துளநாய.

திவான் சாவிடய சிந்தைநீரை யாக யுளநாய்த்
தவீத மொறுதொழின் மேவிவரு சங்க முளநா
யவாவென் யாவரு மளப்பரிய வாழ முளநாய
வ்வாத மயமலை யெறித்தவொலி விநீசி யுளநாய.

இருந்பை யாமளவி லாதமலை யெஃது முளநாயக்
துருந்ப மாகிய வால்கன்பல கூடி யுளநா
யுந்ப தாகிய புலாலொழிவி லாமை யுளநாய
நபங்கன் சேர்விவீத மானவினை மீன முளநாய்.

அவச மாகவிடு கம்மமெனு மால முளநாய
நவைசெய் பேகமெனும் வேகவிட நாக முளநாய்ச்
சுவைசெய் துண்டுவிடு சுற்றமெனு மடடை யுளநாய்ப்
பவர கோதநி பதுப்பெவர் பகர்ந்து டடிவார்.

நெருவாரு மெழிப்பிறவி வேலையி டீளிழந் தழியாமே
நீருவாரு முதநியெனுந் தீரத்தைச் சேர்வுறுதல்
கொருநான நாவாய்கொண் டோங்கருநா லேயுய்க்குங்
துருநாது மீகாமம் கூடுநர்க்குக் கூடுமால்.

என்று கூறுவது இங்குணர் தற்பாலதாம்.

பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குச்
 சிறந்த சாதனமாயிருப்பது
 தத்துவஞானமென்னும் மரக்கலமாமெனக்
 கூறல்.

27. புணர் கடந்து போக விரகி லெனமொழி
 பொடிது புலம்பி யாலி புதல்வ னிறுமுன
 முணர்வேனும் வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரென்
 றுரையை வழங்கி நாத னுவகை யருளவே.

மாநகதி பராயண முனிவர் சசிவன்னனை நோக்கி,
 அன்பனே! எழுவகையாயுள்ள இப் பிறவிக் கடலைக்
 கடந்து, முத்தி யென்னும் நகரத்திற் செல்லுவதற்குச்
 சார்வாகம், சமணம், பௌத்தம், சாங்கியம், நியாயம்,
 வைசேடிக மென்னும் அறுவகைச் சமயங்களுள்
 யாதொரு சாதனமு மிலலை யென்று கூறியருளினார்;
 அதனைக் கேட்கும்போதே சசிவன்னன் யாம் பிறவிக்
 கடலைக் கடந்து சுகக்கடலா யிருப்பது எவ்வாறு
 மெனச் சேர்வுறறழிது மூர்ச்சை யடையந் தன்மைய
 னாயினான்; மாநகதிபராயண முனிவர் தமது நூன

புத்திரானு சசிவன்னனது அதிதீவிரதர பக்குவத்தைக் கண்டு உவந்தது, அவன் மூர்ச்சையடைவதற்கு முன்னே அப்பா! சசிவன்னா! பிறவிக்கடலைத் தத்துவ ஞான மென்னும் மாக்கலத்திலேரிய விவேகிகள் தவறாது கடப்பர், இதற்குச் சந்தேகஞ் சிறிது மிலலை பென்றருளிச் செய்தனர். சசிவன்னன் அவவருளிச் செய்து கேட்டு நமக் கிணிப பிறவித துன்ப முண்டாகா தென்று கொரிவடைந்து மகிழ்வடைந்தான். 27

ஐதேவனடி (சேரந்தார்) பிரவிப் பெருங்கடல் துவா என்ற திருக்குறள் கூறுவதும், “அறிவு மாக்கலத்திலாரோ கணிததால், பிறவித் கடலைப் பிரித்தது - துறையாம், பிறவா வழிக்குரிய பேரின்ப வீட்டில், உறவாக வைக்கு முவந்து” என்று அனுபவசார வெண்பா கூறுவதும், இவகு நன்குணரப் படுமாயின், பிறவி தத்துவ ஞானத் தாலன்றி மற்றொன்ற லொழிவ தில்லையா மென்பது நன்கு துணியப்படுவதாம்.

தத்துவ ஞானமாவது ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமாம்; அஃதாவது ஜீவ சாட்சியான ஆத்மாவும், நசுவர சாட்சியான பிரஹ்மமும் ஒன்றையென் றுணரும் ஞானமாம். இந்த ஞானம்: பிறப்பு, அது வருதற்குரிய காரணம், வீடு, அதனைப்

பெறுதற்குரியகாரணம் என்பவற்றைக் கங்காரிடத்துக் தக்க வாறு விசாரஞ் செய்வதால் வருவதாம். இவ்விசாரம் சமாகிய பப்பியாச முடையாரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து நிலைபெயவ தில்லையாம்.

சசிவன்னன பிறவியைக்கடத்தற் கேதுவாயுள்ள
தத்துவ ஞானத்தை யெனக்கு
உபதேசித்தல் வேண்டுமெனக் கூறல்.

வேறு.

28. வாழியேன விறைவனடி தோழுதுவரு பவமா
மாழியினை யகலுமறி வருளுகென வவனே.

பின்பு அச்சசிவன்னன் மாநகதி பராபண முனிவ ரது கிருவடிகளை வணங்கி, தேவரீர் எனதுளளக் கமல ததி லெழுந்தருளி யிருந்த எப்போதும் வாழவேண்டு மென்று துதிசெய்து, சிவசொருபமான தேசிக மூர்த் தியே! தேவரீர் என்னை விடாது தொடர்ந்து வரு கின்ற பிறவிக்கடலை யான் கடப்பதற்குச் சாதனமா யுள்ள தத்துவ ஞானத்தை அடியேனுட குபதேசஞ் செய்தருளல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். 28

மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத்
தத்துவ ஞானோபதேசஞ் செய்தல்.

(இருவகையறிவு.

29. பரவறிவு மபரவறி வேனவுமிரு பரிசாந்
தீரவறிவை யறியுமவா மொழிவர் தெளிவுறவே.

மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத் தத்
துவ ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று கிரு
ஷ்ணமொன்று, அவனைப் பெருங் கருணைப்பாடு
நோக்கி, 'அன்பனே' ஸ்திரவறிவென்னும் பிரபலத்
தைத்தமது நிஜவடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகள் தெளி
வாக அறிவானது பர அறிவு அபர அறிவு என விரு
வகைத்தாக விருக்கின்றதென் றதனைக் கூறுகின்றனர்.

பரவறிவு - அபரோட்ச ஞானமாம்; அபரவறிவு - பரோட்ச
ஞானமாம்.

குதுகடம், அதுபடம என்றற் றெடக்கத்து ஞானம்
அபரோட்ச ஞானமாம்; கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்
றது என்றற் றெடக்கத்து ஞானம் பரோட்ச ஞானமாம்.

இங்கு அகம்பிரஹ்மாஸ்மி (யான் பிரஹ்மமா யிருக்
கின்றேன்) என்னும் ஞானம் அபரோட்ச (பிரத்திடட்ச)

ஞானமாம், பிரஹ்ம மிகக் கிடைத்தென்னும் ஞானம்
பரோட்ச ஞானமாம். ஆய்வுபரோட்ச ஞானம் பிரஹ்ம
வித்தை யென்றும், பரவித்தை யென்றும், தத்துவ ஞான
மென்றும் கூறப்படு.

30 அபரவுணா வருமறை : ண் முதலகில கலையு
முபரமதை யறவுதவு மணாவுபர வுணாவே

அபரவறிவாவது உபாகதற்கரிப வேத முதலிய
சகுகதச விதையகனின ஞானமாம், பரவறிவாவது
அதர் பிரஹ்மத்தைத் தனாகச் செவ்வையாக வறி
தற்குச் சாதனமா புள்ள ஞானமாம் 31

சாஸ்திரஞானம் அபரவறிவாம், குருபகேசத்தால ஆத
மாவைப் பிரஹ்மமென்றறியும் ஞானம் பரவறிவாம். பிரம
கீதை - முண்டகோபநிஷத் தாற்பரியமுரைக்கு மகதியாயத
தில் “ இங்குநா மறிய வேண்டுங் திரண்டு விசையைவ விரண்
டினு மொன்று, பங்கமா மபரை பரையெனப் படுவ தொன்ற
திற்பழமறை நாலும், அங்கமா றுணமை யமையிதி காச மா
திக அபரையா மற்ற, தெங்குமாய நின்ற தொன்றையா தொ
ன்றா லெயதலாமது” என்றும், “ தாணுவா யெல்லாந்
தோற்றுதற் கிடமான தத்துவத் தன்னைத் தன் னாலே, யாணியா
யறித மறிவது விச்சை யாவது பிறிதெலா மவிச்சை” என்று

கூறுவதால், இருவரு விச்சையின் (அறிவின்) இயல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

“முழுட்சக்கள் இருவிதவித்தையையும் அத்தியாவசியமாகச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்; அவற்றுள், ஒன்றோ சாதனமாயிருத்தலின் அபரையாம்; மற்றொன்றோ பலரூபமாக விருத்தலின் பரையாம்... ..சிட்சை முதலிய ஆற்றங்களுளோடு கூடிய இருக்கு முதலிய என்னு வேதங்களையும் விஷயமாகவுடைய வித்தை அபரையாம். அபரையாலே பரையடையபபடும. அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை விஷயமாகவுடைய வித்தை பரையாம்” என்று ஆதமபுராணம்-முண்டகோபநிடத தாத்பரிய வருணனத்தில்-கூறுகின்றது. இங்குப் பரையென்பது பரவறிவாம்; அபரையென்பது அபரவறிவாம்.

சதுர்த்தச வித்தைகள்: —வேதம் 4, 'வதாங்கம் 8, நியாயம் 1, மீமாம்சை 1, ஸ்மிருதி 1, புராணம் 1 என்பனவாம். பாரதம், இராமாயணம், சிவாகமம், லிஷ்ட்ணு ஆகம் முதலியன வெல்லாம் ஸ்மிருதி புராணங்களில் ஆடங்குவனவாம்.

**சாஸ்திரங்கள் நபிப்பிராய மறியாவிடத்து
அவற்றால் பயனின்றெனல்.**

31. புராணமிதி காசமேவை யும்பொரு ளனைத்தின் பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே.

புராணம் இகிகாசம் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்க-
என்பனவற்றினது பொருள்க ளெல்லாவற்றின் பிரா-
ணனை யறிபாதுள்ள விடத்து இவற்றைப் படித்தல
பிதற்றலாக முடியும். 31

பிராணன் - புராண முதலியவற்றின் தாற்பரியமாம்.

புராண மிதிகாச முதலியவற்றைப் படித்துணர்தல ஆத-
மாவை யறிந்து, சுதக்கடலாக விளங்குவதற்காமென்ப துண-
ராத, அவற்றைப் படிப்பவா அவற்றின் தாற்பரிய மறியாது
கலக்க முறுவாரென்பதாம்.

பிராமணை “வேதமா கமபு ராண மிருதிகன் வேறு மார்க்-
கர், ஒதுமா கமங்கள் தர்க்க மொன்றொடொன் றெவ்வா கா-
கும், மீதெலா மொக்கப பண்ண லாவதன் றிதய துக்கம்,
ஆதலா லனைத் தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்-
ப்பான்” என்று கூறுவ துணர்வார்க்குப் புராண மிதிகாச
முதலியவற்றின் பொருள் விச்சயம் அதிகாரி புருஷன் ஆன
ததுமாஞ் சிவத்தைத் தனது வடிவமாகக் காணல் வேண்டு-
மென்பதும், அதனால் அவன் இதய துக்க மில்லாது க்-
கடலாக விளங்குவா னென்பதும், விளங்குவனவாம்.

புராணம் - பிரஹ்மம், பதம் முதலிய மகா புராணங்களும, சந்தகுமாரம், சாரசிங்க முதலிய உப புராணங்களுமாம்

இதிகாசம் - பாரதம், இராமாயண முதலியனவாம்

கததுவராபா அஞ்ஞவசைப பரணியில் “படித்து மறைகள் பொருளபடுகதிப பயனி ஸெட்டிப் பாராதே, வடித்த கிளிபோல் வருமாயா வாகப் பேயககும் வாரீரே” என்று கூறுவதனால், புராணேதிகாச முதலியவற்றின் தாற்பரியதகை பறித்து, சமாதிசெய்து, ஆத்மாவை பறிப்பதுயலாது ஏடடைப்படிச திறமாந்திருப்பவர் அவற்றின் பப்னையடையா தொழிகினைன ரென்பது என்கு விளங்குவதாம்

**பரவறிவுண்டாதற்கு நேர்சாதனமா யிருப்பது
யோக சித்திரையா மெனக் கூறல.**

32. ஆகம விதங்களறி வாரபர மறிவார
யோகமோ நேங்குமவ ரேபா முணாநதார.

சருதி-ஸ்மிருதி-புராணம் - இதிகாச முதலிய ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களைப் பறிப்பவர் அபரவறிவுடையவராவர், பரவறிவுடையவராகார்; யோக சித்திரை செப்பவரே பரவறிவுடையவராவர். 32

அபர வறிவென்னுஞ் சாஸ்திரஞானம் பரவறிவுண்டா தற்கு நேர்சாதனமாக விருப்பதில்லை ; ஆனால், பரம்பராசாத னமாக விருக்கின்றது ; யோகநித்திரையோ நேர்சாதனமாக விருக்கின்றதென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அபரவறிவு - கடவுளிருக்கின்றார், சிவனிருக்கின்ற னென்றற் றொடக்கத்து ஞானமாம் ; பரவறிவு - சிவப் பிரம்ம ஐக்கிய ஞானமாம்.

“ சின்னஞ் சிறியார்கள் செயதமணற் றோற்றையொக் கும், மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே ” என்றும், “ போகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான, தாகிய ரும் யோகமுன்னே சார்த்தோர் பராபரமே ” என்றும், தாயு மானவர் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

யோக நித்திரையாவது சர்வ விருத்தி நிரோதமாம் ; அஃதாவது சித்தம் உலகவெண்ணங்களுள் ஒன்றுமில்லாமல், ஆத்மாவையே நோக்கி நிற்பதாம்: யோகம், மந்திர யோகம், ஸ்பரிசு யோகம், பாவ யோகம், அபாவ யோகம், மகா யோகமென ஐவகைத்தாம்.

(1) பிரணவம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சர முதலிய மந்திரானுசந்தானத்தால், சித்தம் பரமாத்மாவினிடத்து ஒடுங்கி நிற்தல் மந்திர யோகமாம்.

(2) அந்த மந்திரயோகத்தோடு சித்தமும் பிராணவாயுவும் ஒன்றாய், மூலாதாரத்திலிருந்து, சுழிமுனைநாடி மாகக்கத்தி ஸேறியபோது, சித்தம் கிரசின் மத்தியில் விளங்கும் பராதமப டிரகாசத்தி, ஓடுங்கி நிற்கல் ஸ்பரிசு யோகமாம்.

(3) சுவாசகீழ்ம கிரகம், சிகுதுக்கீழ் காதும், சந்திர சூரியர்களே கண்ணுடைய, அக்கினிப்பே முகமும், ஆகாபமே நாயியும், சூரியே பாதமுடைய சன்னது விராட்புருஷவடிவத்தையாவது அபயாஸ்த ஆபாணசிவத்தான சன்னது திவ்யவிபவடிவத்தையாவது தியானஞ்செய்து, பின்னு அந்த அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றாகவிட்டு, நீன்ற அவயவி மாதிரமான சதரூபப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நிற்கல் பாவ யோகமாம்.

(4) இரத்திரியங்களாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும், அனுமான முதலிய பிரமாணங்களாலும் எட்டியறிதற் கியலாத நிருபாதிக (உபாதியில்லாத) பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நிற்கல் அபாவ யோகமாம்.

(5) தோற்றவொடுக்கத்திலும் அறியேன் அறிவேனென்ப திலும் தனக்கொரு கெடுதியு மில்லாது ஒரேவிதமாக விருக்கும் பிரத்தியகாதமப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நிற்கல் மகா யோகமாம்.

இவ்வைவகை யோகத்துள் எதனையாவது சற்குருவாயிலாக வறிந்து, கிரமமாக அப்பியாசஞ் செய்பவர் தத்துவஞானமென்

ஐய பரிவறிவைப் பெறுதல் ச்சசுமமா 1. இந்த பெயர்க்களி
னியல்பு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

இஃதறிவாம், இஃதறிவாகாதெனல்.

33. இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளதா
மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே.

இயற்றமிழி னியல்பை யறிவது, இயற்கை தமிழி
னியல்பை யறிவது, நாடகத் தமிழி னியல்பை யறிவது
என அறிவு முன்னுவகையதா யிருக்கின்றது; அவ்
வறிவு அயலை யறிவதாம்; ஆகலின், அஃது (ஆக்மா
வைச் சிவொருபமாக அறியும்) அறிவாகாது; சின்
மாத்திரமாயுள்ள சிவொருப ஆக்மாவை யறியும்
அறிவே (உண்மை) அறிவாம். 33

ஆயற்றமிழ்-செய்யுள் இலக்கணத்தைப் பர வசன விலக்க
ணத்தையு முணர்த்தும் நூலாம்; இசைத்தமிழ்-செய்யுள் கீர்த்
தனம் முதலியவற்றின் இராக தாளங்களினியல்பை யுணர்த்தும்
நூலாம்; நாடகத்தமிழ்-செய்யுள் முதலியவற்றை யுரைக்கும்போது
ஆடல் அபிநய முதலியவற்றைச் செய்யு மியல்பை யுணர்த்தும்
நூலாம். இம்மூன்று நூல்களினியல்புணத்தையும் நன்குணர்த்தவர்
நாதாவதொன்றனை யெழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் பாடுவதற்

ய மிசுத தகுதி டுடைய ராக் விருக்கின்றனா, இவர்கள் இத்
தகுதியுடையவா யிருப்பினும், தன்னை (ஆதமாவை) யறியும் அறி
யல்லாதவா யிருக்கலின் அவர் விவ் வல்லறிவாகாது ஆகவே,
மவா பிறவா நிற்பைப் பெறுதற்குப் பவாபா கருக்கின்றன
னென்பதா யுது கருத்தற பரராப காவகளை மெல்லாங்
கறவ வண ரிருக்கின்ற, பெருமித முடையா மூட்டீர் பிறவா
பெறியைப் பறுசலா” என்று பிரயக்த்தை கூறுவதால் என்கு
ளாவதுவதா அடவே (அன்னியததை) யறிவது மெய்யறி
வாகாது அறிவை (ஆதமாவை) டறிவது மெய்யறிவா என
- க அருண்கிரிநாதா சிருபுபுஷ்பில அரவு புனைதரு புனிதரு
வழிபட முடிவெழி எவ் வகளிதா வெளரிதிகழ அறிவை
டறிவது மடாருமன்ன கருவிய மெருமான்” என்று கூறுவத
இனிது விளகுவதா

தமிழின் பாசுபாபா கவுள்ள இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ்,
காடகத்தமிழ் எனப்பெற்றின இயல்புகளை யறிவது அறிவாகா
தென்று கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றி, சுமஸ்கிருத முதலிய
பாலைவகலின் இயல்புகளை பறிவதும அறிவாகாதென்று
மகானக இத்தனூல இவ் வகண தூலுணாசசி தன்னை யறிவதற்கு
காசாதனமாகாதெனப் துணாதிகியவாழா

அறுபத்துநான்கு கலைகளையு முணர்ந்தவரும்
 யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்துப்
 பரம்பொருளை யறியாரெனல்.

34. கலிலுகலை யறுபத்து நான்குமறி வாரும்
 பலலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே.

தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்ற அறு
 பத்து நான்கு கலைகளின் பொருள்களையுந் தெளிவாக
 வறிந்திருப்பவரும் (யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்து)
 நாசோற்பத்தியில்லாத சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக
 (ஆத்மாவாக) அறியமாட்டார்கள். 34

அறுபத்து நான்குகலைகள்-கீதமுதல் வைதவிகீ விய்யா
 ஞான மீறியுள்ள தூல்களாம். இவை இன்னவை யென்பதைப்
 பிரஸ்தானபோத மென்னும் தூலிற் காண்க.

இதனால், இலக்கணதூற் பயிற்சியே யன்றிப் பல திறப்
 பட்ட துணுணர்ச்சி யுடையாரும் யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்
 துச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக வறியாரென்ப துணர்த்திய
 வாரும்.

நாசோற்பத்தி யில்லாதது நித்தியமாம். நாசமாவது, உற்
 பத்தியும் நாசமுமாவது உடையது அநித்தியமாம் ; இவ்விரண்

—ஹுள ஒன்று மிலலாதது நிததியமாம சுததப பிரஹ்மம்
நாசம், அல்லது உறபத்திநாச மெனப்பனவற்றுள ஒன்றுமில்லா
சிருத்தலின், அதுவே சித்தியப டொருளா ஆதமா சுததப
பிரஹ்ம சொருபமா யிருத்தலின் அஃது அநித்தியமெனபது
பெறப்படாது படாதாகல்வ ஆதபாவிற்கு அன்னியமாகத்
தொற்றுவின வன்கூது. அ தகிட மா மானக தன்னே பான
றுங் கலத்த வில்லாதது சுததமாம வியவளா நோக்கல் ஆகா
மத்தை மொன்றுங் கல்வாலை போல, பாச மாததிக (உ ண்மை)
மொக்கல் பிரஹ்மத்தை மொன்றுங் கலத்தலினையின் அது
சுததமா யிருக்கின்ற தெனபதா.

இவர் கலைஞான நோக்குடையவரா யிருப்பர்:

இவர் அகநோக்கில்லாதிருப்பரெனக்கூறல்.

35 ஆகவறி வாளரறி வாரிவை யனைத்து

மேகவறி வாளரிவை யாபுமறி யாரே

புத்தகோகமென்னும் நானமுடைபவா இந்நதசசாஸ்
கிராகளின் பாகுபாடு, பொருள நுட்பம், இலக்கண
மைதி, தருக்கப்பொருத்த முகனியவற்றை பெல்லாம்
அறிதற் குரியவராவா, ஏகமாயுள்ள பரமபொருளைத்
தாமாக வறிந்திருப்பவா இவ்வெல்லாவற்றையும் அறிவ
தொழிந்திருப்பர்.

தானியத்தைப் பெற்றதன்னைவகோலை விரும்பாமைப்போய்
பிரஹ்மத்தைப் பறிந்து பிரஹ்மச் சாரூபமாக விளங்குகின்றவா
சாஸ்திரவிசாராரிசுப்ப மில்லாதவரா யிருப்ப வரன்பதாய்.

தேவகோகம்மன்னுப ஞானப-திதகபிப கானென்பதன (பெரு
ளாமென்னுப புத்தியாய். இதனால், தேவகோகப் என்னுப ஞான
மில்லாதவர் சாஸ்திரவாராய்ச்சி முதலியவற்றன் னென்றஞ்ஞயிபச
வில்லை, அஃகாலைப்பாறே அவ்வாறாக வரலகா கரிப வாரயிருந்
கின்றன மென்ப சணாததிவாராய்.

நீடுபேறு ஞானத்தாலன்றி யோகத்தாற்

சித்தியாதெனல்.

36. ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனும்

மெய்யறி விலாதவர்கள் லீடது பெற்றே

மெய்யுணர்விலலாதவர் வெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவியென்னும இந்நிரியங்கனவின் வெய்யாய் டால் ஐய
தாங்கிய வுணர்வுகளி னியல்பை யறிந்து, அவ்வுணர்வுகள்
(அவ்விந்நிரியங்கனவிடநித் தாவையத்தனவாய்) அடங்க
கப்பெற்றவராகவி நுப்பா ராரினும், சர்வதக்க சிவிர்த்தி-
பரமாநந்தப் பிரபந்தி வாவ மோட்சத்தை யடைபயமுட்

ஆந்திரியர்களின் வேறுபாட்டால் ஐந்தாகிய வுணர்வுகளை யுடைய மனப் பூங்கு ‘ஐந்தாகிய வுணர்வுகள்’ என்று கூறப்பட்டது. அண்ட அடங்குதலாவது அஃது ஆந்திரியங்களின் வாயிலாகச் சென்ற சபத பரிசு முதலிய விஷயங்களை யறிவித்தாழிந்து ஒருமுடிப்பட்டு ஒரு குறியில் கிற்றலாம். யோகமென்பது து வேயா.

பெரியுணர்வு சக கவநானமாம். ஆதலால், ததகவநான மல்லாதவா மயாநா யிதாச முடைபவா யிருப்பி றா வீதிமபநா லானா டிவிதாநா பிபாநா ததகவநான முண்டாலகந்தக நாணா யிநபாகந்தி, ததக வீட்டினைப் பெறுதற்கு நாணா பாக விருப்பம் பெரிபென்பது மூங்குணாதற்பாலதாய்.

“நாணா வயபரிசு கண்ணா பயமின்றே, பெரியுணர் வில்லா தவாது” என்று கிருட்டிணன் கூறுவது, “அளவில்லா கால பெரியா வநாது” றுமபொருள் தன்னால், தனாவிலா முத்தி வாரா ததகவநானத தல்லால்” என்று ஞானசத்தி கூறுவது, “எண்ணு யாததானா யோக மிருப்பினும், எண்ணு யாததானா கண்டறி யாரிதல், உண்ணுது ஞானத தெவரிபெற பிதாநி னால், கண்ணாது மபாலக கலந கரின் றானே” என்று, நமசி ரங் கூறுவது, மூங்குச் சிந்தித துணர்தற் பாலனாய்.

மெய்யறிவாவது தம்மை யறிவதாம்,
அன்னியத்தை யறிவதன்றோ மெனல்.

37. மெய்ம்மையறி வல்லதமிழ் வேற்றிவ தேல்லாங்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.

தமக்கு வேறாக விருப்பனவற்றை பெல்லாம் அறி
வது மெய்யறிவன்றாம்; தம்மை (ஆத்மாவை) யறியு
மறிவே மெய்யறிவாம். 37

அறிவு - மெய்யறிவு, பொய்யறிவென இரு வகைத்தாம்.
(1) ஆத்மா முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரிய
தாகாததா யிருத்தலின், அது மெய்யாக விருப்பதாம்; அதனை
யறிவது மெய்யறிவாம்; (2) ஆத்மாவிற்கு அன்னிபமாக விருப்
பன வெல்லாம் எக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரி
யனவாக விருத்தலின், அவை பொய்யாக விருப்பனவாம்;
அவற்றை யறிவது பொய்யறிவாமென்க.

நானென்பதன் உண்மைப் பொருள் ஆத்பாவாய். அது
நனவு நனவு உறக்க மென்னும் அவஸ்தை மூன்றிலும் மாறு
திருத்தலையும், நனவில் விளங்கும் உலகம் கனவிலும், கன
வில் விளங்கும் உலகம் நனவிலும், அவ்விரண்டும் உறக்கத்
திலும், விளங்கா தொழிதலையும், நானென்பதற்கு அன்னிய

மாக எனதென்று சொல்லப்படும உடம்பு, பொறி, பிராணன், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பனவும், வீடு காணி முதலியனவும், பிரத்திய காதமாவை விளங்காவாறு செய்துள்ள பாஸப டப சததா' அசகதா' சதசததா' இவ்விண்ண டிஷப டே ரு' அஃதாவது மிததையா வென்றவற்றை விசாரிகருமிடகது அவை தமக்கென ம்வாரு பொருளின்றிப் பொயயா யொழிதலையும், கனகுணாந்து டோககுமிடதது, மெயப் பொரு ளென்பது ஆதமாவேயாம், பொயப் பொரு ளென்பது அதற் கண்ணிபமாகத் தோன்றுவனவேயா மென்பது நனகு விளங்குவதாம்.

திருமந்திரப் “முன்னப் பிறவியிற் செயத முக்தவம், பின்னைப் பிறவியிற் பேற்ற ஸிறிபலாம், தன்னை யறிவ தறிவாமஃதன்றிப், பின்னை யறிவது பேயறிவாமே” என்று என்னைவ குறன் “உடம்பினைப் பெற்ற படனுவ தெல்லாம், உடம்பினி லுத்தமனைக காண்” என்றும் கூறுகின்றன.

நசனையறிவது அறிவாகாதோ வெனின,
ஆகாது; அவனையும் தன்னையும் (ஆத்மாவையும்)
ஏகமாயறிவதே அறிவாமெனக் கூறல்.

38- பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு
மீசனையும் வேறதற வறிவதறி வெனவே.

பூசையையும் விசுத்தையும் அபூசை செய்தற்
குரிய (எண்ணெய், இரகீர், பால், தயிர், நெய், தேன்
முதலிய) பல பொருள்களையும அறிந்துள்ள தம்மை
யும், (அபூசையை போது மிகுகொளுத்தற்குரிய) சசனை
யும், வேற் றமை பொழிய வறிவி தே அறிவாம; (அங்ஙன
மன்றி அவனை ஆண்டாயும தமனை அடிமையாகவு
மறிவங் அறிவின்மையு) என்று சி டுவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

38

ஒன்றாகவே யிருக்கும ஆகாயப் படர படர (வீடு) என்னும்
உபாதிதரால் உடைய மடாகாயென்று வியவகாத்திற
குரியதாயிருக்கலால், ஒன்றாகவே யிருக்கும சிவமுமாயை
அவிததைமென்று முபாதிக்காட்ட சசன் சீவனென்னும் வியவகா
ரத்திற் குறிபதாயிருக்கின்றது, உடைய (வெண்ணு முபாதிக்க நீந
கிய எவத்தி உடைய மடாகாயென்று) பேதமில்லாமல் ஒன்
றாகவேயிருக்கும ஆகாயப் ஒன்றாகவே விளங்குவ துபோல, மாயை
அவிததைமென்று முபாதிக்க நீங்கிய காலத்தில் சசன் சீவனென்
ன்று பேதமில்லாமல் ஒன்றாகவேயிருக்கும்சிவமு உன்றாகவேவிள
ங்குகின்றதென்பது வேதசித்தாந்தமாம். இந்தச் சித்தாந்தத்தை
யொப்பாதவர் அநாதம் (ஐட)வாதிகளாவரென்பதற்குயாதோர்ஐயப்
பாடுபி ட் றம். ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மம் உண்மையில் வேறாகவே

தென்று தொடர்பாக வருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, சிறிது நேர மாலோசித்து நோக்கி, தேசிக மூர்த்தியே! (யாவரும்) தானென்று விபவகரிக்கும் இவ்வுடம்பினைத் தனிர, இதற்கு வேறாக யானென்று கூறுவதற்கிபைந்த பொருளிருக்கின்றதோ? அஃதெனக்கு விளங்கவில்லை; இருந்தால், விளங்குமன்றோ? அதனை அடிபெனுக்குத் தீயவரீ வருளிச்செய்தல்வேண்டும் (என்று வினாவினான்).

+சிவன்னன் தான் என்பதற்குப் பொருள் இவ்வுடம்பா யுட்கின்றதன்றி, இதற்கு வேறாகக் காணப்படவில்லை; அங்ஙன மடக்கதலின், தான் என்பதற்குப் பொருள் யாது என்று வினாவினா னென்பதார்.

தான் என்பது ஆத்மாவாம்; அதுவே நான் என்பதன் பொருளாம். அது சற்கருவின் உபதேசத்தைப் புரணமாகப் பொருதவர்களு விளங்குவ தின்றமென்பதிங் குணர்ச்சல் வேண் டெர். எதில் நானென்னுந் புத்தி யுண்டாகின்றதோ அஃ தாத்மா வாம்; அல்லது எதில் மிகுபிரீதி யுண்டாகின்றதோ அஃதாத்மா வாம். நாஸ்திகர் அல்லது சார்வாகர் நான் மனிதன் நான் பிரா மண னென்றற் றொடக்கத்துப் புத்தி (ஸ்தூல்) சரீரத்திலேயே யிருக்கின்றது; அதிலேயே மிகு பிரீதி யுண்டாகின்றது; ஆத லால், சரீரமே ஆத்மாவாம்; அதற்கு வேறாக நானென்பதற்குப் பொருளில்லை யென்று கூறுவர்; இவர்க்கு மரணமே மோட்ச

மாம் ; பிரத்தியட்ச மொன்றே பிரமாணமாம் ; பொருளைத் தேடுதலும் அதுகொண்டு சிற்றின்பத்தை யனுபவித்தலுமே புருஷார்த்தமாம். ஆத்மா இத்தன்மையது, அநாத்மா இத்தன்மையது, ஈசனது சொரூப மித்தன்மையது, நமது சொரூப மித்தன்மையது என்பதுணர்ந்து, அதனால் தேனாகாரமா யிருப்பதொழிந்து, ஆத்மாவாகவே நில்லாதவா யாவரும் நாஸ்திகர், அவ்வுது சார்வாசுவா வரென்பது கிதையாத சித்தாந்தமாம்.

மாநந்திபராயணர் விடை. எனதுட லென்றலின், இத்தேகம் ஆத்மாவன்றெனல்.

வேறு.

40. எனதாடை பொன்பு மகன்றையல் பாய்மா
விபங்கண் முகங்கால்கை மெய்யென்ன வென்றுங்.
தனதா யுரைப்பான் வகுத்திந்த லுனைத்
தானென் றயர்த்துஞ் சொலத்தக்க தன்றே.

(மாநந்திபராயணமுனிவர் சசிவன்னன் கூறியதைக் கேட்டு, அவனது பிராந்தியைத் தீர்க்கக்கருதி, அன்பனே ! ஆத்மா தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மன முதலியவற்றுள் ஒன்றுமன்று ; அதுபற்றி யான் கூறுவதை நீ கவனமாய்க் கேட்கக்கடவாய்.) அறிவிலான் என்

ஹனுடைய ஆடை, என்னுடைய பொன், என்னுடைய பூமி, என்னுடைய புத்திரன், என்னுடைய மனைவி, என்னுடைய குதிரை, என்னுடைய பாணியென்று கூறுவது நீயல்ல, என்னுடைய கண், என்னுடைய முகம், என்னுடைய கால், என்னுடைய கை, என்னுடைய உடம்பு என் மூர் அவற்றை எப்போதும் வெவ்வேறுதாரிடுத்துத் தன்னுடைய பொருளாகக் கூறுகின்றானே ஐயோ! ஆகலால் இந்தத்தேகத்தை மறந்தாரினும் ஆகமாடுவென்ற கூறுதல் கூடாது.

10

மனதற்கு (என்கெதன்பதற்கு) விஷயமாகவது அகந்தைக்கு (நான்கெதன்பதற்கு) விஷயமாகவெதன்பகாரியமாகலின், என்னுடைய மனதன்பதற்கு விஷயமாகுள்ள மனதென்கெதன்பதற்கு விஷயமாகாது; ஆதலால், மனதென்கெதன்பதற்கு விஷயமாகாது.

என்னுடைய ஆடை, என்னுடைய பொன், என்னுடைய பூமி யென்றற் றெருடக்கத்தனவாக வியவகாரஞ் செய்கின்றவனுக்கு அவ்வாடை பொன் முதலியன வேறுகவே யிருத்தல்போல என்னுடைய கண், என்னுடையமுக மென்றற் றெருடக்கத்தனவாக வியவகாரஞ் செய்கின்றவனுக்கும் அக்கண் முக முதலியன வேறுகவே யிருக்கின்றன ஆகலின், என்கெதன்பதற்கு விஷய

பாபன்ன தேகத்தை மறந்தாயினும் ஆதபாவென்று கூறுதல்
கூடாதென்பது லிங்குணாதற் பாலதாம். என்னுடைய ஆதபா
என்னுமிடத்து, ஆதபா மமதைக்கு விஷயமா யிருத்தலின், அஃ
தேகங்நப பாணென்னுஞ் சொல்லிறகுப் பொருளாயெ ளின்,
என்னுடைய ஆதபாவென்பவன, தேகத்தை பாணென்பதன
பொருளாகக்கொண்டு, அதற்கு வேறாக அஃதிருக்கின்றதென்று
கூறுதலால், அவன கருத்தின்படியும், ஆதமா தேகத்திற்கு வேற
கூட யிருக்கின்றதென்பது பெறப்படுகின்றது, ஆகவே, ஆதமா
தேகத்திற்கு எவ்வகையாலும் வேறாகவே யிருக்கின்றதென்பது
பெறப்படுமா றறிக. இத்தலை, என்னுடைய தென்று விபவகரிக
பெயரும் தேகம் எவ்வகையாலும் ஆதபா வாகாதென்று விளக்கிய
வா றறிதற் பாதரூப. என்னுடைய ஆதமாவென்பதற்கு ஐயாகு
வினது தலையென்பதுபோல்வதாம்

**தேகம் தேர்போன் றிருத்தலின. அது தள்ளை
கடத்தும் ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.**

- 41 தாளாக லூராழி யார்வேங்கில் வீணை
தண்டாக வன்மாபு தட்டாக மொட்டா
நாளா மலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர்
நாணுளு ழார்வாணின் வேறுக நாடே.
மகாமேரீடம், திராய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
பால் மிலையம்.

காலிரண்டும் ஊர்த்துசெல்லும் சக்கரங்களாகவும் முதுகிலுள்ள வீணாதண்டம் ஐந்துரு வாணியாகவும், மார்பு தட்டாகவும், தலை சிகரமாகவும், கூந்தல் அல்லது குழி கொடியாகவும் உடைய இத்தேகமென்னுந் தேரானது எப்போதும் தன்னை நடத்தும் ஆத்மாவிற்கு வேறாகவேயிருப்பதாம். சசிவன்னா! நீ தேகமும் தேகியு மிவ்வாறிருத்தலை யாராய்ந்து நோக்கக்கடவாய் 41

தேரினுள் இருந்து அதனை நடத்துவோன் தேராகாமை போல, உடம்பினுள் இருந்து அதனை நடத்தும் ஆத்மாவும் உடம்பாகாது; ஆதலால், உடம்பை ஆத்மாவென் நெவ்வகையாலு மறிதல் கூடாதென்பதாம்.

தேகவடிவத் தேர்க்கு இந்நிரியங்கள் குதிரைகளாகவும், மனம் கடிவாளமாகவும், புத்தி சாரதியாகவும், ஆத்மா யஜமானாகவும், நவ்வழியி லொழுதுதல் அல்லது தீவழியி லொழுதுதல் அந் தத்தேர் செல்லும் மார்க்கமாகவு மிருக்கின்றனவென்பதுமிகு குணாதல் வேண்டும். இதனால், ஆத்மாவில்லாத விடத்து உடம்பு ஓரிடத் திருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகாது; போதவின், அதற்கு வேறாக அதனுள் ஆத்மாவிருந்து அதனை நடத்துகின்ற தென்பது விளங்கியவாறறிக.

தேகத்திற் கொருவகையாலும் தானே
யியங்குந் தன்மை யில்லை; அஃது ஆத்மா
இயக்க, இயங்குகின்ற தெனக்கூறல்

42. கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் ரொருத்தன்
கைபாத கன்னங்கண் மெய்போ லியக்குங்
கிடக்குந் நடத்தா விடத்திவ் வுடம்புங்
கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே.

மூங்கில் முதுகில் துணி முதலியவற்றைக் கொண்டு
மத்யானையொன்று செப்து, அதனுள்ளே தானி நந்து,
அதனது துதிக்கை, கால், காது என்பனவற்றை யியக்கு
வானுடின், அப்பொய்யானை மெய்யானேபோலத் துதிக்கை
யை யாட்டியும், காலால் நடந்து சென்றும், காதை
யாட்டியும் இயங்குகின்றது; அவன் அதனை யியக்கா
விடத்து அது வறிதே கிடப்பதாம்; அங்ஙனமே, இவ்
வுடம்பும் ஆத்மா இயக்குகின்றபோது, கொடுத்தல்-
வாங்கல்-நடத்தல்-கேட்டல் முதலிய வியவகாரங்களைச்
செய்கின்றது, தன்னை இயக்காதபோது வறிதே கிடப்ப
தாம்.

42

மூங்கில் முதலியவற்றைச் செய்துள்ள யானையினுள்ளிருந்து,
அதனை யாட்டுகின்றவன், அந்தயானை யாகாமைபோல, உடம்

பினுள ளிருங்ங் அதனை யாட்நி ஆதமாவ ஆத வுடம்பாகா
தென்பதாம். (அ)தனால், உடம்பி னியக்கேதிற்குக் காண
ஆதமாவனறிப பிறிதொன றனநென விளக்கிப்பொற்றி.

“ மாணையா விரகுளளோரா நைதனிநுந சாடகல்
செருகப்பது வாடுஞ் செயலபோற—றிரிசுமுடல்
ஆடநிவா னுடகூ லாடுமவ னுடடா கால்
நாடா ருபா வாகுமிது காண ”

எனனும மெனபா இங்குணாதற பாலகாம

**உடம்பே உயிராயின, மலமும் உயிராதல்
வேண்டுமெனக் கூறல.**

43. ஒருகூறு மலமாகு மொருகூ றுடம்பா
மொருகூறு மனமாகு முண்டற வன்ன
மிருகூறு நியாகி லொருகூறு நீயா
மிழிக்கும் மலஞ்சோ ரிடப்பட்ட வுடலே

கண் காது முக்கு முதலிய வாரிலக ளெல்லாவற்றி
னும் பீளை, குறமபி, சளி முதலிய மலங்கள் கசினது
வருமியலுடைய உடம்பு அறிவுடையார் யாவரும் அரு
வருததற் குரியதாக விருக்கின்றது; சசிவன்னா! நீ அவ்

வுடம்பாயின், பானதுபற்றிக் கூறுவதைக் கேட்கக் கடவாய். உண்டு சீரணமான ஆகாரம் மூன்று பாகமாகின்றது; அமழுன்றனுள், ஒருபாகம் மலமா யமைகின்றது; மற்றொரு பாகம் உடம்பா யமைகின்றது இன்றொரு பாகம் மனமா யமைகின்றது. இம் மூன்றனுள் உடம்பும் மனமுமாகிய இரண்டுபாகமும் நீயாயின், மலமாகிய மற்றொருபாகமும் நீயாதல் வேண்டும். (நீ மலமாகாமை யின், உடம்பும் மனமும் நீயாதல் கூடாது ; ஆதலால், நீ உடம்பன்று).

43

உண்டு சீரணமாகிய வுணவு மலமும் உடம்பும் மனமுமாகியமைகின்றது ; அம்மூன்றனுள், உடம்பும் மனமும் ஆதார வாகுபாயின், மலமும் ஆதமாவாதல் வேண்டும் ; ஆதார மலமாகாமை யின், அஃதுடம்பும் மனமு மாதல் எவ்வகையாலும் கூடாதென்பதாம். உண்டு சீரணமாய வுணவின் சத்துவ பாகம் (சூகசுமப்பகுதி) மனத்தோடுகூடி அம்மனமாகவும், இராசத பாகம் (மத்திமப்பகுதி) உடம்போடு கூடி அவ்வுடம்பாகவும் அமைகின்றன ; தாமதபாகம் (ஸ்தூலப்பகுதி) மலமா யமைகின்ற தென்பன இங் குணர்த்தம் பாலனவாம்.

உடம்பு உயிராகா தென்பதை
விளங்குகின்றதோ ரனுபவவாயிலாகக் கூறல்

44. கிளரா தரத்துண்ண மன்னஞ் சுடக்கை
கிட்டப் பொறுதே யிருந்தார் கிடந்தார்
தளரா துறுப்போன்று முயிர்போக வன்றே
தழற்பள்ளி மீதே துயின்றார் சகித்தே.

மிக்க விருப்பத்துட னுண்ணுதற்குரிய அன்னமா
னது சுட, அதனைக் கையால் தொடச் சகியா நிருந்தவர்
நோயால் படுக்கையிற் கிடந்து, கை கால் முதலிய அவ
யவங்களுள் ஒன்றும் குறையாதிருக்க உயிர்நீங்க, உயிர்
நீங்கிய வப போதே இடுகாட்டில் அக்கினி சுயனத்தின்
மீது, அவ்வக்கினியைச் சகித்துக் கொண்டு சித்தியை
செய்கின்றனர். 44

உண்ணுதற்குரிய அன்னஞ் சுடும்போது, அதனைத் தொட
முடிபாது வருத்த முற்றவர் இறந்தபின் இடுகாட்டில் அக்கினி
சுயனத்தின்மீது யாதொரு வருத்தமுமின்றி உறங்குகின்றனர்;
இவ்வாறு நினைப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரித்தால்,
உயிர் உடம்பினும் வேறென்பது நன்கு விளங்கு மென்பதாய்.

உடம்பினுள் உயிருள்ளபோது அது சிறு சூட்டையும்.
பொறுத்தற்குரியதாகாது வருத்த முறுகின்றது; அது நீங்கிய

காலத்தில் கட்டை முட்டைகளைப் போல் எரிக்கப்படுகின்றது; அனாதைவா நெரிக்கப் படுவதால், உயிர்க்கு பாதொரு வருத்தமும் சம்பவியாதிருக்கின்ற தென்பது இங்குணர்தற்பாற்றும்.

சூய பரணந்த காலத் துருத்துவெந

தியட லானுமிங் குந்திபற

கீத நீ தானல்லே யுந்திபற ”

என்று அலிநோத வந்தியார் கூறுகின்றது.

கைகால் முதலிய அவயவங்கள்

சுதந்தரமாகத் தொழில் செய்வதில்லை ;

அவற்றைத் தொழில் செய்விக்கு மொன்று

உடம்பிற்கு வேறாக அதனுள்

இருக்கின்ற தென்று கூறல்.

45. நிழற்பாவை கண்ணாடி யிற்பாவை கைகால்
நிமிர்க்கும் முடக்கும் மிவன்செய்யு மேல்லாந்
தொழிற்பால வாமற்றிவ் வுடலஞ்செய் தொழிவுஞ்
சுடர்ஞான வடிவான வன்செய்த தொழிலே.

சூரியன் - சந்திரன் - தீப மென்பனவற்றால் தோன்றும் ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமும், கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதிபிம்ப வடிவமும், கையை நிமிர்த்

தலையும் முடக்குதலையும், காலை நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றனவன்றோ? ஆத்தொழிலெல்லாம் இவன் செய்யும் தொழில்களால் சிகழ்வனவாம்; ஆகவே, இவ்வுடம்பு செய்யும் தொழில்களுள் ஞானவாதவாயுள்ள ஆத்மா செய்யும் தொழில்களால் சிகழ்வனவாம்.

15

ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமுடைய பிரதிபிம்ப வடிவமும் கையைபுர காலைபுர நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வது போலத்தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவன் கனது கையையும் காலைபுர நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதலாம். அவன் தனது கையைபுர காலைபுர நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்யாவிட்டால், அவனது நிழல் வடிவமுடைய பிரதிபிம்ப வடிவமுடைய தமது கையைபுர காலைபுர நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதில்லையாம்; அங்ஙனமே, உயிர் எனது கையைபுர காலைபுர நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதென்று சொங்கற்பஞ்செய்கின்றபோது அவைநிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றன; அவ்வயிர் அவ்வாறு சங்கற்பஞ்செய்யாதபோது, அவை நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதில்லையாம் மென்பதாம். உடம்பினது ஒவ்வொரு தொழிலும் ஆத்மா தொழில் செய்கின்றபோதே நிகழுகின்றது; அது வாளாவிருக்கின்றபோது அதனிடத்து நிமிர்த்தல் முடக்குதல் முதலிய தொழில்களுள் ஒன்

றுப் சிவமூல தில்லையாமென்பதிங்குணர்தல் வேண்டி. ஆத்மா ஞானவடிவப் யிருத்தலின், நிர்விகார வடிவமா நிர்விகார வடிவமா யிருப்பினும், கேவலத்தில் அவித்தையிலும், சகலத்தில் அவித்தையின் காரியமாயுள்ள அந்தக்கரணத்திலும் ப்ரசிபிம்பித் துச் சீவ சொருபமாய் விளங்குகின்றது; சீவமொருபமாய் விளங்கும் நிலையில் விகார முடையதுபோலத் தோன்றி, தேகேந்திரிய முதலியவற்றை யியக்கும் தொழிலுடையதாக விருக்கின்ற தென்பது சாஸ்திரார்த்தமாம். கேவலம்-சமுத்தியாம்; சகலம்-சாக்ஷிமுடிவ சொப்பனமுமாம். காந்தம் எல்லின் சந்நிதானத்தில் இருப்புகள் தொழிற்படுவதுபோல, ஆதம் சந்நிதானத்தில் தேகேந்திரியாதிகள் தொழிற்படுகின்றன வென்பதிங் குணர்த்தப்பாலதாம்.

“உன்முடி போற்கண் ணாடிக்குள்ளொரு முகங்கண் டாற் போல், சின்பப் வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்” என்றும், “செய்கையுஞ்செய் விகையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிவமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விகையுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும்” என்றும், கைவல்லிய நவநீதங் கூறுவதிங் குணர்த்தப் பாலதாம்.

இதனால், கைகால் முதலியன தாமே யியங்குந் தன்மையைப் பெறுது உயிரி னியக்கத்தா லியங்குணவா யிருத்தலால், உயிர் உடம்பாகாதென விளக்கியவாற்றிக.

ஒரு வீட்டினுள் ளிருந்துகொண்டு
 அவ் வீட்டை யறிபவன் அவ் வீடாகாமையோல
 உடம்பினுள் ளிருந்துகொண்டு
 அவவுடம்பை யறியும் ஆத்மாவும்
 அவ் வுடம் பாகாதெனக் கூறல்.

46. அறிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே
 யானாலிவ் வுஞ்ஞை நானென்ன லாமோ
 சேறிகின்ற புள்ளல்ல வேகூடிவ் வகையே
 சேடமான வுடனின்னில் வேறென்று தெளியே.

அறியப்படும் பொருள்கள் எப்போதும் தம்மை
 யறிகின்றவனுக்கு அன்னியமா ஈடுபுப்பனவாமன்றோ?
 அங்ஙனமாயின், ஆத்மாவால் அறியப்படுவதா யுள்ள
 இம்மாமிச வடிவ வுடம்பை ஆத்மாவென்று கூறுதல்
 பொருந்துமோ? பொருந்தாதன்றோ? மேலும், கிளி-
 காடை முதலிய பறவைகள் வசிக்கின்ற கூடு அப்பறவைக
 ளாமோ? ஆகாதன்றோ? (இங்ஙனமே, ஆத்மா வசிக்
 கின்ற வுடம்பு ஆத்மாவாமோ? ஆகாதன்றோ? ஆத
 லால், சசிவன்ன!) நீ சட வடிவமா யுள்ள வுடம்பு சித்

வடிவமாயுள்ள உனக்கு வேறாகவே யிருக்கின்ற தென்பதைத் தெளிவா யறிபக்டுவாய். 46

இவ்வுடம்பு னிருப்பு சாக்கிராவஸ்தையிலும், இதனது அபாவம் சொப்பனாவஸ்தையிலும் சுழுப்தி யவஸ்தையிலும் ஆத்மாவா லறியப் படுவனவா யிருத்தலின், இவ்வுடம்பு ஆத்மாவாக மாட்டாது ; மேலும், கூட்டில் வசிக்கும் பறவை அக்ஷடாநாமை போல, உடம்பில் வசிக்கும் ஆத்மாவும் அவ்வுடம்பா ள தென்பதாய். சேதனமாய் அருவாய் நித்தமா புள்ள ஆத்மாவும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமா புள்ள வுடம்பும் தபழன் பாராக விருப்பனவா யாவின், அவ்விரண்டும் ஒன்றாகா ; அங்ஙன மிருப்பினும், ஆதமா வினை வயத்தால் உடம்போடு கூடியிருக்கின்ற தென்பதிங் குணர்த்தபாலதாம்.

இனிக் கூடு என்பதற்கு முட்டை யென்று பொருள் கொள்ளுதலும் கூடும். முன்னர் முட்டையும் கருவும் (பறவையும்) வேறாகாதிருந்து பின்னர் வேறாய் விடுதல் போல, முன்னர் உடம்பும் ஆத்மாவும் வேறாகா திருந்து பின்னர் (மரண காலத்தில்) வேறாய் விடுகின்றன வென்பது மிங்குணர்த்தல் வேண்டும். “ஒற்றுமை நயத்தி னென்றெனத் தோன்றினும், வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலுயிர்” என்று நன்னூல் கூறுகின்றது.

“நடுங்கும்வெங் காய வனத்துழல் வோர்க்கு நதியெனு ஞானரீ ரன்றி, இடும்பைதீர்ப் பதுவே நிலைநிரு விகர்ப்பத்

தேகமா யிலங்குமாய்ந்து ஞானி, குடம்பைநீத் தேகம் புள்ளெ
னச் சூழ்ந்த கொடுஞ்சடம் வேறதாய் நிற்பன்” என்று பெரியார்
சுறுவது இங்ங் நவனித்துணர்தற்பாலதாம். குடம்பை-கூடு ;
சடம்-உடம்பு.

**இவ்வுடம்பு சூதகாரியமா யிருத்தலின்,
ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.**

47. நிலமாகும் வற்பென்ற னெகிழ்கின்ற னீரா
நெருப்பா யிதிற்சட்ட வெல்லாழு மநிலஞ்
சலமான புரையான வானிந்த வுடலஞ்
சடமான வைம்பூத வருவங்க டாமே.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்
னும் பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாயுள்ள இவ்வுடம்பு
சடமாம் ; (ஆகவின், அது சித்தாகிய ஆத்மா வன்றும்.
இவ்வுடம்பு பஞ்சபூதங்களின் காரியமா மென்பது எவ்
வாறு மெனின், கூறுதும்). இவ்வுடம்பில், கடினமா
யிருக்கும் பகுதி யெல்லாம் பிருதிவியின் காரியமாம் ;
நெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம் அப்புவின
காரியமாம் ; சுடுந் தொழிலை யுடையனவா யிருக்கும்
பகுதி யெல்லாம் தேயுவின காரியமாம் ; சலனமா

யுள்ள பகுதி பெல்லாம் வாயுளின் காரியமாம்; புறையா யுள்ள பகுதி பெல்லாம் ஆகாயத்தின் காரியமாம். 47

சுலன - அசைவு; புரை-துவாரம்.

இதனால், புதங்களின் காரியமாயுள்ள உடம்பு காரண காரிய ரகிதமாயுள்ள ஆதமாவாகாதேன் மறுத்தவாறறிக.

“அன்னமே செயத தூல வாக்கையே யன்ன லோசம, அன்னமுண் டாலலி தூய்ய மல்திலா தேலி நககும, தன்னிய மேதை யத்தி தோன்முதற் கூட்ட மான, அன்னது ர்த்த சதத மாகிப வொன்பா வாகா” என்று விவேககுடாமணி கூறுகின்றது.

இதுகூறுப ஸ்தூல தேகம் ஆதமாவாகா தென்பது கூறப் பட்ட தென்க.

**ஞானேந்திரியங்கள் ஆதமாவாகா
வெனக் கூறல்.**

48. விழியைப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே
விளங்கின்ற தல்லால் விளங்காமை யாலே
யொழியப் படுங்கன்ன முதனானு முன்ற
னுருக்கண்ட கண்டன்னை யொப்பாக வுன்னே

சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஷுவை, கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களுள், சட்சு உலக விபவ

காரஞ் செய்வதற்கு முக்கிப காரணமா ஈருத்தலின், அதனை ஆத்மாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதோவென்று சசிவன்னு! நீ கூறுவையாயின், அவ்வாறு கூறுதல் கூடாது. சட்சுவென்னுங் கண்ணிந்திரியம் சூரியன் - சந்திரன் - தீபமென்னு மொளிப் பொருள்களின் சம்பந்தத்தால் விளங்குகின்றதல்லாமல், தானே விளங்குகின்ற தில்லையாம்; ஆகையால், அது சுயம்பிரகாசப் பொருளன்றும்; சட்சு விந்திரிய மொழிந்த சுரோத்திரம்-துவக்கு-சிங்வுவை-கிராண்டென்னும் நான்கிந்திரியங்களும் ஆத்மாவன்றும்; அவற்றை உருவ முதலியவற்றை யறிவதற்குச் சாதனமாயுள்ள உனது சட்சு விந்திரியத்திற் கொட்பாகக் கருதக் கடவாயாக.

48

சுரோத்திர முதலிய இந்திரியமைந்தும் சுயம்பிரகாசப் பொருள்களன்றாகலின், அவை ஆத்மாவன்று; எது சுயம்பிரகாசப் பொருளோ அதுவே ஆத்மாவாம். சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தால் சுயம்பிரகாசப் பொருள்கள் போல விருந்து, சத்த முதலியவற்றை யறிதற்குச் சாதனமாயிருக்கின்றன; அவற்றை ஆத்மாவென்று கூறுத லமைபா தென்பதாம்.

கண்ணிந்திரியம் சூரியன், சந்திரன் முதலிய ஒளிப்பொருள்களின் சம்பந்தத்தால் விளங்குகின்றது; அதற்குச் சுயம்பிரகாச

மினறென்று கூறிபது இரத்திரிபங்கள் கஞ்ச சுயம்பரகாச மின
மெனப்பதை விளக்குவதற்காம் சுபம்பிரகாச மெனப்பது இங்கு
அலுப்பதப் பிரகாசமாம் அஃதாவது எப்போதுங் கெடுதலிலலாத
பிரகாசமாக சூரியன சந்திரன முதலிய வெள்ளிப்பொருள்கள்
ஒரு காலவிச்சேஷத்தில் கெடுவனவாய்ருத்தலின் அவை சுப பி
காசப் பொருள்க ளன்றெனப்பதா குணாதல் வேண்டு

மனதோடுகூடிய ஆதமா சுமோத்சிப் முதலிய விநக்ரியங்க
மோடு கூடியபோது, அவை சத்த முதல்யவற்றை பறிவ
தற்குச் சாதனமாக பலகின்றன வென்பது விளங்குயின்,
சுமோத்சிர முதலிய விநக்ரியங்கள் ஆதமாவாகா மென்பது
நன்கு விளங்குவதாய் சடசு இநக்ரியம் ஒளிப் பொருள
களின் சுபபநகமில்லாதபோது உருவ முதல்யவற்றை அறிவ
தற்குச் சாதனமாக வமைவதில்லை, ஒளிப்பொருள்களின் மபத
முள்ளபோதோ அவற்றை பறிவதற்குச் சாதனமாக வமைகி
றது சுமோத்சிர முகலிய மறந நானகிரத்திரியநகலோ ஒளிப்
பொருள்களின் சுபபநகமில்லாடிலே சத்த முகலியவற்றை யறிவ
தற்குச் சாதனமாக வமைகின்றன வென்பதும், அவை மனதோடு
கூடிய ஆதமாவின் சுபபநக மில்லாதபோது கடம பட முதலி
யனபோல ஜடமாவே யிருக்கின்றன வென்பதும் கூர்ந்து
கோக்குவோர்க்கு நன்கு விளங்குவனவாய்

சைவருள் ஒரு பகுதியார ணணுகஞ்ச சுயமாகவே ஒளி
யுண்டு அது விளங்குவதற்குச் சூரியன முதலிய வெள்ளிப்

பொருள் என் உதவியாயிருக்கின்றன வென்று கூறுவதை மறுக்க, இங்குக் கண்ணுக்கு உபநிஷயம் மொளி யில்ல மென்பது கூறப்பட்டது. மின் மினிப் பூச்சியின் ஒளியும் மற்ற ஒரு ஒளி யால் விளங்காது, தானே விளங்குவதா யிருத்தலே உய்த்துணர்வார்க்குக் கண்ணொளி விளங்குகின்றது சூரியன் முதலிய ஒளிப் பொருள்கள் உதவியா யிருக்கின்றன வென்று கூறுவாா கூற்று, எறுப்பு எறுப்பியை (யானையை) விழுங்கிய தென்பார் கூற்றுப் போன்று இறும்பூதாகவே (வியப்பாகவே) தோன்றுமென்க. மேலும், அவர் கண்ணொளியும் நதிர் (சூரியன்) ஒளியுர் கூடி ஒன்றப் விளங்குதல் போல, சிவனும் சிவமுங் கூடி ஒன்றப் விளங்குதலே அத்துவிதபா டென்று கூறுகின்றனர். இவா கூறுவதைச் சொருபாநந்தர் சொருபசாரத்தில்

“ கண்ணுருவ மீசனென்பர் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பர்

கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பர்—கண்ணுதாய்

அத்துவித மாகா தலையிரண்டு மாகாத

சித்துருவந் தானே சிவம் ”

என்று கூறி மறுத்திருக்கின்றனர்.

சத்தத்தைச் கேட்டல் சுரோத்திர (காது) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம் ; பரிசுத்தை யறிதல் துவக்கு (மெய்-உடம்பு) இந் திரியத்தின் வியாபாரமாம் ; உருவத்தை யறிதல் சட்சு (கண்) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம் ; இரசத்தை யறிதல் சிங்குவை

(நாகு) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம், வாசனைபை யறிதல கிராஹ (முககு) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம் சுரோத்திர முத லிய இந்நிரியததின் மனத்தாடு கூடிய ஆத்மாவின் சம்பந்தமுள்ள போது கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்கின்றன அச் சம்பந்தமில்லாதபோது அவ்வியாபாரங்களைச் செய்யாதிருக்கின் றன, இவ்வாறிருக்கலால், அவற்றை ஆத்மாவெனக் கொள்ளுதல் கூடாடு என்பது இத்தலை விளங்கியவாற்றிக்

கர்மேந்திரியங்களும் ஆத்மாவாகா

வெனக் கூறல்.

வேறு

4.) அழலுண்பொருள் களிவுண்பனவ முக்கூறதின் முதற்கூறணியென்பு நடுக்கூறது மச்சைகசணி யாகு, மெழில்கொண்ட கடைக்கூறது வாக்கா யெழுமென்றே யியனும்மறை யந்தங்க ளிசைக் கின்றன தாமே.

ஒருவனுண்ணுதற்குரிய எண்ணெய், நெய் முதலிய வுணவுகளுள் உதராககினிபால் சீரணமானவை முன்று பாகமாம்; அவற்றுள், முதற்பாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாக அமைகின்றது; நடுபாகம் மச்சை

யோடு கூடி, அம்மச்சையாக அமைகின்றது; கடைப் பாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடுகூடி அவ் வாக்கிந்திரியமாக அமைகின்றதிதன்று அநாதியாக நடைபெற்று வருகின்ற வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. 49

மச்சை-கொழுப்பு; வேதாந்தம்-உபநிடதம்; அநாதி - ௨ ற் பத்தியில்லாதது. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் 6-வது பிரபாடகத்தில் இவ்விஷயங்களை விரிவாகக் கூறுகின்றது.

ஆதனால் ஒருவனுண்ணும் எண்ணெய் நெய் முதலிப உணவு சீரணமாயபோது, அதுமூன்று பாகமாக அமைகின்றது; அவற்றுள் முதற்பாகம் எலும்போடு கூடி அவ்வெலும்பாகவும் இரண்டாமபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், மூன்றாமபாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவு மமைகின்றன; சீரணமாய வுணவால் விருத்தியடைந்து வருகின்ற எலும்பு, மச்சை, வாக்கிந்திரிய மென்னு மூன்றனுள் எலும்பும் மச்சையும் நீயாகுமாயின், வாக்கிந்திரியமும் நீயாதல் கூடும்; எலும்பும் மச்சையும் நீயன்றாலின், வாக்கிந்திரியமும் நீயன்று எனக் கூறியவாற்றிக.

சீரணமாய வுணவின் சத்துவபாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவும், இராசதபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், தாமதபாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாகவு மமைகின்றன வென்பதிங் குணாதல் வேண்டும்.

கரீமத்திரிய மைந்தனுள் வாக்கிந்திரியம் நீ (ஆதார) அன்
றென்று தலைமைபற்றிக கூறப்பட்டது; படமீல, ஏலைய இந்திரி
யங்களும் நீடன்றென்று கூறப்பட்டதென்றுங் கொள்ளல் வேண்
டும்.

கரீமத்திரியர் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்,
என்பனவாய்.

வாக்கிந்திரியத்தின வியாபாரம் வசனித்தலாம்; பாத ஆந்
திரியத்தின் வியாபாரம் நடத்தலாம்; பாணி (கை) இந்திரியத்
தின் வியாபாரம் இடுதலைற்றலாம்; பாயுரு இந்திரியத்தின்
வியாபாரம் மலங்கழித்தலாம்; உபஸ்த இந்திரியத்தின் வியா
பாரம் ஆநந்தித்தலாம். உடம்பினுள் வசிக்கும் உயிர்க்குச் சுரோத்
திர முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் அது கேட்டல் முதலிய வியா
பாரங்களைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருததல்போல, வாக்கு
முதலிய கரீமத்திரியங்களும் வசனித்தல் முதலிய வியாபாரங்க
ளைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றன வென்பதாய். ஒருவ
னுக்கு அவன் நடப்பதற்குச் சாதனமாயுள்ள தமிழ் அவனாகாமை
போல, உயிர்க்கு அது கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்
வதற்குச் சாதனமாயுள்ள ஞானேந்திரியங்களும் கரீமத்திரியங்
களும் அஃதாகா வென்பதிங் குணந்தல் வேண்டும்.

ஞானேக்திரியங்களும், கர்மேக்திரியங்களும்
கானென்பதன் பொருளாகாவென்பது ஓக்கும் ;
பிரணவாயு ஏன் கானென்பதன் பொருளாகா
தெனனும் வினாவிற்கு விடை கூறல்.

50. உண்ணும்புனன் முக்கூற்றின் முதற்கூறுவர் நீரா
முதிர்நடு விற்கூறு கடைக்கூறு பிராண,
னெண்ணும்மிதி லிருகூறவை நீயாயிடி னன்றோ
விறுகின்ற பிராணன்னது நீயாதுவை யிசையே.

ஒருவன் குடிக்கின்ற நீர் சீரணமாயபோது மூன்று
பாகமாம் ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்திரமாம் ; நடுப்
பாகம் உதித்த நீதாடுகூடி அவ்வுகிரமாம் ; கடைப்பா
கம் பிரணவாயுவோடு கூடி அப்பிராண வாயுவாம்.
மூத்திரம், உதிரம், பிரணவாயு வென்னு மிம்மூன்ற
னுள், மூத்திரமும் உதிரமும் நீ யானாலன்றோ பிராண
வாயுவும் நீயாதல் கூடும் ? சசிவன்னா ! நீ இக்கூறு
பாட்டை ஆலோசித்துக் கூறக்கடவாய். 50

இதனால் ஒருவன் குடிக்கும் நீர் சீரணமாயபோது அது
மூன்றுபாகமாக வமைகின்றது ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்

கிரமாகவும், இரண்டாம்பாகம் உதிரத்தோடுகூடி அவ்வுதிரமாகவும், மூன்றாம்பாகம் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராணவாயு கூட மமைகின்றன; ஆம்மூன்றனுள் மூத்திரமும், உதிரமும் ஈயாகுமாயின், பிராணவாயுவும் நீயாதல்கூடும்; மூத்திரமும் உதிரமும் நீயன்ற லின், பிராணவாயுவும் நீயன்று எனக் கூறிய வாரும். உதிரம் - இரத்தம்.

சீரணபாய நீரின் சத்துவபாகம் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராண வாயுவாகவுட, இராசதபாகம் உதிரத்தோடு கூடி அவ்வுதிரமாகவும், தாமதபாகம் மூத்திரமாகவு மமைகின்றன வென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

மனம் பிருதிவியின் (மண்வடிவ அன்னத்தின்) காரியமாயும், வாக்குத் தேயுவின் (அக்கினியின் சம்பந்தமுள்ள எண்ணெய் நெய்முதலியவற்றின்) காரியமாயும், பிராணன் அப்புலின் (நீரின்) காரியமாயு பிருத்தலின், அவை ஆத்மா வாகாவென்பது இங்குத் தொடர்பாக வுணர்த்தப்பட்ட தென்க. டையப்பட்ட தயிரின் சூக்குமாம்சம் வெண்ணெயாவதுபோலப் பிருதிவியின் சூக்குமாம் சம் மனமாகவும், தேயுவின் சூக்குமாம்சம் வாக்காகவும், அப்புலின் சூக்குமாம்சம் பிராணஞகவு மமைகின்றன வென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம். பஞ்சபூதத்துள் பிருதிவி - அப்பு - தேயு வென்னு மூன்றுமே காம் உண்பன - தின்பன - நக்குவன - பருகுவனவா யுள்ள அன்னபானங்களாக வமைகின்றன வென்பது மிங்துணர் தற் பாலதாம்.

“கடையப்படு தயிரிறறிர் கணையபோன பனமுசா
துடையிறசெயு மியலவே நிகு”

என்று பிரமகீதை கூறுகின்றது

திருகப ஸ்தானத்திலிருந்து, மூக்குநுனி பரிபத்தம லான்ற
உசவாச ச்சவாசஞ் சி பபுர வாயு பிராண வாயுவா

பிராண பஞ்சகத்துள் பிராணவாயு நீயனமென்று தலைமை
பற்றிக் கூறப்பட்டது படவே, மற்ற வாயுக்களு நீயனமென்று
கூறப்பட்டதென்றுங் மகாளஸ வேணடு

பிராணபஞ்சகம்-பிராணை அபானை சாணை உகா
ணை, வியானமென்பனவாம்

குதஸ்தானத்திலிருந்து மல மூக்கிரங்களுக்க ஈழிபக்கம்
வாயு அபானமும், நாபி ஸ்தானத்திலிருந்து உண்டான
சாரத்தைச் சாவாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுக்கு வாயு சாண
மும், கண்ட ஸ்தானத்திலிருந்து வாந்தி பண்ணுவது வாயு
உதானமும் சாவாங்கத்திலுமிருந்து கேகத்தை நிறுத்துவது
கு வாயு அபானமும்

பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விளங்க
வில்லை யென்னும் வினாவிற்கு விடை கூறல்

(61)

51. பிராணனு மல்ல துஞ்சி ஷுணாவின்மை
யாலஃ துணரும் புலன்க ளோழ்வாற,
பிராணன தென்னின் மன்னை யோழியாது
சேனை நகர்கூழ் வபஞ்செய் யோழந்த

(தேகா, ஷாநேந்திரியா, கன்மேந்திரிய மென்பன
வற்றான எதுவும் ஆத்மாவாகாதென்று தேவரீ ரருளிய
நோகுகும்; பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விள
ங்கவில்லை; அதனைத் தேவரீ ரருளிச் செய்தல் வேண்டி
என்றனன் சசிவன்னன். அது கேட்டு மாந்திரபரம்பண
முனிவா அவனை நோக்கி அன்பனை 'ஓ பான் கூறு
வதைக் கவனமாங்க கேட்கக்கடவாப). பிராணவாயுவும்
ஆத்மாவன்று; அஃதெதனா லெனின், அது நாம்
உறங்கும்போது சடமா நிருத்தலாலுப, விஷயங்களை
பறியும் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லா திருப்பதினாலு
மாம். (இங்ஙன மிருப்பதால் பிராணவாயு எவ்வகையா
லும் ஆத்மாவாக மாட்டாது.) பிராணவாயு நாம் உறங்கும்

போது சுரோத்திரமுதவிய இந்திரியங்கள் அடங்கிய பொ
வன போன் றடங்குவதாகாது தனது விராபாரத்தைச்
செய்திருப்பதற்குக் காரண மென்றே பெயரின், அரசன்
நகர்வலம் செய்யும்போது அவனது சேனை அவனை
விடாது சூழ்ந்திருத்தல் போல, ஆத்மா வாசன் புத்தி
ராய நகர்வலம் செய்யும் போது, அவனது சேனையாபி
பிராணவாயு அவனை விடாது சூழ்ந்திருக்கின்றது. (அ
சனும் சேனையும்போல ஆத்மாவும் பிராணவாயு பி
கின்றன என்பதை நீ உரைக்கடவாய்). 51

புரத்திரயம்-சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழபசி வயன்னு
அவஸ்தைகளாம்.

நாம் உறங்கும்போது பிராணவாயு சடமாயும், விஷயங்கள்
யறியுந் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லாததாயு மிருத்தலின்,
ஆத்மாவாக மாட்டாது; அரசன் நகர்வலஞ் செய்யும்போது,
அவனை அவனது சேனை சூழ்ந்திருத்தல்போல ஆத்மா புரத்திர
யத்திற் சென்றுலாவும்போது அதனை அதனது சேனைபோலுள்ள
பிராணவாயு சூழ்ந்திருக்கின்றது; அரசனும் சேனையும் ஒன்
ருகாமையோல, ஆத்மாவும் பிராணனும் ஒன்றாகாவன்பதாம்.

ஒருவன் சாக்கிராவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும்,
சொப்பனாவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும், சுழபசி

யவஸதை புண்டபவஞயிருதகும்போதுய, அவன பிராணவாயுவை உண்டபவஞக்காணப்படுதலின, நகாவலஞ்செய்யும் அரசனே அனது சேனை விடாது சூழநகிருததலபோல, புரத்திரயத்திற சென்று உலாவர ஆதமாவையும பிராணவாயு விடாது சூழநகிருத கின்ற கெனபது இங்குணாதற பாலதாம

ஆத்ம-ஈதகபாவஸதையல் ஸதூலப்பஞ்சபூதம், தசேநதிரி யம், பிராணதிவாப பஞ்சகம், அநதக்கரண சதுஷ்டயமென்னும் இநபததுநானகு தத்துவ வடிவ ஸதூல சரீரத்திலிருந்து வியவ காரஞ் செய்கின்ற தெனறும், சொப்பன வஸதையில இவவிரு பததுநானகு ககதுவங்களுள் ஸதூல பஞ்ச பூத மொழிந்த சூக குர சரீரத்திலிருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்றதெனறும், சுழுத்தி யவஸதையில பூததத்துவங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள அஞ்ஞான மென்னும் காரண சரீரத்திலிருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்ற தெனறும், சொப்பனவஸதையிலும் சுழுத்தி யவஸதையிலும் பிராணவாயு வில்லாவிடினும், அவவவஸதைகளை படைந்து கிடக்கின்றவனை னோக்குவோக்கு அவனது சரீரத்தில பிராண வாயு தோன்றுதலின, அஃது அவவவஸதைகளி லிருக்கின்ற தெனற கொள்ளப்படுகின்ற தெனறும் இங்கு உணாகல் வேண டும்

“ஓற்றனையா மூலத”என்னும் சிவஞானபோத வெணபாவ னுரையில் பாண்டிப்பெருமானவாகள் “எனறது அநதக்கரண

ங்கள் அமைச்சர் ஷம், வாயில்காப்பார்-ஓற்றாட்கன்-தூதான்-அத் தாளிகள்-புரோகிதர் ஐவரும் ஞானேந்திரியங்களாகவும், யானைப் படை-குதிரைப்படை-தேர்ப்படை-காலாள்-சேனபதியர்ஐவருங் கன்மேந்திரியங்களாகவும், சத்தாதி-வசனாதி விடயங் ள பத்தும் ஏவலாட்களாகவும், பிராணவாயு முதலிய வாயுக்கள் உறுதிச் சுற்றமாகவும் உடைய ஆன்மாவாகிய அரசன் என்னதாம், இராசா பவனிபோய்த் தன்னுடைய கோயிலுட் புதுமளவில் வாயில் தோறும் நிற்குமவர்களை நிறுத்தி அந்தப்புரத்தில் தாழ்ந்த புது மாறுபோல, கருவி கரணதிகளுடனே உணர்த்து முறையிலே வியாபரித்த ஆன்மா சாக்நிரம - சொப்பனம் - சுழுத்தி - துரியம் - துரியாதீத மென்கின்ற அவஸ்தைகளைப் பொருந்தி பூலாடம் - கண்டம்-இதயம்-நாபி-மூலாதாரமாகிய விடங்களை யடையுமள வில், அவையிற்றில் நிற்குங் கருவி கரணதிகளை முறையையிலே நிறுத்தி யடைவ னென்றதாம்” என்று கூறிய ருப்பதின்கு உணர்த்தப்படதாம்.

சுரோத்திர முதலியன வொடுங்கியவிடத்தும்

பிராணவாயு ஓடுங்காதிருப்பதற்குக்

காரணங் கூறல்.

2. உண மொடுங்க வாயு நிகழ்வேன்கொ

லென்னி லுடல்காவ லாகு மிலதேன்,

மரண மடைந்த தென்று தமர்சுட்

டிடாமுன் வளைவாலின் ஞானி கோளுமே.

சிவன்(று)! நீ சுரோத்திர முதலியன வெநிங்
கிப் விடிக் கும், பிராணவாயு விந்நது உசவர சிசுவா
சங்களைச் செவ்வதற் குக காணம யாகு என்று வினவு
வாயாரின், அதற்கு விடை கூறுகின்றேன், நீகட்கக்
கடவாய். ஒநவனுடங்குங் காலத்தில் பிராணவாயு
தான் வசிக்கின்ற அவனுடங்குற் கு உசவர சிசுவாசங்
களைச் செவ்வகொண்டு காவலாக விந்நக்கின்றது; அஃ
தவ்வா நிறிதாரின், அவ்வுடம்பை மாணமடைந்து
விட்டதென்று அவனது சுற்றத்தார் இநிகாட்டிற் தக்
கொண்டுபோய்ச் சுவதற்கு முன்னே (வளைந்த வாலை
யுடைய) நாப்தனக் காகாசமாகக் கொண்டெனும். (உறங்
குக்கின்றவ னுடம்பு மங்களகரமாக விளங்குதற் பொரு
ட்டி, பிராணவாயு ஒடுங்காதி நக்கின்றது; இஃகிவ்வா
ரி நற்பது கசனது ஆணையாடுமன்பதறியக்கடவாய்) 52

பிராணவாயு ஒருவனுறங்குகின்ற காலத்தில் சுரோத்திர
முதலியவற்றைப்போல ஒடுங்கி விடுமாயின், அவனுடம்பு பிணம்

போலத் தோன்றுவதாம் ; அஃதெவ்வாறு தோன்றாவாறு, ஈசனது கட்டளையால் பிராணவாயு ஒடுங்காதிருக்கின்ற தென்பதாம்.

அரசன் தான் வசிக்ரும வீட்டிலுறங்கும்போது அவ்வீட்டை முக்கியமாய் சேவகர்கள் தாம் நீங்காது காத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, சீவன் தான் வசிக்கு முட்பில் உறங்கும்போது அவ்வுடம்பை (தேகத்தினிருப்பிற்கு) முக்கியமாய் பிராணவாயு தான்ங்காது (ஒடுங்காது) காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென்பது இந் துணர்த்தப் பாலகாரம்.

இங்கு உறங்குதலென்பது 'சொப்பனாவஸ்தையும் சுழுந்தியவஸ்தையும்'.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்
என்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்று
ஆத்மாவாகாதோ வென்னும் வினாவிற்கு
விடை கூறல்
மனமும் ஆத்மாவன்று, புத்தியும்
ஆத்மாவன்றெனல்.

53. இனமுற வெண்ண வுள்ள காணத்தி
லொன்றி தெனலா லிதென்ன தெனலான்,

மனமுன மன்ன மென்ற வதனவு
மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே.

கோநேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகம்,
பிராண பஞ்சகம் என்னுந் தத்துவங்களுக்கு இனமாக
வெண்ண விருக்கின்று அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள்
ஒன்றா யிருப்பது இம்மனமென்று சொல்லப்படுவதா
லும், விபவகாரகாலத்தில் இஃது என்னுடைய மன
மென்று சொல்லப்படுவதாலும், முன்பு (43-வது எண்
ணில்) மனம் உண்ணு முணவின் காரியமாமென்று கூறப்
பட்டிருப்பதாலும், மனம் ஆத்மாவாகாது; அவ்வாறே
புத்தியும் ஆத்மாவாகாது. 53

மனம் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயும், என்னு
டைய மனமென்று சொல்லுதற் குரியதாயும், உணவின் காரிய
மாயு மிருத்தல் போல, புத்தியுட் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள்
ஒன்றாயும் என்னுடைய புத்தியென்று சொல்லுதற்குரியதாயும்,
உணவின் காரியமாயு மிருத்தலின், அதுவும் மனம்போல ஆத்மா
வாகாதென்பதாம்.

மனமுப் புத்தியும் உணவின் காரியமாமென்பது அவை
உணவில்லாதபோது, சோர்ந்து போவதால் நன்கு விளங்குவ
தாம். மாத்தின் விருத்திக்கு மண்ணும் - நீரும் - வெயிலும்

காற்று அவசியமா யிருத்தல்போல, மனம் புத்திகளின் விருத்திக்கு உணவு அவசியமா யிருக்கின்ற தென்பதின் குணர்தல் வேண்டும்.

மனம் காணரூபமாகவு, புத்தி எத்தா ரூபாவே மிருப்பனவார்.

(1) தேகத்தில் அகந்தையும் (யானென்பதும்) நீடு முதலியவற்றில் மமதையும் (எனவென்பதும்) ஆகிய அபிமானத்தை எச்சப்படுகொண்டு, ஐந்திரியங்களின் வாயிலாக அவளிய செயல்பாடு காரண (கருவி) ரூபம் யிருப்பது மனம்.

(2) சாங்கிராவஸ்தையில் (நனவில்) நகநனி முதல் சிவகவரையிலும் தேகத்தில் வியாபித்து உருத்தா (உய்யப்பவன்) ரூபம் யிருப்பது புத்தியார்.

விஷயங்களை நினைத்தல்வடிவ மனமும், அவற்றை எச்சயித்தல் வடிவ புத்தியும், அந்த உருத்தின் வியாபாரமாயும், மமதைக்கு (எனவென்பதற்கு) விஷயமாயும், உணவுள்ளபோது விகாசத்தையும் (விரிதலையும்) அஃதில்லாதபோது சங்கோசத்தையும் (சுருங்குதலையும்) அடைந்து வருவனவாய் மிருத்தலின், அவை ஆத்மாவாக வென்பது கூறப்பட்டது.

அகங்காரமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

வேறு.

54. ஓடரின் புளதாய நிலையற றறிவற்
றெண்ணுங்கரணங்க ளிலாயேவரும்,
அடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரு
மகங்காரமு நீயல வென்றறியே.

காலுள்ளாவளவும் சுகதுக்க வடிவப் போதத்தை
மாற்றித் தருதுகொண் டிருப்பதாயும், ஒரு கண் மீடும்
கிலேபெ மவதாகாது மாறிமாறி வருவதாயும், அச்சதன
மாயும், மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்த மென
வெண்ணும் அந்தக்காண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றா
யும், (கருவ ஞானிக ளல்லாதார்) யாவார்க்கும்
(நெருங்கிய) பிறவி வருவதற்குக் காரணமாயு முள்ள
தென் றறிபுத்தக்க அகங்காரமும் நீ (ஆத்மா) அன்று
சசிவன்! நீ இதனை நன்குணரக்கடவாய். 54

சுகதுக்களைத் தருவதாயும், நிலையற்றதாயும், அச்சதன
(ஐட)மாயும், அந்தக்காணசதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயும், பிறவிக்குக்
காரணமாயுமுள்ளது அகங்காரமாம்; அஃதுன்னு லறிப்படுத
லின், அதுதான் (ஆத்மா) அன்றென்பதார்.

தேகாதி வடிவப் பிரபஞ்சத்தை நானெனவென்று அப்பா
னித்தல் வடிவ அகங்காரம் (சேதனத்தின் சாபையை (கண்ணுட
சூரியனது சாபையை (பிற்பதுபோல) ஏற்றுச் சேதனப்போல
விளங்குகின்றது ; அதனால், பலர் அகங்காரத்தைப் பே ஆதபா
வென்று தீர்மானித்து, மேற் செல்லுவதில்லாது கலங்க முற்ற
னர் ; அகங்கார சாட்சியாக விளங்காதவளவும் அவர்க்குப் பிறவி
ஒழியாதென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அகங்காரம் நானென்னும் வடிவமாக விளங்குவதாம். ஒரு
வன் கருங்குவளை மலரை யறிபுமிடத்து, அவனுக்குக் கருமை
பென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் பலர் விஷய
மாவது போல, இளைத்தேன் நான், கண்டேன் நான், நினைத்
தேன் நான் என்னுமிடத்து இளைத்தல், காண்டல், நினைத்த
லென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் நான் (அகங்
காரம்) ஆத்பாலிற்கு விஷயமாதலால், அகங்காரம் ஆத்மாவன்
றும். கடத்தை யறிபவன் அதற்கு வேறாக கருத்தல்போல
அகங்காரத்தை யறியும் ஆத்மாவும் அதற்கு வேற யிருக்கின்
றது ; அதனால், அஃது அகங்காரமாகா தென்பது இங்
குணர்தற்பாலதாம். இளைத்தேன் நான் என்னுமிடத்து உடம்பு
மும், கண்டேன் நான் என்னுமிடத்து இந்திரியமும், நினைத்தேன்
நான் என்னுமிடத்து அந்தக்கரணமும் ஆத்மாபோலவிளங்குகின்
றன ; அவை முறையே என்னுட்பு, என்னிந்திரியம், என்னந்

தங்கணமென ஆதமாவிற்கு விஷபமாயிருததலின், அவற்றை ஆதமாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதாம்.

அகங்காரம்-சுத்தம், அசுத்தமென இருவகைத்தாம். (1)தேகத்திரப வில்ட்சணமாய், அவஸ்தாததிரப சாட்சியாயுள்ள ஆதமாவை நடுவென்னு மகங்காரம் சுத்த அகங்காரமாம், (2) உடம்பு பெற்றி (இந்திரியம்) மனமுதலிவற்றுள் பாதாவதொன்றினை வன்னனும் அகங்காரம் அசுத்த அகங்காரமாம். இவற்றுள், முன்னையது மோட்ச சாதனமாம், பின்னையது பந்தசாதனமாம்.

இன்னும் இவ்வகங்காரம் சாமானிய வ்ஷேஷமெனவும், முக்கியம் அமுக்கிய மெனவும் இரண்டிரண்டு வகைத்தாம். (1) தேகாதி தாமங்கனி னுத்தேசமின்றிக் கேவலம் நானென்றெழும் அகங்காரம் சாமானிய அகங்காரமாம், (2)தேகாதி தாமங்கனின் (பெபா ஜாதி முதலியவற்றின்) உத்தேசத்தால நானென்றெழும் அகங்காரம் விசேஷ அகங்காரமாம், (3) தேகம் இந்திரிய முதலியவற்றோடு கூடிய சீவனையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் கொண்டு, அறியாமையால் சர்வ வியவகாரத்திலும் நானென்று வியவகரித்துக் கொண்டெழும் அகங்காரம் முக்கிய அகங்காரமாம்; (4) வியவகார தசையில் சீவனையும், பரமார்த்த (உண்மை) தசையில் ஆத்மாவையும் நானென்று கொண்டெழும் அகங்காரம் அமுக்கிய அகங்காரமாம்.

சாமானியம், விசேஷம், முத்தியமென்னு மூன்றையும்
மும் அசுத்த அகங்காரமாய்.

அசுத்த அகங்காரத்தின் வடிவமின்ன தென்பது “தேகநி
மானம் பற்றி யானெனுஞ் செருக்குத் தானே, போகாத செழுப
மாகும்” என்று பிரபோத சுந்திரோதயங் கூறுவதாலிவ்வி
விளங்குவதாம். இவ்வகங்கார முள்ளவளவும் பிறப்பொழிபாசு ;
அஃதொழிந்தபோது பிறப்பொழியு மென்தது “யானென
தென்னுஞ் செரு கறுப்பான் வாடேனாக், குபாந்த வுலகப் புகு”
என்று திருக்குறள் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

சித்தமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

55. ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா
யறியப்படல் யானென தென்றமதஞ்
செய்யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ்
சித்தம்மது வன்றென நீதேளியே.

யாதாவ தொன்றனிடத்து இதுவோ அதுவோ
வென்று ஐயமுறுதல், அதனை நிச்சயமாக அறிதல்,
தானல்லாத வுடம்பை யானென்றும், தனதல்லாத
பொருளை எனதென்றும் அபிமானங் கொள்ளுதல்
என்னு மூன்றையும் செய்வது சித்தமாம் ; அச்சித்த
மும் ஆத்மாவன்று ; இதனை நீ தெளிவாக அறியக்
கடவாய்.

பாதிமே தன்னே ஐதாமவா ஆதாமவா மென்று நினைத
கலாசயிகக அபிராணிதத மன்னனு மூனறஞ செய
விநிதிததயார அரெஞ் அநதக்கரண சகவகடபததள்ள ஒன்ற
பொன்னனு உதததென்று கொல்லுதற குட்டதா உண
விஸ்விகா தமக அமந்தினடையால் சுந்திரேசகரக டைவ
காப விருத்தலென ஆதாரவாகா தனபதா

அநதக்கரண துவகடபமமனப புதநி அநதகடப சிதத
பொனபனவா சிததததக பனததலுப அநதகாரகலதப
புத்தியிலு மடக அநதக்கரண மிரண்டெனக கூறுதலு
முண்டு அசமுல சிததததி னிலககணப மனதநிலு அநத
காரகதி னிலககண புத்தியிலு மடகடுவனவா

நினைபபது மனபாம, நிச்சயிபபது புத்தியாம, அபிமா
னிபபது அநதகாரமாம, சிந்திபபது சிததமாம அநதக்கர
ணம—உடருவ

‘ஆங்கா நிச்சயித தபபுத்தி பறறலா
வேங்குள னுனமன முநதீபற
ஒன்றி மனறிவற றுநதீபற”

‘அறிவா னினைவு மடங்கலாற சிதத
மறிவன நசிததாமென றுநதீபற
அறிவுன னுருவமென றுநதீபற”.

என்று அவிர்ோத உந்தியார் கூறுவது இங்ஞணர்கற் றவ
தாம்.

தேகமுதல் சித்தமீரூயுள்ள ஏழும் உன்னு
லறியப்படுதலின், அவை நீயன்றெனத்
தொகுத்துக் கூறல்.

56. முன்னாக வுடம்பது சித்தமதே
முடிவாக மொழிந்த பொருட்டிரடா
னின்னாகில நீயறி யும்பொருளாய்
நிகழ்சின்ற தனாலென நின்மலனே.

மலாகிதராய் விளங்கும் மாநந்தி பராயண முனிவர்
சசிவன்னனை நோக்கி, சசிவன்னு! தேகமுதல் சித்த
மீரூகக்கூறிய பொருள்க ளனைத்தும் உன்னு லறியப்படு
வனவா யிருத்தலின், அவை உனது யதார்த்த வடிவமன்
றும். (கடத்தை யறிபவன் அந்தக் கடமாகாமை போல,
தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்கா
ரம், சித்தமென்னு மேழினைபு மறியும் நீ அவையாகாய் ;
இதனைக் குறிக்கொண் டுணர்வாயாக என்றனர்). 56

தேக முதல் சித்த மீரூ யுள்ள ஏழும் சீவவுபாதி அல்லத
ளரிய வுபாதி யென்று கூறப்படும். சுரோத்திரம் துவக்கு

சிங்ஙவை - கிராண மென்னும் ஞானேந்திரிய பஞ்சகம்
வாகு-பாத - பாணி - பாபுரு-உபஸ்த மென்னும் காமேந்திரிய
பஞ்சக மென்பனவற்றை ஐந்திரியமென ஒன்றாகவும், பிராணன்-
அபாணன் - சமானன் - உதானன் வியானென்னும் பிராண
பஞ்சகத்தைப் பிராணனை ஒன்றாகவும் கொண்டு, காரிய
வுபாதி போலென்று கூறப்பட்டது சாக்கிர (நனவு), சொபப
னம் (கனவு), சுழுத்தி (உறக்கம்) எனனும் அவஸ்தை மூன்றா
லுக்காரிய வுபாதியிலடங்குவனவாம் (1) சீவன் தேகம், இந
கிரியா, பிராணன் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தமென்னு
மவவேழு உபாதிபுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சாக்கிராவஸ்தை
யாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர் விசுவரூ
(2) சீவன் அவற்றை பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தமென்னும் ஐந்துடன் கூடி விளங்குங் காலம் சொப்பரூ
வஸ்தையாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர்
தைஜசனும் (3) சீவன் அவற்றை பிராணனுடன் மாதிரிங்
கூடி விளங்குங் காலம் சுழுத்தியாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ
தவனுக்குப் பெயர் பிராஞ்ஞனும், சீவன் சாக்கிராவஸ்தையில்
தேக முதல் சித்தமீறா யுள்ள வற்றையும், சொப்பரூ வஸ்தை
யில் மன முதல் பிராண மீறா யுள்ளவற்றையும், சுழுத்தியில்
பிராணையு முடையவனாயிருக்கின்றான், அங்ஙன மிருப்பது
கொண்டு, அவனை அப்பொருளாகக் கூறுவது கூடாதென்ப
தாம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

சொப்பனாவஸ்தையிலும சமுத்தி யவஸ்தையிலும ச்வன் பிராணனை யுடையவனா யிருக்கின்றனென்பது சொப்பனா வஸ்தையை அல்லது சமுத்தி யவஸ்தையை யடைந்திருப்பவன் பிராணவாயுவை யுடையவனாய்த் தோன்றுவது பற்றியாரென்க.

(1) சாக்கிராவஸ்தை ஸ்தூலபூத பஞ்சகம், தசேகந்திரிய பிராணாதி பஞ்சகம், அந்தக்கரண சதுஷ்டய ப்ரென்னும இரு பத்துநான்கு தத்துவவடிவ ஸ்தூல சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (2) சொப்பனாவஸ்தை அவ்விருபத்து நான்கு தத்துவங்களுள் ஸ்தூலபூத பஞ்சக மொழிந்த மற்றப் பத்தொன்பது தத்துவவடிவச் சூக்சும சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (3) சமுத்தி அவஸ்தை இந்தச் தத்துவவடிவ ஸ்தூல பிராணங்கப்பெற்று அவற்றின் சுமஸ்காரச தூடன் கூடியுள்ள பிரகிருதி(அவித்தை)வடிவக் காரண சரீரத்தி லிருப்பதாம். இங்குக் காரண சரீரமான பிரகிருதியை யொழித்து ஸ்தூல சரீரமுதல் சித்த மீரு யுள்ளன சிவனுக்கு உபாதிய மென்று கூறப்பட்டது. அவித்தை சரீரப்போன் றிருக்கின்றதன்றி, உண்ணா நோக்கில் சரீர மாகாமையின், அஃதிங்குச் சரீரமென்ற கூறப்படவில்லை. இக்காரிய வுபாதி யேழுனுள் முதலது ஸ்தூல சரீரமாம்; மற்றவை சூக்சும சரீரமாம். இவ்வேழு உபாதிகளில் (1) ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோசமாம்; (2) பிராணவாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடியது பிராணமய கோசமாம்; (3) மனமும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது மனோமய கோசமாம்; (4) புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது விஞ்

ஞானம் கோசமாம். (5) இவை யுண்டாதற்குக் காரணமா
 டள்ள அஞ்ஞானமும், பிரியம் - மோதம் - பிரமோத மென்னும்
 மூவகைக் கூக விருத்தியுங் கூடியது ஆகந்தமய கோசமாம். கோச
 யுண்பதன் பொருள் மறைப்ப தென்பதார். அனுகூல விஷய
 பங்களைக் காண்டலா லுண்டாகும் பிரியம், அவற்றை மடைதலா
 லுண்டாகு மோதம், அவற்றை உண்பலித்தா லுண்டாகும்
 பிரமோத மென்னும் மூவகைக் கூகவிருத்திகள் சுழுத்தியவஸ்
 தையில் அஞ்ஞானத்தோடு கூடியிருக்கின்றனவென்ப திருகுணர்
 கல் வேண்டுங் சுழுத்தியினின்று உடழுத்தவன் காடுவென்று
 உபயாது சுகமாக வுறங்கினே மென்று கூறுவதால், அங்கு
 அநுகார விருத்தியும் (நானென்னும் வடிவ ஞானமுட), அவித்
 திபாகார விருத்தியும், (ஒன்றுமறியா தென்னும் அஞ்ஞான
 வடிவ ஞானமும்), சுகாகாரவிருத்தியும் (சுகவடிவ ஞானமும்)
 இருக்கின்றனவென்பது முணர்தல் வேண்டும்.

ஸ்தூலசரீர முதலாக வுள்ளனவற்றுள் ஒவ்வொன்றை மத
 வாதிகள் ஆத்மாவென்று தவறாக வணர்ந்து, அவற்றுள் ஒவ்வொ
 ன்றை ஆத்மாவாகக் கூறி வருதல் பற்றி 'அவை யனது யதார்த்த
 வடிவமன்றம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) நாஸ்திகருள் ஒரு சாரர் ஸ்தூல பதகத்தையே ஆத்மா
 வென்றும், (2) மற்றொரு சாரர் ஸூத்திரியத்தையே ஆத்மா
 வென்றும், (3) இன்னொரு சாரர் பிராணனையே ஆத்மாவென்

றும், (4) வேறொரு சாரா மனத்தைய ஆத்மாவென்றும், (5) பெளத்தருள் ஒரு சாரார் புத்தியையே ஆத்மாவென்றும், (6) பெளத்தருள் மற்றொரு சாரார் சூனியத்தையே ஆத்மாவென்றும், (7) சுமணா ஆத்மா தேக முதலியவற்றிலும் வேறொத்த தேக பரிபாணமாக வுள்ளதென்றும், (8) தார்க்கோ ஆத்மா காத்தா, போத்தா, ஜடா, விபு என்றும், (9) பூர்வ கீமாம்சகா ஆத்மா ஜடசித் (சொருபமென்றும், (10) சாங்கியர் ஆத்மா போகதா, கர்காவன்று, போத (ஞான) சொருபமென்றும் கூறுகின்றனா இவாகள் இவ்வாறு கூறுவனவெல்லாம் பிறழ்ச்சியுடையனவார், அவற்றுள், ஒன்றும் ஆத்மாவன்றும்; ஆனால், அலித்தையால் கர்த்திருததுவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடி, பாமார்த்தத்தில் (உண்மையில்) ஒரு தர்மமு மில்லாது பாமாந்த போத (ஞான) சொருபமா யிருப்பதே ஆத்மாவா மென்பதிக் குணாதல் வேண்டும்.

என் தேகம், என்னிந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், (என் அஞ்ஞானம்) என அவை என்னுடையன வென்பதற்கு விஷயமா யிருந்தலின், ஆத்மாவன்றா மென்று இங்குத் தீர்மானமாக அறிதல் வேண்டும்.

ஆத்மா ஜாகிராவஸ்தையில் இந்திரிய அந்தக்கரணங்களி னுதவியால் விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது; சொப்பன வஸ்தையில் இந்திரியமில்லாது அந்தக்கரணத்தி னுதவியால்

விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது, சுழுத்தி யவஸ்தையில் ஜீத்திரியமும் அநதக்கரணமு மில்லாது அவித்கையோடு மாத்திர மிருந்து, (சுகமுதல்ப) விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது; அஃ தெப்போதுப் அறிவு சொருபமாகவே யிருப்பதாம்; அதற்கு விஷயமாகும் ஸ்தூல தேக முதலியவற்றுள் ஒன்று அஃதாவ தில்லையா மென்பதும் இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

அறியும்பொருள் யானன்றாயின், அறியாப் பொருளோ யானென்பதென்று வினாவுதல்.

57. உன்னாலறி யப்படு மியாவையுமுன்
 னுருவன்றென வோதினை யொக்குமெனக்
 கென்னாலறி யாதொழி யும்பொருளோ
 யானாதுவ தென்றன னென்றலுமே.

சசிவன்னன் (மாநந்தி பராபண முனிவர் தேக முதல் சித்தமீறாகவுள்ளன உன்னாலறியப்படுவனவாயிருத்தலின், அவை உனது யதார்த்த வடிவ மன்றாமெனக் கூறியதைக் கேட்டுச் சிறிது மயக்கமுற்றுச் சிவசொருப மாந் தேசிக மூர்த்தியே! தேவரீர்) உன்னு லறியப்படும் பொருளனைத்தும் உனது யதார்த்த வடிவ மன்றாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்; அஃது எனது அனுபவத்

திற் கொடுத்திருக்கின்றது; ஆனால், என்ன செய்யப்பட்டா
கொழியும் பொருளோ பாடுனென்பதன் பதார்த்தப
பொருள் அதனை விளக்கமாகக் கூறியிருப்பது வேண்டு
மென்று வினாவினான்.

சசிவன்னன் பாடுனென்பது அறியப்படுப பொருளன்றாயின்,
அறியப்படாத பொருளோ? அதனை விளக்க வுணர்த்த வேண்டு
மென்று வினாவினென்பதார்.

அறியப்படுப பொருள் சானன்றென்றுணர்த்தப்பாது சசி
வன்னனுக்குச் சூனிய தரிசனமுண்டாயிற்று, அதனால்வன்
பாடுனென்பது அறியப்படாத பொருளோ?வென்று வினாவினா
னென்பதிங் குணர்த்தல் வேண்டுக.

சூனிய தரிசனமாவது ஒன்றுந் தோன்றாது நற்றலு உண்
றுந் தோன்றாமையும் என்னு அறியப்படுவதாக விருத்தலின்
தெங்ஙனம் பாடுனென்பதன் பொருளாகு மென்று சசிவன்னன்
ஐயுற்றானென்ப திங்குணர்த்தியவாரும்.

“என்னவா சான நோக்கி யேதமில் சீடன் வசால்வான்
சொன்னவிப் பஞ்ச மீகாசஞ் சுததா மிததை பென்மீத, புன்னி
நா ணாகத தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரைபா, மன்றுரு னியபே
யன்றி மற்றேது மிங்குக் கானேன்” என்று பூநீ-சங்கராசாரிய
சுவாமிகள் விவேக சூடாமணியிற் கூறியிருப்பது நுங்குணாதற்
பால்தாம்.

கீ யற்பதும் பொருளுமன்று, அறிபடர்ப்
பொருளுமன்றெனக் கூறல்.

58 அறிமடபொருள் காரண மாயைதறித்
கத்யம்பொருள் காரிய மாமுலகிந்
நெறியாற்றிகம் நான்மறை யந்தமெலாம்
கீயன்றென வேலாது நீரந்தரமே

[மாதகதி பாரபண முனிவா சசிவன்னன் கூறிப்
புகை கீகட்டு, இவ்வா கீகட்பாது தகுதிபாண தெய்வம்
விபபுற்று அன்பனை !] (இன்ன தன்மையதென்று
சுட்டி பறிப்பதாக பொருள் உலகதகிற்குக் காரணமா
புள்ள மாயைபாட ; (இன்ன தன்மையதென்று) சுட்டி
பறியப்படும பொருள் மாயைபின் காரியமாயுள்ள உல
காம். இம்முறைபால் நான்மறை பந்த மனைக்காமகீ
(ஆத்மா) அறியாப் பொருளுமன்று ; அறியும் பொருளு
மன்றென சிந்தா மோதுகின்றன. இதனை கீ கவனித்
துணரக்கடவராய்.

59

மாயை இன்ன தன்மையதென்று சுட்டி பறிதற்கியலாத
பொருளாம் ; உலகம் இன்னதன்மையதென்று சுட்டியறிதற்குரிய
பொருளாம் ; இவ்விரண்டி அறியப்படுவனவாயிருத்தலின், ஆத்

மாவன்றும்; இங்ஙனம் கூறுவது வேத சித்தாந்தமா மென்பதாம்.

எககாரணத்தால் அறியும் பொருள் ஆத்மாவன்றோ, அக்காரணத்தால் அறியாப் பொருளுந் ஆத்மாவன்றென்பது உணர்த்தியவாரும்.

காரணமாய மண்ணையும் அதன் காரியமாகக் கடத்தைய மறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருத்தல் உபால, காரணமாய மாரபைபையும் அதன் காரியமாகிய வலகத்தைய மறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருக்கின்றனென்பதின நுணர்தல் வேண்டும்.

மாரபை இன்னதன்மையதென்று சுட்டி மறியப்படாதபொருளென்பதை விருத்திப் பிரபாகரம் 8-வது பிரகாசத்திற் காண்க.

கான்மறை யந்தமென்றது உபரிடதங்களை. சித்தாந்தம் என்போதும்.

தேஜோபிந்தாபரிஷத் “ஆத்மா ஸ்தூல தேகமுமன்று; சூக்ரும தேகமுமன்று; காரணதிகளுமன்று” என்றும், மைத்திராயண்ணியுபரிஷத் “அந்த இவன் சூட்சுமமானவன்; (கர்மேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கப்படாதவன்; (ஞானேந்திரியங்களுக்குப்) புலப்படாதவன்; புருஷனென்னும் பெயருடையவன்; நித்திரை செய்கின்றவன் தன்புத்தி பூர்வகமாய் விழித்துக்கொள்ளாமைபோலச் சங்கற்ப மில்லாமலே இத்தேகத்தில் ஓரம்சத்தினு விருக்கின்றான்; இங்ஙன மிருப்பதில் இவனது சித்சபாவமாயுள்ள அம்சம் பிரதி

பாருஷ்ணசுப (அந்தக்கராண பிரதிபிம்ப சேதனமாகும்); க்ஷேத்
 திரகஞ்ஞன் சங்கற்பா - நிச்சயம் - அபிமான மென்னு மிவற்றை
 உடையான் மாக வுடையவன்; பிரஜாபதி - விசுவனென்னும் பொ
 ருடையவன்; இவனாலே இச்சரீரம் சேதனத்தைப்போல் நிலை
 பற்றிநுக்கின்றது. இச்சரீரத்தை யேவுகின்றவனு மவனே.”
 என்றபடியாகுகின்றன. இவ்வாறு பலவுபநிஷதப் பிரமாணங்களிருக்
 கின்றன. “எலுமபு நரம்பு முதலிய வடிவமாகிய இச்சரீரம் தேகி
 யிருக்கத் தோற்றுகின்றது, யாதொரு இவ்வந்தமயமாகிய ஆத்மா
 உச்சரீரிகளாகிய தோற்றுகின்றதோ, அதனினும் பிராண
 மய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அதனி
 னும் மனோமய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அத
 னினும் விஞ்ஞானமய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்
 றது, ஆந்தமய ஆத்மாவோ அதனினும் வேறாயு உள்ளாயு
 மிருக்கின்றது. யாதொரு இந்த அந்தம முண்டோ அது பிரா
 ணமயனல் பூணமாயிருக்கின்றது; பிராணமயனோ அப்படி
 யே மனோமயனல் சுபாவமாகப் பூணமாயிருக்கின்றது; அப்ப
 டியே மனோமய ஆத்மாவும் விஞ்ஞானமயனல் பூணமாயிருக்
 கின்றது; விஞ்ஞானமயம் ஆந்தமயனல் எப்போதும் சுகமே
 பூணமாயிருக்கின்றது; அப்படியே ஆந்தமயமும் தனக்கு
 வேறான பிரஹ்மமாகிய சாட்சியினல் பூணமாயிருக்கின்றது.
 எல்லாவற்றினும் உள்ளாயிருத்தலால் பூணமாயிருக்கும் பிரஹ்
 மம் வேறொன்றினால் பூணமாவதில்லை. யாதொரு இந்தப் பிர

ஹ்ரயபுச்ச மென்னுய பெயருடையதும், சத்திய ௭, சுவைவடி
வினதும், பழைமையானதுமாகிய சாரமான ஆனத்தினையே
சரிஷாததாக அடைந்து தேகி எவ்ரு சுகியாகின்றன, மெய்
வகையால் சுகத்தனபை ஏது? ஸிலஸே” எனறு சுகவகைகளை
கூட்டிப் புகுத்தக றுவகிவகுநன் குணாதற பாலதாம்

அந்நவனமாயின, நானென்னும் பொருளை
யறிவதெப்படி யென்னும் வினாவிற்ரு விடை
கூறல.

54) அறியும்பொருளன் றறியாப் பொருளன்
றறிவாகிய நீயெனு மப்பொருடான
பொறியின் வழியின் றறியும்பொருளே -
போதக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீ பென்னு அந்தப்
பாமபொருள (இன்ன தன்மையதென்று) கூடப் பறிபா
பரிம பொருளாகிய உலகமும்ன்றும்; (இன்னதன்மைய
தென்று) சுட்டியறியப்படாத பொருளாகிய மாயையு
மன்றும்; இது சத்தியமாம். அந்தப் பாமபொருள
சுரோத்திரம், துவக்கு, சடக, சிங்ஙவை, கிராணமெ
ன்னு மிந்திரியங்களின் வழியே மனம் நின்றறிதற்குரிய

தன்றாம்; ஆனால், 'போத (ஞான)க்கண் (தன்னுறக்கத்தி
னின்றாம்) விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் அறி
தற்குரிய பொருளாம். (சசிவன்னை! உன்னுடைய போ
தக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் நீ அந்தப்
பொருளைப் பெறிக் துரியவனாவாய்). 59

ஆதலால் அறிவு வடிவாய்நுபக அஃது அறிவு வபாரு
வருமன் உய்யப் பொருளுமன்று, அதனை ஞானமொத்ததா
லன்றி மற்றொத்தனாலு மறிதல் கூடா தென்பதாம்.

ஆத லுக்கிரியங்களுக்கு விஷயமாயின, சபத பரிசு
முதல் உற்றுள் ஒன்றும், மனத்திற்கு விஷயமாயின்,
சமதுக்க முகல்யவற்றுள் ஒன்றும், ஆத்மா அறிவு வடிவாக
விருத்தலன் சோத்திர முதல் மனநீராகவுள்ளனவற்றுள் எதற்
கும விஷயமே தன்றாம். போதக்கண் விழித்துக்கொண்ட போது
அதனை மனமொன்றே ஞான சாதி மிகு பகுதவமாய்போது
நான் உன் மூன்றற்குப் வேரும், அவஸ்ஸத மூன்றற்கும
சாட்சியாய் உச்சிதாந்த சங்கரவடிவாராயிருக்கின்றேனென் றதி
காரிபுருஷன் அதனை யுணர்தலாய்

போதக்கண் என்பது இராசத தாமத குணங்கள் மிகத்தாழ்
வது உற்கு, சத்துவகுணம் மிகமேம்பட்டுள்ள மனமாம். இம்
மனம் அதமாவையே நோக்கி நின்று அதனை யறிதற்குச் சாதன
மாக விருப்பதாம்.

“அறிபடும் பொருணி யல்லே யறிபடாப் பொருணி யல்லே,
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய நீயே” என்றும்,
“அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டுந் பாழுந் மாகினு லெம்மட்டு,
சிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் படிக்கத்தால்,
வசத்தி லுன்மன நின்றசின் மாத்திர வடிவமா யிடின்தைந்தா,
சுசத்த தேசத்தி லிருக்கினு மாந்தந்தக்கடல்வடி வாவாழ்ப” என்றும்,
கைவல்லிய நவரீதம் கூறுவதும், “முசத்திற் கண்கொண்டு காண்
கின்ற மூடர்காள், அசத்திற் கண்கொண்டு காண்பத பாந்தம்”
என்று திருமந்திரம் கூறுவதும், இங்குக் கவனித்குணர்தற்
பாலனவாய்.

மகா வாக்கிய உபதேசம்.

61). வேதப்பொரு டானிது வேறுசொ லும்
வினையாவையு மன்றொரு வேறுமிலாட்
போதப்பொரு ளந்த மறைக்கணியாம்
புனிதப்பொரு டத்வ மசிப்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள ரீ யென்னும் அந்தப்
பரம்பொருள் போதக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாரின்,
அதனு லறிதற்குரிய பொருளாமென்னுமிது வேதசிச்
சயமான பொருளாம். இதற்கு வேறுகச் சொல்லப்
படும் கருமங்கள் யாவும் அந்தப் பரம்பொருளை யறிவ

தற்கு நேரே காரணமாவ தில்லையாம். உண்மை நோக்
கில் ஒரு வேற்றுமையு மில்லாதுள்ள அந்தத்திருக்குப்
பொருள் வேதத்திற்குச் சிரோரத்நமாக விருப்பதாம் ;
சுத்தப் பிரஹ்மாம் ; தத்துவ மசியென்னும் மகா வாக்கியத்தின் பொருளாம். 60

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீயென்னும் பரம்பொருள் போத
க்கண்ணாலன்றி மற்றெதனாலு மறிதற் குரியதன்று ; அதற்
கன்னியமாக ஒரு பொருளும் வாஸ்தவத்தி லில்லை ; அதுவே
சுத்தப்பிரஹ்மமாம் ; தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்கியத்தின்
பொருளா மென்பதாம்.

வராகோபநிஷத் “ நீ நான் என்னும் சொற்களின் லட்சி
யாத்தமர், எத்தோஷத்தாலும் பற்றப்படாததும், எல்லாவற்றி
னுமிருப்பதும், சச்சிதானந்தமுமாயுள்ள ஆத்மாவினை ஞானக்
கண்ணுடையவன் காண்கின்றான் ” என்று பிரஸங்கை
“மையலென் றறவிவ் வறிவினை யறியின் மானுடன் முத்தனா
மன்றித், துய்யகன் மத்தால் மைந்தரால் மற்றோர் பொருளினா
லுற்பவந் துடையான் ” என்றும், விசாரசாகரம் ஆரவது தரங்
கத்தில் “ முத்திக்குக் காரணம் கர்மமு மன்று, தியானமுமன்று
ஆனால் ஞானமேயாம் ; ஏனெனின், ஆத்மாவின் கண் பந்தம் சத்
தியமாயிருக்குமாயின், அதன் நிவிர்த்தி வடிவ மோட்சம் ஞானத்
தாலுண்டாகாது ; கர்மம் அல்லது தியானத்தா லுண்டாம். அந்

தப பந்தர ஆதமாவின்னண சதகியமாடலில் ஆரூ, ரஜஜு சாபபம (கயிறறாவு) போல் மிததைபாக வருக கின்றது, அந்த மிததை அதிஷ்டான ஞானத்திறுறறான யாச தியாதல கூடும, கரும அல்லது திபானததால் நீவிரத்தியாகாத, ரஜஜுவில் சாபபம எந்தக கிரிபையாலு ரீவிரத்தியாகாச கேவலம் ரஜஜு ஞானத்தினால் நிவிரத்தியாவதுபோல் ஆத வின் அஞ்ஞானத்திறுற றுனறம பந்தமும அஞ்ஞானமு ஆத மாவா ஞானத்திறுறறான நீவிரத்தியாம காமத்தின் பலன மோட்சமாயின, மோட்சர அந்ததியமார ஏனெனின, கிருஷி யாதி காமங்களின (உழவு முதலிய தொழில்களின) பலன அன னாதிகள், அவை அந்ததியமாம, பஞ்ஞாதி காமங்களின பலன கிய காமக்காதிருளா அந்ததியமாடமனபது பரமார மோட்ச முப கார பலனெனக கொள்ளின, அந்தத்ததியமார, ஆதலால் காமத்தின் பலன மோட்ச மனற" என்றும் கூறல்கூறல், ஆதமா போதக ஊணாஸனறி மறறெதனாலு மறிதருகு பசனற மன பது நன்குவிளங்குவதாம்

தததுவரசி பெனபது (சாரவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உப நிஷதத்தினது ஆரவது பிரபாடகத்தில்) சுவேதகேது என்னும் தமது புத்திரனுக்கு உததாலக முனிவா ஒன்பது முறை உபதே சித்த மகா வாககியமாம ஜீவேசுவர பேத நீவிரத்தி பூவகமா கிய ஆரததங்களை யுணராததும் வாககியம் இவரு மகா வாககிய மாப தததுவரசி பெனனும மகா வாககியத்தின் பொருள அது

நியாயிருக்கின்றாய் எனபதாம் இவ்வனமே ஒவ்வொரு வேதத்திலும் தலைமையாக ஒவ்வொரு மகாவாக்கியமுண்டு. ருகவே தத்தினது ஐசரோ உபரிஷத்தின் மகாவாக்கியம் “பிரஞ்ஞானம் (அறிவே) பிரஹ்மம்” எனபதாம், யசா வேதத்தினது உருகதாரணியக உபரிஷத்தின் மகா வாக்கியம் ‘அகம்பிரஹ்மாஸமி (யான பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்)” எனபதாம், அதாவண வேதத்தினது மாணடுக்கிய உபரிஷத்தின் மகாவாக்கியம் ‘அயமாதமா (இந்த ஆதமா)பிரஹ்மம்” எனபதாம்

இம்மகாவாக்கிய நான்கனுள், தத்துவமசி யெனபது உபதேச மகா வாக்கியமாம், பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமெனபது அபியாச மகா வாக்கியமாம், அயமாதமாபிரஹ்மம் எனபது சமமதி மகா வாக்கியமாம், அகம்பிரஹ்மாஸமி எனபது அனுபூதி மகா வாக்கியமாம் இவ்வர்த்தம்

“சயமதுவாந ததவமசி யென்னும வாக்யஞ்
சொல்லுமுப தேசமகா வாக்ய மாசும
இயலுமகம் பிரமாஸமி யென்னும வாக்ய
மிலகும்நு பூதிமகா வாக்ய மாசும
மயன்மருவாப் பிரஞ்ஞானம் பிரம வாக்ய
மன்னத்தி னப்பியாச வாக்ய மாசும
அயமான்மாப் பிரமமென வறையும் வாக்ய
மதற்கெல்லாஞ் சம்மதமாம் வாக்ய மாசே”

' அகலி ஶ்ருந நதவ ிசி வ மக யகதா
 நுளிட ர நக ண ிகத நிற ிணக
 ிக ந ி ிஞ்ஞாணப ி ி னற
 ிக மக ி கஞ்ஞ னாந ிவ ி
 ரக ம பான ரப ி ி னற
 மக கஞ்ஞ சரி ிபன ிவ ி ரதநி
 ிகத ி ி ி ி ி ி ி
 ி ி ி ி ி ி ி ி
 ி ி ி ி ி ி ி ி

தத்துவமசி யென்னும மகா வாககியத்தின
 பதபபொ ின் மூன்றையுங் கூ ி.

(6) ி

61 நிமல மாமபர மதுவே ஶ்ருமபொந
 ணீயே னும்பொருள் சீவனே
 யமல மான விரண்ட ிககிய
 மசிப தபபொரு ளாவதே.

(தத்துவமசி பென்னும மகாவாகியம தத, துவம,
 அசி யென ி ி ி பதமுடையகா ி ி ி ி
 (அது) ி ி ி ி ி ி ி ி ி

பொருளாம(சசனம்); துவம் (நீ) என்பதன் பொருள் சீவ
னம்; அசியென்பதன் பொருள் பரிசுத்தமான இவ்விரு
பொருள்களின் ஐக்கியமாம் (என்றனர்.) 6!

சுததுவமசிமென்னு. ள் வாகுசியத்தினது சுத பக்கதின்
வாசசி பார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த்தம் சுதபபிர்ம், துவம்
பதத்தின் வாசசியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆதம் அல்
லது கூடஸதஸ் மென்பதின் குணாதல வேண்டி. துவம்
பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம் என்னும் மகா வாக்கியத்தினது பிரஞ்
ஞான பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆதம்
வார்; பிரஹ்மபதத்தின் வாசசியார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த்தம் சுத
தப்பிரஹ்மமாமென்றும், அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் மகா வாக்கி
யத்தினது அம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம்
ஆத்மாவாம், பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த
தம் சுத்தப் பிரஹ்மமாமென்றும், அயமாத்மாப் பிரஹ்மென்று
ய வாக்கியத்தினது ஆத்ம பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம்
லட்சியார்த்தம் ஆத்மாவாம், பிரஹ்மபதத்தின் வாசசியார்த்த
சசனம், லட்சியார்த்தம் சுத்தப்பிரஹ்மமாமென்று, பொன்
தல் வேண்டும்.

ஐக்கியம் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு மன்றிச் சீவனாக
கும் சசுவானுக்கு மன்றி மென்பது வேதாந்த சித்தாந்தமாம்.
சீவனம் சசுவானும் (1) சீவன் சசன் என்னும் பெயராலும்,

(2) பிண்டம் அண்டமென்னு மிடத்தாலும், (3) காரிய காண வடிவ வபாதி யாலும், (4) வியஷ்டி சமஷ்டியென்னும் கீதகாபி மானத்தாலும், (5) கிஞ்ஞிஞ்ஞத்துவ சர்வஞ்ஞத்துவ மென்னும் உணர்வாலும் வேற்றுமை யுடையவராயிருத்தலின், இவர்க்கு ஐக்கியம் சம்பலிப்பதில்லையாம்; பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வென்னும் இவ்வைந்தையும் விட்டு, அவ்விருவரிடத்துப் அநுகுதமாயுள்ள சேதனத்தை மாத்திரம் விடாதுகொண்டால், அவ்விருவர்க்கும் ஐக்கியஞ் சம்பலிக்ரு மென்பதாம்; இது கடா காசம் மேளாசம் என்புழி, கடம் மேகமென்னும் உபாதி நோக்கத்தைவிட்டு, ஆகாசத்தை மாத்திரம் விடாதுகொள்ளுமீடதது அவ்விரண்டற்கும் ஐக்கியஞ் சம்பலிப்பது போலவாம் உகம்பு என்பது ஒன்றாகத் தன்மையாம்.

சசிவன்னனது விஞ்ஞ

62. அருமை யாகிய பிரம முன்னிலை
யாகு மாருயிர் பின்னிலை
யிருமை யான விரண்ட யிக்கிய
மெய்து மாறெவ னென்னவே.

சசிவன்னன் பரமாந்த பரமகுருவே! (தற் போதமுள்ள வளவும் காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள பிரஹ்மமானது (பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வு

என்னு மிவற்றால் சீவனுக்கு) முன்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; தேசமுற்றும் வியாபகமாயுள்ள சீவனே (அபபெபர் முதலியவற்றால் பிரஹ்மத்திற்கு) பின்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; இவ்வாறு தம்முள் வேற்றுமை படைத்துள்ள பிரஹ்மம் சீவனென்னு மிரண்டிற்கும் ஐக்கிய முண்டாகுமா றெங்ஙனம்? இவ்விரண்டிற்கும் ஐக்கிய முண்டென்பது என்புத்திக் கெட்டவிலலை; அதனை விளங்க வுணர்த்திய நள லைண்டு மென்று சொர்த்தித்துக் கெட்டான்.

62

சசிவன்னன், பிரஹ்மமும சீவனும பெயரிட முதலியவற்றால் தம்முள் வேற்றுமை யுடையனவா யிருத்தலால், அவற்றிற்கு ஐக்கிய முண்டென்பது எவ்வாறு பொருந்துமென வினாவினா நென்பதாய்.

பிரஹ்மம் முன்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், சீவன் பின்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், பிரஹ்மத்தினது மேன்மையையும் சீவனது கீழ்மையையு முணர்த்தி நின்றன வென்க.

ஒரு பெருநில வேந்தனுக்கும் ஒரு துறநில மன்னனுக்கும் எந்த வகையாலும் ஐக்கியம் சம்பவியாமை போல, ஆண்டாளாகிய பிரஹ்மத்திற் (சசனுக்) கும் அடிமையாகிய சீவனுக்கும் எந்த

வியாபகன்	.	..	..	..	.	பரிசின்னன்
சுதந்திரன்	.	.	..	..	.	காமாதீனன்
பரோட்சன்	..	..	..	..	.	பிரத்தியட்சன்

மாயையைச் சுவாதீனத்தில்)
வைத்திருப்பவன்) . அலித்யாமோகிதன்

என்னுமிததன்மையுள்ள இருவரும் ஒன்றென கூறுவது நெருப்புக் குளிர்த்திருக்கின்றது என்பதற்குச் சமானமாம். ஆதலால், நற்புத்தியுள்ளவனே ! நீ லட்சணையால் லட்சியாததத்தை யறி ; வாச்சியாத்தத்தில் விரோத மிருக்கின்றது” என்று விசார சாகரம் ஆளுவது தரங்கத்திற் கூறுவதிங்குணர்த்தற பாலதாம்.

தேகம்: கபம்பித்தம் வாதமென்பனவற்றிற் குறைவடமாய், மிகவும் அருவருக்கத் தக்கதாயிருத்தலின், ‘கப முதலிபவற்றையுடைய தேகம்’ என்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனங் கூறியது தேகத்தில் ஆதம் புத்தி நீங்குதற் பொருட்டாம்.

“எல்லாப் படியாலு மெண்ணினு லிவ்வுடம்பு

பொல்லாப் புழுமலினோய்ப் புன்குரம்பை”

என்று ஞானைப்பிராட்டியா ருளிச்செய்திருப்ப கிங்குணாதற் பாலதாம்.

காரண வுபாதி.

64. ஈசன் முற்றறி வான்வி யாடி

யேவைக்கு மேது லியம்புமா

காச கன்னிரு பாதி பாவனை
கார ணாதிக ளாவதே.

(1) சர்வேசுவரன், (2) சர்வஞ்ஞன், (3) சர்வாந்தரியாமி, (4) சர்வகாரணன், (5) சர்வ ஸ்திதி, (6) சர்வ சங்காரன், (7) சர்வ சிருட்டி என்னு மேழும் ஈசனுக்குக் காரண உபாதியாம். 64.

சர்வேசுவரன் - எல்லாவற்றையும் ஆள்பவன்; சர்வஞ்ஞன் - எல்லாவற்றையும் அறிபவன்; சர்வாந்தரியாமி - எல்லாவற்றுள்ளு மிருப்பவன்; சர்வகாரணன் - சர்வ காரியங்களுக்குங் காரணமாயிருப்பவன்; சர்வ ஸ்திதி - எல்லாவற்றையும் நிலைபெறச் செய்பவன்; சர்வ சங்காரன் - எல்லாவற்றையு மழிப்பவன்; சர்வ சிருட்டி - எல்லாவற்றையும் படைப்பவன்.

தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் ஏழும் சேவனுக்கு உபாதியாயிருத்தல் போல, சர்வேசுவரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வ காரணத்துவம், சர்வ ஸ்திதித்துவம், சர்வ சங்காரத்துவம், சர்வ சிருட்டித்துவமென்னு மேழும் ஈசனுக்கு உபாதியா யிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ஈசனுக்கு உபாதியாயிருப்பது மாயையாம்; அதனால், அவனுக்குச் சர்வேசுவரத்துவ முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன; சுவ

னுக்கு உபாதிபாயிருப்பது, அலித்தையாம்; அதனால், அவனுக்குத் தேவ முதலியின கற்பிக்கப்பட்டன வென்றும், சசனுக்கு மாமையை உபாதிபாய் கூருது சர்வேசுவரத்துவ முதலிய வற்றை உபாதிபாகவும், சீவனுக்கு அலித்தையை உபாதிபாகக் கூருது தேவ முதலியவற்றை உபாதிபாகவும் கூறியது அவர்களுது உபாதிபை ஸ்தூலமாக எளிதிலறிதற்பொருட்டாக, மென்று மிக துணர்த்து பாலனவார்.

சீவ வுபாதிபென்னு, ஸாரிபவபாதி அபரோட்ச பிரத்தியட்சாரம்; சசுவர வுபாதிபென்னும் காரணவுபாதி பரோட்சமம். தத்வாயிர்தக் கட்டளை தப்பதமகச்ய பரவபாதி கூறு மிடத்து,

“(1) சர்வஞ்ஞனென்பா னேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையாலும், தான் சர்வத்தையும் அறிவதாலும் சர்வஞ்ஞனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (2) சர்வ காரணனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் மழிந்தும் தானழியாமலிருத்தலினாலே சர்வ காரணென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (3) சர்வாந்தரியாமி யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் முன்னீடாய்ந் தறிதலாலே சர்வாந்தரியாமி யென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (4) சர்வேசுவரனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் நின்று விளங்குதலாலே சர்வேசுவரனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (5) சர்வ கிருஷ்ண யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் தனக்

நான் சதான்றுகாலே சர்வ சிசுவந்தி யென்னும் நாமமுண்ட
பற்று; (6) சர்வ ஸ்திதி யென்பானேனெனின், இத்திரியங்கடா
வல்லாப் தானே ஆட்சித்தலாலே சர்வ ஸ்திதி யென்னும் நாம
முண்டாயிற்று; (7) சர்வ சங்கரா நென்பானேனெனின், இந்
திப் பங்களெல்லாம் தனக்குள் அடங்குதலினாலே சர்வ சங்கரா
னென்னும் நாமமுண்டாயிற்று” என்று கூறுவது மிங்குணர்தற்
பத்தா

மகா வாக்கியார்த்தத்தின்

சுத்தாகுத்தங்களைக் கூறல்

65 நீத யாலிரு பாத் நீக்கிட

நீயெ னச்சொல் பதத்தினு

மாதி யாகிய தத்ப தத்து

மசுத்த சுத்த முரைத்துமே.

பெரிபெர் கூறிய முறைமைப்படி காரிய காண
வுபாதிக்கீள் நீக்குதற்பொருட்டு, தத்துவமகி மகா வாக்கி
பத்தின் துவர் (நீயென்னும்) பதப்பொருளிலும், தத்
(அது என்னும்) பதப்பொருளிலுமுள்ள அசுத்தத்தை
யார் சுத்தத்தையும் கூறுகின்றோம்; (சசிவன்ன! நீ
அவற்றைக் கவனமாப் கேட்கக் கடவாய்).

66

துவம்பத வாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், தத்பதவாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், சசிவன்னனுக்கு மாந்திபராயண முனிவருணர்த்தத் தொடங்கினு ரென்பதாம். இயற்பெயர்ப் பொருள் வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகு பெயர்ப் பொருள் இலக்கியார்த்தமாம்.

தத்பத வாச்சியார்த்தமான ஈசன் மாயாசகிதமாயும், துவம்பத வாச்சியார்த்தமான சீவன் அவித்தியா சகிதமாயுமிருத்தலின், அவ்விரண்டும் மாயையையும் அவித்தையை முன்னிட்டு அசுத்தமென்றும், தத்பத லட்சியார்த்தமான பிரஹ்மமும், துவம்பத லட்சியார்த்தமான கூடஸ்தன் அல்லது ஆத்மாவும் முறையே மாயாசகிதமாயும், அவித்தியா சகிதமாயுமிருத்தலின், அவ்விரண்டும் சுத்தமென்றும் கூறப்படுகின்றன வென்க.

சித்தொரு நான்கில் பிரமங்கூடத்தன்

செப்புமா யாரகி தங்கள்

மத்தமி லீச னுயர்கடா மாயா

சகிதங்கள் வழுத்துமில் வீசன்

சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினுந்

றகுக்கி தேடிவன் சீவன்

பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தான்

போரிவா ழாறுவா முகனே.

என்று திருப்போரூர் சந்திமுறையில் சிதம்பர சுவாமிகள்
நிருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பது இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

**துவம் பதார்த்தத்தின் சுத்தாகுத்தங்களைக்
கூறல்.**

66. ஆக முனறிக மேழ நானென
றுவம்ப தத்தி னசுத்தமே
சோக மின்றிய சான்று நானென
றுவம்ப தப்போருள் சுத்தமே.

எவன்: தேகம். இந்திரியம், பிராணன், மனம்,
புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் எழையும் நானெ
ன்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்;
(தேக முதனிய இவ்வேழம் நானன்று, இவற்றிற்கு)நான்
சோகமும் மோகமும்ல்லாத சாட்சி (கூடஸ்தனாகிய
ஆத்மா) என்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாம்.

66

தேகமுதல் சித்த மூன்றுள்ளன காரிய வுபாதியாய் ; சிவன்
துவற்றுள் எதனையாவது நானென்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்
தத்தின் அசுத்தமாம் ; இவ்வுபாதியும் இது வருதற்குக் காரணம
யுள்ள அவித்தையும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா

யிருக்கின்றேனென் னுணர்ந்திருத்தல் துவர்ப்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாவென்பது விளங்கியவாறும்.

“ நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங் ளை பார்ப்போர்

உனவின் னனககூத்துந் ளாண்போர்—சினைவில

சுழுத்தியிலே யில்லாத சூனியககூத தாடி

புழுப்பொருளா நாரிருப்போ யே.”

என்று வேறுபாடுபாரங் கூறுவதை எழுதித்துக் காட்டுவோம்.
யின், ஆதமா தேகத்திராய விலட்சணமாய், அவஸ்தாத்திராய சாட்
சியா யிருக்கின்ற தென்பது நமக்குச் செவ்வதாய் விளக்குவதாய்.

தத்பதார்த்தத்தின் சுத்தாகுத்தங்களைக் கூறல.

67. அகில காரண மாதி நானென

ற்றப் தத்தி னசுத்தமே

சகல காரண சான்று நானென

ற்றப் தப்போருள் சுத்தமே.

சசன்: சர்வேசுவரன், சர்வஞ்ஞன், சர்வாதரி
யாமி, சர்வகாரணன், சர்வஸ்திதி, சர்வரங்கரன், சர்வ
சிருஷ்டி பென்னுமேழையும் நானென்று கொள்ளுக
தத்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்; சர்வேசுவரன் முதலிய

இவ்வேழமும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியென்று
கொள்ளுதல் தத்பதார்த்தத்தின் சுததமாம். 67

சாஹைசுவரன் முதல் சாவசிருஷ்டி யீரயுள்ளன உபண
வுபாதிபாம; இவ்வுபாதிபை ஈசன் நானென்று கொள்ளுதல் தத்
ததார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்; யான் இதற்குச் சாட்சியா யிருந்
தென்றென்னென்றிருததல் தத்பதார்த்தத்தின் சுததமாம் என பத
விசயவொளும்.

ஈசன் சத்தெனும் தன்னை பெய்ஃபாதும் பறவாதவெழுநுப்
பினும், உலகைப் படைத்தல் காத்தல் முதலிய உதாழிற் றொச்
செய்யம்போது தனக்குஉபாதிபையுள்ளமாயையையுபாதினென்று
கொண்டிருத்தலின், அது தத்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமென்றும்,
அவன் தனக்கு உபாதிபையுள்ள மாயைக்கும் அதனொடு கற்பிசெய்
பட்டுள்ள சர்வேசுரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரிபாத்து
வம், சர்வகாணத்துவம், சர்வஸ்கிதித்துவம், சர்வசங்கபகவது
வம், சர்வசிருஷ்டித்துவ மென்னும் தர்மத்திற்கும் எப்போது
நான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்று கருண்டிருத்தலின்,
அது தத்பதார்த்தத்தின் சுத்தமென்றும் கூறப்பட்டன அவன்.

“ அசுத்தஞன் சுத்த னானவா நேதெனில்
வள்ளுச் சிரமமும் வருத்ததர் மங்களும்
அவைதரு நாகசொர்க் காதிய பலன்களுந்
சேடமா மசந்த கோடிஜன் மங்களந்

தத்துவம் பதங்களின் அசுத்தப் பொருள்க
ளிலை, சுத்தப் பொருள்களிலை
யெனக் கூறல்.

69. அசுத்த மாகிய திருப தத்தினு
முக்கி யப்பொரு ளாவதே
விசுத்த மான திலக்கி யப்பொரு
ளென்று சொல்லுவர் விமலரே.

தத் துவ மென்னு மிரண்டு பதங்களின் முக்கியப்
பொருள்கள் அசுத்தமாம்; அப்பதங்களின் இலக்கியப்
பொருள்கள் சுத்தமாமென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.
(சசிவன்ன! நீ இவற்றைக் கவனிக்கக் கடவாய்.) 69

தத் துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்கள் வாச்சியார்தத்
தமாம்; இலக்கியப் பொருள்கள் இலட்சியார்த்தமாம்; தத் துவம்
பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களான ஈசனும் சீவனும் (முறையே
காரணோபாதி காரியோபாதி யென்னும்) உபாதி சுகிதமாயிருத்தலின்,
அவர்கள் அசுத்தமெனப் படுகின்றனர்; அப்பதங்களின்
இலக்கியப் பொருளான பிரஹ்மமும் கூடஸ்தன் அல்லது
ஆத்மாவும் உபாதி சுகிதமாயிருத்தலின், அவை சுத்தமெனப்
படுகின்றன வென்பதாம்.

முக்கியப் பொருள் அல்லது முக்கியார்த்தம், வாச்சியாததம், அபிதாராததம், சககியார்த்தம், உபாத்தியார்த்தம், விதேயார்த்தமென்பன ஒரு பொருட்கிளவிகளாம்.

தத்வாமிரதக ட்ட்டள்ள சீவவுபாதியில் “இந்தச் சைதன்னிய அறிவு காரிய வுபாதியுடனே கூடி ஒன்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கியபோது ஸட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கியபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது” என்றும், பாவுபாதியில் “ இந்த ஸ்வரூபம் (அறிவு) (காரண) உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியை விட்டுப் பிரிந்தபோது இலட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது ” என்றும் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

அம் முக்கியப் பொருள்களிலை, இலக்கியப் பொருள்களிலை யெனக் கூறல்.

- 70). முரண்ட சீவ பரங்க டம்முடன்
முக்கி யப்பொரு ளாவதே
யிரண்டில் வேறறு சிற்சொ ரூப
மிலக்கி யப்பொரு ளாவதே.

(பெயராலும், இடத்தாலும், உபாதிபாலும், உடலாலும், உணர்வாலும் தம்முள்) மாறுபட்டுள்ள சீவேசுவரர்களது காரியோபாதியும் காரணோபாதியும் தத்துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களாம்; இவ்விரண்டு உபாதிகளிலும் வேற்றுமையில்லாது விளங்கும் சிர்விசேஷ சின்மாத்திரப் பொருள் (அஃதாவது ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும்) அப்பதங்களின் இலக்கியார்த்தமாம்.

சசனுக் குபாதியாயுள்ள மாயையும் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட சர்வேசுவரத்துவமுதல் சர்வசிருட்டித்துவமீராயுள்ளனவும் சசுவரசேதனத்தோடு தப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ளசேதனமாத்திரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாம்; சேவனுக் குபாதியாயுள்ள அவிந்தையும் அது காரணமாக வருகின்ற தேகமுதல் சித்தமீராயுள்ளனவும் சேவசேதனத்தோடு துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ள சேதனமாத்திரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமா மென்பது விளக்கியவாரும்.

உபாதிகளை இலக்கியவிடத்துச் சிற்சொருபத்தின் ஏகத்துவம் விளங்குமெனக் கூறல்.

71. ஊக்கி யப்பர சீவர் தங்க
 ளுடம்பி ரண்டு மிலக்களு

வாக்கி யப்படி நீக்கி னாலோடு
வத்து வேபர வத்துவே.

அப் பர சீவர்களது உபாதியிரண்டினையும் இலக்
கணை வாக்கியப்படி (தத் துவம் பதங்களின் இலட்சணை
விருத்தியால்) ஆராய்ந்து நீக்கி நோக்கினால், பாவஸ்து
(சீவன் ஈசன் என்னும் பேதமற்று) ஒருபொருளாகவே
விளங்குவதாம்.

71

காரிய காரணவுபாதிகளால் சீவனென்றும் ஈசனென்றும்
விளங்குகின்ற சேதனத்தை அவ்வுபாதிகளை மாகாவாக்கியத்தின்
தத் துவம் பதங்களின் இலட்சணைவிருத்தியா லாராய்ந்து நீக்கி
நோக்குமிடத்து, அது பேதமென்பது சிறிதுமில்லாது ஏக ராகவே
விளங்கு மென்பதாம்.

காரியோபாதியிலும்காரணோபாதியிலுமுள்ள சேதனத்தைத்
தத்துவமசி மாகாவாக்கிய விசாரத்தால் அவ்வுபாதிகளை விட்டு
நோக்குமிடத்து ஏகமாமைனக்கூறல், கடமுதலிய வுபாதிகளைக்
சுழித்து ஆகாயமொன்றே யென்பதுபோலும், ராமச்சந்திரனை
மறுவ்யத்துவத்தை விடுத்து நீயே விஷ்ணு என்பது போலு
மாம்.

இலட்சணை இத்தனையா மெனக்கூறல்.

72. ஓரில் விட்டதும் விட்டி டாதது
முபய மும்மென வுணர்வுளோர்
தேரி லக்கணை திரிவி தத்தி
லிசைப்பர் மற்ற தியம்புவாம்.

இலக்கண நூலுணர்வுப தருக்க நூலுணர்வு முடைய அறிஞர் இலட்சணையானது ஆராயுமிடத்து விட்ட லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணை யென மூன்று விதமாக விருக்கின்றதென்று கூறுகின்ற னர். அவ்விடட்சணையி னிப்பல்பினைக் கூறுகின்றோம் (சசிவன்னா! அதனை நீ கவனித்துக் கேட்பாயாக.) 72'

இலக்கண நூலுணர்வும் தருக்கநூலுணர்வுமுடைய அறி ஞர் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவற்றுள் தாமெடுத்துக்கூறும் வாச கப்பொருள்(சொற்பொருள்) பொருந்தாதுபோமாயின், லட்சணை யால் தாம்கூறும் வாசகப்பொருள் பொருந்தும் வண்ணம் அவ்வா சகத்திற்குப் பொருள் கொள்ளுகின்றனர்; அது விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென மூன்று வகைய தாக விருக்கின்றது என்பதாம்.

‘வடதூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ரா மல், இடாகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கண யுரையாற்

கொள்வார், திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார லிட்ட தென் றும், விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே ” என்று கைவல்லிய நவர்தங்கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

விட்டலட்சணை ஜகல்லட்சணை யென்றும், விடாத லட் சணை அஜகல் லட்சணையென்றும், விட்டுவிடாத லட்சணை ஜகத ஜகல் லட்சணை அல்லது பாகத்தியாக லட்சணை யென்றும் சொல்லப்படும். இலட்சணை யென்றது இங்கு இலட்சணை விருத் தியை.

வாக்கியத்தில் தாற்பரியாநுபபத்தி (தாற்பரிய வுணர்வு நிக ழாநா)யே இலட்சணைக்குப் பீஜ (காரண)மாம்; சக்கிய சம்பந் தம் இலட்சணையாம்.

கங்கையி லிடைச்சேரி யென்னுமிடத்துக் கங்கையென் னும் பதத்தின் சக்கியம் (முக்கியப்பொருள்) தேவநதிப் பிர வாகமாம்; அதற்கு அதன் கரையோடுள்ள சம்பந்தம் இலட்சணை யாம். சத்தத்(பதத்)திற்குத் தனது அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும்; அது சக்திவிருத்தி, இலட்சணைவிருத்தி யென இருவகைத்தாம். சதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சாட் சாத் (நேர்) சம்பந்தம் சத்தத்தின் சக்தி விருத்தியாம்; சக்தி விருத்தியினை லறியப்பட்ட அர்த்தத்தின் வாயிலாகச் சதத்திற்கு மற்றோருத்தத் தோடுள்ள பரைம்பரைச் சம்பந்தம் சத்தத்தின் இலட்சணை விருத்தியாம். சக்திவிருத்தியால் அறியப்பட்ட அர்த் தம் சக்தியார்த்தமாம்; இலட்சணை விருத்தியா லறியப்பட்ட அர்த்

86 சசிவன்ன போத வசனம்.

ம் இலட்சியார்த்தமாம். எங்கே வாச்சியார்த்தம் (சொற்பொருள்) பொருந்தவில்லையோ அங்கே லட்சணை அலோதாவது இலட்சணை யிருத்தி கொள்ளப்படுகின்ற தென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

விட்ட லட்சணை.

73. மஞ்ச கூப்பிடு தென்றல் போலவும்
வடப கீரதி யுள்ளதே
விஞ்ச கோஷம தென்றல் போலவும்
விட்ட லக்கணை யாவதே.

‘மஞ்ச கூப்பிடுகின்றது’ என்று கூறுதல் போல்வ தும், ‘கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது’ என்று கூறு தல் போல்வதும் விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணங்களாம்.

தத்வாமிர்தக் கட்டளை சீவவுபாதியில் “மஞ்சங் கூப்பிட்ட தென்றும், கங்கைக்க ணிடைச்சேரி யுள்ளதென்றும் சொல்லு மிடத்து, மஞ்சமானது மரம், மரமானது கூப்பிடுமா? மஞ்சத்தி லொரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிய தாயிற்று; கங்கையானது ஜலம், ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக் கமாட்டாது; கங்கைக் கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்ற தென்று கொள்ளல் வேண்டியதாயிற்று” என்று கூறுவது இங் குணர்தற்பாலதாம். மஞ்ச-கட்டில்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை (சொற்பொருளை) விட்டு, அதன் (அப்பொருளின்) சம்பந்தியை யுணர்த்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விட்ட லட்சணியாம்.

(1) மஞ்சு கூப்பிடுகின்ற தென்னுமிடத்து மஞ்சென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய மஞ்சினிவிட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய புருஷனை யுணர்த்துதலின், இது விட்டலட்சணக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு மஞ்சு பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (கட்டிலுக்கு) அதன் (கட்டிலின்) சம்பந்தியாகிய புருஷனோடுள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் புருஷன் லட்சியார்த்தமாம் மஞ்சு கூப்பிடுதல் சம்பவியாதாகலின், அது விடப்பட்டது.

(2) கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது என்னுமிடத்துக் கங்கையென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய தேவநதிப் பிரவாகத்தை விட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய கரையை யுணர்த்துதலின், இதுவும் விட்டலட்சணக் குதாரணமாம். இங்குக் கங்கா பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (தேவநதிப் பிரவாகத்திற்கு) அதன் (தேவநதிப் பிரவாகத்தின்) சம்பந்தியாகிய கரையோடுள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் கரை லட்சியார்த்தமாம். தேவநதிப் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருப்பது சம்பவியாதாகலின், அது விடப்பட்டது.

சம்பந்தி-சம்பந்தமுடையது; சையோகம்-இரண்டு பொருள்களின் கூட்டம்.

விடாத லட்சணை.

74. சிவலை நின்றது வெள்ளை போயின
தென்று செப்புதல் போலவே
கவலை யின்றி விடாத லக்கணை
யென்று நீகொள் கருத்திலே.

‘சிவலை நின்றது, வெள்ளை போயது’ என்று கூறு
தல் போல்வது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம்.
சசிவன்னா! நீ இதனை யுன்கருத்திலே கவலையின்றிக்
கொள்வாயாக.

74

தத்வாமிர்தக் கட்டளை பரவுபாதியில் “ஒரு சிகப்புக்
குதிரையையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்
பார்க்குச் சிகப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகின்ற தென்னு
மிடத்துச் சிகப்பு வர்ணம் தனியே நில்லாது, வெள்ளை வர்ணம்
தனியே போகாது; ஆகையால், சிகப்புக் குதிரை நிற்கின்றதென்
றும், வெள்ளைப்பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிய
தாயிற்று” என்று கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை விடாது அதன் சம்பந்தியையு
முணர்த்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விடாத லட்சணை
வாம்.

(1) 'சிவலை நின்றது' என்னுமிடத்துச் சிவலையென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறத்தை விடாது, அதன் (செந்நிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய குதிரையை முணர்த்துதலின், இது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்குச் சிவலை என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறமென்னும் குணத்திற்கு அதன் (செந்நிறத்தின்) குணியாகிய குதிரையோடுள்ள தாதாமிய (நற்பித பேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (குதிரை) இலட்சியார்த்தமாம். சிவலையென்னுங் குணத்திற்கு நின்றலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது.

(2) 'வெள்ளை போயது' என்னுமிடத்து வெள்ளை யென்னும்பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறத்தை விடாது, அதன் (வெண்ணிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய பசுவையு முணர்த்துதலின், இதுவும் விடாத லட்சணைக் குதாரணமாம். இங்கு வெள்ளையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறமென்னுங் குணத்திற்கு அதன் (வெண்ணிறத்தின்) குணியாகிய பசுவோடுள்ள தாதாமிய சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (பசு) இலட்சியார்த்தமாம். வெள்ளை யென்னுங் குணத்திற்குப் போதலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது. குணி-குணக் கீத்யுடையது.

விட்டுவிடாத லட்சணை.

75. மேவும் விட்டு விடாத லக்கணை
மெய்ம்மை யாதேனி னந்தவித்
தேவ தத்த னெனும்பொ ருட்படி
சிந்தை செய்திடு தீரவே.

விட்டுவிடாத லட்சணையின் உண்மைப்பொருள்
“தெனின், அத்தனைக் கூறுகின்றோம், கேட்கக்கடவாய்.
சோயந் தேவதத்தன்’ என்று கூறுதல் போல்வது
விட்டுவிடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம். சசிவன்னா!
! இவ்வுதாரணத்தின் பொருட்படி தத்துவமசிமகாவாக்
கியத்தின் பொருளை முடிவாகச் சிந்தித்துணரக் கட
வாய்.

75

சோயந் தேவதத்தனென்பதன் பொருள் அந்த இத்தேவ
தத்தனென்பதாம்; அஃதாவது அந்தத் தேவதத்தனை இந்தத்
தேவதத்தனென்பதாம். சோயந்தேவதத்தனென்பது ‘ச: (அந்த)—
அயம் (இந்த)— தேவதத்தனை’ப் பிரிபடுவதாம்.

தத்வாயிர்த்தக் கட்டளை அபிபதங் கூறுமிடத்து “அகண்ட
வாக்கியமாவது சோயந் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்தனா
விய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவீருந்தோம்; இவன்

சிறிது நாளுக்குப் பிறகு பிரிந்து போயினான். அநேக நாளுக்குப் பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அந்திக் காலத்திலே ராஜாவா யிருக்கக் கண்டோம் ; அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம்; பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயி னான். சிறிது நாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவ னைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியா யிருக்கக் கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தளே அல்லளே வென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே! அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவனென்று பார்க்குமி டத்து அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந் தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல் லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிட மும் இரண்டு காலமுமாம்; அவை விட்டுப் போக, விடாமல் நின் றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேபாம்.” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதமுடைய ஒரு பகுதியை விட்டு விரோதமில்லாத மற்றொரு பகுதியை விடாதுணர்த்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விட்டு விடாத லட்சணமாம். சோயங் (அந்த இத்) தேவதத்தனென்னுமிடத்து இறந்த காலமும் தூர தேசத்துள்ள தேவதத்தனது உடம்பும் அவனென்னும் பதத்தின்

வாச்சியார்த்தமாம்; நிகழ்காலமும் சமீப தேசத்துள்ள தேவதத்த
 ாது உடம்பும் இவனென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.
 இங்கு இறந்த காலத்திற்கும் நிகழ் காலத்திற்கும், தூர தேசத்திற்
 தம் சமீப தேசத்திற்கும் ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமிருத்த
 ின், அவற்றை விட்டு, ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமில்லாத
 தேவதத்தனது உடம்பை விடாது அபேதமாகச்சோயந்தேவதத்த
 னென்னும் வாக்கிய முணர்த்துதலின், இது விட்டுவிடாத லட்ச
 ணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு வாச்சியார்த்தத்தின் அவிரோத
 பாகமாகிய சரீரத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகியசரீரத்தோடுள்ள தாதாத்
 மிய சம்பந்தமும், வாச்சியார்த்தத்தின் விரோத பாகமாகிய தேச
 காலங்களுக்கு லட்சியார்த்தமாகிய சரீரத்தோடுள்ள சையோக சம்
 பந்தமும் (விட்டு விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்
 படும் லட்சியார்த்தம் தேவதத்த சரீரமாம். சோயந் தேவதத்த
 னென்னும் வாக்கியம் தேசம் கால மென்னும் விரோத பாகத்தை
 விட்டு அவிரோதமான தேவதத்த சரீரத்தை விடாதுணர்த்து
 தலின், தேவதத்தனொருவனே பென்பது பெறப்படுவதாம்.

விட்டுவிடாத லட்சணையில் வாச்சியார்த்தத்தின் ஈகதேச
 பாகம் இலட்சியார்த்தமாம். அஃகிங்குத் தேவதத்தனது உடம்பு
 மாத்திரமாம்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் உண்மைப்
பொருள் விட்டுவிடாத லட்சணையாலன்றி
ஏனைய லட்சணைகளால் விளங்காதெனல்.

76. விட்ட லக்கணை தனையும் விட்டு
விடாத லக்கணை தனையும்
விட்டு விட்டு விடாத லக்கணை
யால் விளங்கும் விளங்கவே.

சசிவன்னா ! நீ விட்ட லட்சணையையும்விட்டு,
விடாத லட்சணையையும் விட்டு, விட்டுவிடாத லட்சணை
யால் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் பொருளைக் கொள்
ளுவாயாயின், உனக்கு அப்பொருள் செவ்வையாக
விளங்குவதாம்.

76

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தி னுண்மைப் பொருள் விட்டு
விடாத லட்சணையினாலேயே விளங்குமென்பது கூறியவாறும்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக்
கொண்டால், தத்துவம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்திலுள்ள
(காரண காரிய வழிவகுப்பாதி பாகமே யன்றிச்) சேதனபாகமும்
விடுபட்டுப் போதலின், அது பொருந்தாது; விடாத லட்சணை
யைக் கொண்டால் தத்துவம் பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தின்

௨௬ பாகமும் விடப்படுவதன்றா யிருத்தலின், அதுவும் பெருநாது விட்ட லட்சணையில் சேதனத்தை விடுதலும், விடாத லட்சணையில் சேதனத்தோடு ஐடத்தையுங் கொள்ளுதலும் சமப வித்தலின், இவ்விரண்டாலும் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக கியத்தில் பெறப்படுவதாகாது; ஆகவே, விட்டுவிடாத லட்சணையே கொள்ளுதற் குரியதாம். மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக் கொண்டால் சேதனபாகமும் விடுபட்டுப் போத லின், மோட்சமடைதற் குரியவனே யில்லாமற் போவன்; விடாத லட்சணையைக் கொண்டால் காரணோபாதியும் காரியோபாதியும் விடப்படுவனவன்றா யிருத்தலின், பந்த நீக்கமே பெறப்படுவ தில்லையாம். ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையாலும் விடாத லட்சணையாலும் பெறப்படுவதன்றாக லின், விட்டுவிடாத லட்சணையாலேயே அது பெறப்படு மென் பதா .

“விட்டவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா விடாதவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா, திட்டமநா முபயவிலக் கணையொன்றாலே யிலங்குபா சிவைக்கிய மிலங்கும்” என்று ரிபுதேத கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

யான் பிரஹ்மமென்னும் தத்துவ ஞானம் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத லட்சணையைக் கொண்டால் உண்டாவதாக விருத்தலின், அம்மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத

லட்சணையையே கொள்ளல் வேண்டும்; கொள்ளாவிட்டால், சமையலுக்கு நெருப்புப்போல மோட்சத்திற்குச் சாட்சாத் (நேர்) சாதனமாயுள்ள தத்துவஞான முண்டாகாது; உண்டாகாதாகவே, தத்துவமசி மகா வாக்கிய வுபதேசம் புருஷார்த்த (மோட்ச) சாதனமாகாது அநர்த்த(துக்க) சாதனமாகவே முடியுமென்பதாம்.

வேத வாக்கியம்: விதி வாக்கியம், நிவேத வாக்கியம், சித்தார்த்த போதக வாக்கியமென மூவகைத்தாம்; அவற்றுள், விதி வாக்கியம் சத்தியத்தைப் பேசு, தர்மத்தைச் செய் என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; நிவேத வாக்கியம் கள்ளுண்ணற்க, கஞ்சா குடியற்க என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; சித்தார்த்த போதக வாக்கியம் அவாந்தர வாக்கியம், மகா வாக்கியமென விருவகைத்தாம்.

(1) அவாந்தர வாக்கியம் “அந்நம் பிரஹ்மம்”, “சத்தியம் ஞாநம் அந்நம் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாம். (2) மகாவாக்கியம் “தத்துவமசி”, “அயமாத்மாப் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத் தனவாம்.

விட்ட லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென்னு மூன்றனுள், முன்னைய விரண்டும் அவாந்தர வாக்கியங்களிலும், பின்னையது மகா வாக்கியங்களிலும் பயன்படுவனவாம்.

‘அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னும் வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையையும், ‘சத்தியம் ஞாநம் அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னும் வாக்கி

யத்தில் விடாத லட்சணையையும் கொள்ளுதல் வேண்டும். ‘அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னுமிடத்தில் அந்ந பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய உணவைவிட்டு, அதனது (உணவின்) தாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தை யுணர்த்துதலின், அது (விட்ட) லட்சண விருத்தி யுடையதாம். இங்கு அந்நபதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அதன் (அந்நத்தின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாத்மிய (கற்பிதபேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். கற்பிதப் பொருளாகிய அந்நம் யதார்த்தப் பொருளாகிய சேதனமாகாமையின், அது விடப்பட்டது.

‘சத்தியம் ஞாநம் அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னுமிடத்துச் சத்திய முதலிய பதங்கள் தமது வாச்சியார்த்தமாகிய உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றை விடாது, அவற்றின் தாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தையு முணர்த்துதலின், அவை (விடாத) லட்சண விருத்தி யுடையனவாம். இங்குச் சத்திய முதலிய பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களுக்கு அவற்றின் (உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தம் லட்சணவிருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். சத்திய முதலியன பிரஹ்மத்தை விட்டிராமையின், அவற்றோடு சேதனமுகம் கொள்ளப்பட்டது.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் தத்பதத்தின் வாச்சியாத
தம காரணோபாதி யுடைய சேதனமா அஃதாவது ஈசுவர
னும், துவம்பதத்தின் வாச்சியாததம் காரியோபாதி யுடைய
சேதனமாம், அஃதாவது சிவனும் இங்கு காரணோபாதிகம
காரியோபாதிகம ஒருபை யுணாச்சியில் விரோத மிருதத
லின், அவற்றைவிட்டு, ஒருமை யுணாச்சியில் விரோதமில்லாத
சேதனத்தை விடாது அப்பதமாகத் தத்துவமசி மகா வாக்கிய
முணாததுவ தறிக்

இங்கு வாச்சியாதத்தின் அவிரோத பாகமாகிய சேதனத்
திறகு லட்சியாததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாதமிய சம
பநதமும், வாச்சியாதத்தின் விரோத பாகமாகிய காரணோபாதி
காரியோபாதிகளுக்கு லட்சியாததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள
அதிஷ்டானத் தனமைச சமபநதமும் (விட்டுவிடாத) லட்சனா
விருத்திபாம், அதனால் அறியப்படும் சேதனத்தின் ஒருமை
லட்சியாததமாம்

தத்பதத்தின் வாச்சியாததம் காரண வுபாதியுள்ள சேதன
மாம், அதுவே ஈசனும், லட்சியாததம் சேதன மாததிரமாம்,
அதுவே பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின் வாச்சியாததம் காரிய
வுபாதியுள்ள சேதனமாம், அதுவே சிவனும், லட்சியாததம்
சேதன மாததிரமாம், அதுவே கூடஸதன் அல்லது ஆதமா
வாம் என்றும், லட்சியாத்தத்திற்கு அபேதந் கூறப்படு

கின்றதன்றி வாச்சியார்த்தத்திற்கு அபேதம் கூறப்படுவதின் மென்றும், இங்குணர்தல் வேண்டும்.

காரணோபாதி - சர்வேசுவரத்துவ முதலிய தர்மமுடைய ஸாயைபாம்; காரியோபாதி—தேகமுதல் சித்த மீறாயுள்ளனவும். அவை வருவதற்கேதுவாயுள்ள அலித்தையுமாம்.

குமார தேவர் கூற்ற சாதகத்தில்

“சீவன துபாதி யீசன துபாதி தீர்ந்துசித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விட்டு விடாதலக் கணையென் றறைந்திடி லுபாதியோ ரிரண்டும், மேவலை நீங்கல் விட்டலக் கணையாம் விளங்குஞ்சித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விடாத லக்கணையாதும்” என்று கூறுவது இங்கு நன்குணர்த்தப்பாலதாம்.

சசிவன்னனது வினா.

77. போது மேலிய தேசம் விட்டொரு

புருட னைக்கொளு மாறுபோ

லோது மீருடல் கண்டு விட்டத

னுண்மை காண வுரைத்திடே.

சற்குரு மூர்த்தி! சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சணையால் விரோத முடைய) (இறந்த காலம் நிகழ் காலம் என்னும்) காலத்

தையும், (தூரதேசம் சமீபதேச மென்னும்) தேசத்தை
பும் அறிந்து விட்டு (விரோதமில்லாத) ஒரே தேவதத்
தனை (அவனே இத்தேவதத்தன், இவனே அத்தேவ
தத்தனென்று) பொருளாகக் கொள்ளுவது போல, தத்
துவமசி மகா வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சண
பால் விரோத முடைய) (காரணோபாதி காரியோ
பாதி யென்னும்) இரண்டுடம்பையும் அறிந்து விட்டு,
(விரோதமில்லாத) ஒரே சேதனத்தை (அதுவே இது,
இதுவே அது வென்று) பொருளாகக் கொண்டு, அவ்
வாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண அடியே
னுக்கு விளங்க உணர்த்தியருளல் வேண்டும். 77

சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் விரோத
முடைய காலத்தையும் தேசத்தையும் விட்டு, விரோதமில்லாத
தேவதத்தனது உடம்பை மாத்திரங் கொண்டு, அவனே இத்
தேவதத்தனென்றுணர்வதுபோல, தத்துவமசி மகா வாக்கியத்
துள் விரோதமுடைய காரணோபாதியையும் காரியோபாதியை
யும் விட்டு, விரோதமில்லாத சேதனத்தை மாத்திரங் கொண்டு,
அந்தப் பிரஹ்மமே இந்த ஆத்மா வென்றுணரும் விதத்தை யடி
யேனுக்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர் தருளல் வேண்டுமென்று சசி
வன்னன் வினவினா னென்பதாம்.

அவனே இது தேவததத நென்னும வாக்கியத்துள் கால
தேசநகர் விட்டு நோக்கியபோது தேவததத நெருவனே
யென்பது விளங்குவது போல, தத்துவமசி மகா வாக்கியத்துள்
காரண காரிய வடிவ உபாதிகளே விட்டு நோக்கியப்பாது சேதன
மென்றே யென்பது விளங்கு மென்பதாம்.

“பன்னிய சோய மென்னும பதங்களின் வாசசி யார்த்தப
அன்னிய தேசந கால பவனிவ நென்ப வெல்லாம
சொன்னவிய விரோதப விட்டுத தொடரிலக கியாவ டாமல்
உன்னிமற் றேவ தத்த நெருவனே வெளிமாக காட்டும்”

“தத்துவ மென்னும தங்கள் பிரமாபச சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாசசிபார்த தத்தை விட்டு
சித்தமு மது நீ யாகு நீயது வாரு மென்னும
அததமு பகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும்”

என்ற கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்
பால்தாம்.

மாகந்தி பராயண முனிவரது விடை

வேறு.

78. பிரியாவுயிர் காரிய மாமுடலும்
பிரமத்துறு காரண மாமுடலும்
கரியாகிய வாநனை யுங்கழியக்
காட்டும்படி கண்டுகோள் கண்ணுறவே.

சீவனுக்குரிய காரியோபாதியும், ஈசனுக்குரிய காரணோபாதியும், இவற்றிற்கு யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் கழியுமாறு சேதனத்தின் ஒருமையைக் காட்டுகின்றோம்; சசிவன்னா! யாம் காண்பிகடும் பிரகாரம் நீ அதனை அபரோடசமாக அறியக்கடவாய்.

78

தேகம்-ஆநதிரியம்-பிரணன்-மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் எனனும் காரிய உபாதியும், சாலேசுவரத்துவம்-சாவஞ்ஞத்துவம் - சாவாநதரியாமித்துவம் - சாவ காரணத்துவம் - சாவ ஸ்திதித்துவம் - சாவ சங்காரத்துவம் - சாவ சிருட்டித்துவம் மென்னும் காரணவுபாதியும், இவை நிகழுவதற்கேதுவாயுள்ள அவிததையும் மாயையும், இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா யிருக்கின்றேனென்னும் வாசனையும் நீங்கும் வகையைக் கூறுகின்றேன், சசிவன்னா! இவற்றை நீ குறிக்கொண் டணரக்கடவா யென்று மாநந்தி பராயண முனிவா கூறினா ரென்பதாம்.

காரிய வுபாதிக்கும் காரண வுபாதிக்கும் யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்றணாநதவன், அவ்வளவோடு நீன்று வடுவானாயின், அதுவும் பந்தத்திற் கேதுவாம்; ஆகலின், யான் சர்வசாட்சியா யிருக்கின்றேனென்னும் வாசனையும் நீங்கினவனே பிறவி யில்லாதவ னாவனென்பதிக் குணர்தல் வேண்டும். எவ்

வகைத்தாய சங்கற்பமுமின்றிச் சின்மாத்திரமாக அஃதாவது தானேதானாக விளங்குகின்றவனே சர்வதுக்கநிலிந்தி பரமாத் தப்பிராப்திவடிவ மோட்சமடைவானென்பது வேதாந்தசாஸ்திரத் தின் சித்தாந்தமாம்.

பிணஞ்சடுவதற்குத் தடி காரணமாயிருத்தல்போல நான் கர்த் தா-நான் போக்தா என்றற் றொடக்கத்து வாசனை நீங்குவதற்குச் சாட்சிவாசனை காரணமாயிருக்கின்றது; தடி முடிவில் வெந்தொழி தல் போலச் சாட்சிவாசனையும் முடிவில் நீங்கி யொழிகின்றது; அஃதுள்ளவளவும் நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்றற் றொடக் கத்து வாசனை பாராவகையா யிருக்கும்; அஃதிருக்கு மளவும் பிறவி வாராதிருத்தல் சம்பவியாதென்பதாம். “பிணஞ்சடு தடி யென்ன வென்னைக் கொண்டே பெரும்பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, அண்ணந்தவென் னையுமப் படியீறில் போதத்தில் விட்டனு போகத் திருந்தானே ” என்று பாடுதுறை கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

“சாட்சியாய் நிறைந்த தன்மையே தென்னில், ஆதித்த சந்நி தா னத்தினி லகில, சகலேந் தியவிவ காரமுஞ் சமைதல்போல், தானே தானாஞ் சைதன்யமாத்திரம், பிரவிர்த்திநிலிந்திபேதவியா பாரம், இயற்றா தொன்றா வியற்றிடா திருக்கவும், விளக்கல்மாந் திரம்விவ கார நடத்தலின், தானுவாமதனாற் சாட்சியென் றுணர் வாய்” என்று சொருப லட்சண விருத்தியில் பூசு சங்கராசாரிய

சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பது கவனிக்கப் படாமையின், சாட்சி மாத்திரமாய் விளங்கும் நிலை இத்தன்மையதா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ளுண்டாவதற் கேதுவான சித்தத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகிய சம்ஸ்காரம் வாசனை யாம். இது சுத்தம், அசுத்தமென விருவகைத்தாம்.

(1) காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ளுண்டாவதற் கேதுவான வாசனை அசுத்த வாசனையாம்; இவ்வசுத்த வாசனை லோக வாசனை, சாஸ்திர வாசனை, தேக வாசனை யெனப் பலவித மாம். (2) அன்பு அருள் முதலிய விருத்திக ளுண்டாவதற் கேதுவான வாசனை சுத்த வாசனையாம்; இதுவும் மைத்திரியாதி வாசனை, சின்மாத்திரவாசனை யெனப் பலவிதமாம்.

இங்கு கூறியுள்ள சாட்சி வாசனை சின்மாத்திர வாசனை யாம். இச்சின்மாத்திரவாசனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனை, கேவல சின்மாத்திரவாசனை யென விருவகைத்தாம்.

(1) நான் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் எனது மனத்தினால் சின்மாத்திர வடிவமாகவே அறிகின்றேனென்னும்பாவனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனையாம். திரிபுடியாவது மூன்று புறமுண்டையதாம்; அவை ஞாதுரு (காண்பான்), ஞானம் (காட்சி), ஜ்ஞயம் (காணப்படும் பொருள்) என்பனவாம்.

(2) காததா, கரும ட, கரணம் என்னுந் திரிபுடியின் ஸ்மரண மின்றிய சின்மாதிரான நான் என்னும் பாவனை கேவல சின்மாதிரி வாசனையாம்.

ஆவவாசனைகளி னியல்புகளை விரிவாகத் தததுவாறு சந்தா னை நான்காவது பரிசுசேதத்திற் காணலாம். எந்த வாசனையும் இல்லாது தான்மாதிரிமாகவே விளங்கல் வேண்டும ; 'அதுவே பெருத்தகக் நிலையா மெனப்பது சாஸ்திராததமாம். தாயுமானவா “உதனையோ டாடு மனப்பாமபு மாயவொரு, போதனைதந் தையா புலப்படுதத வேண்டாவோ” என்றருளி யிருப்பது இங்கு நன்கு கவனித்துணாதற் குரியதாம்.

அவவுண்மைப் பொருளைச் சகல கேவல மற்ற விடத்தனறி, அவற்றுள் யாதாவ தொனறுள்ள விடத்து அறிதல் முடியாதெனல்.

79. கரணத்திர ணிற்பினு மப்பொருளைக் காணக்கிடை யாதவை கையறவே மாணப்படி னும்மது கண்டுகோளும் வழியில்லை யெனும்படி நீமதியே.

அவ்வுண்மைப் பொருளைக் கரணக் கூட்டங்கள் கத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்துகொண் டிருக்குமள

வும் காணுதல் முடியாது ; அக்கரணக் கூட்டங்கள் தத் தம் வியாபாரங்க ளொழிய (தமது காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தில்) லயமடைந்தாலும் காணுதல் முடியாது ; (கரணக் கூட்டங்கள் லயமடைந்துள்ள சுழுத்தி யவஸ்தையில்) அதனைக் காணுதற்கு மார்க்கமே யில்லைபாம். இம்முறையைச் சசிவன்ன ! நீ ஆராய்ந்தறியக் கடவாயாக.

79

அவ்வுண்மைப் பொருளுென்றது ஆத்ம சொரூப சிவ அல்லது சிவ சொரூப ஆத்மாவை. கரணக் கூட்டங்கள்—அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந்திரிய பஞ்சகம் என்பனவாம். இக்கரணங்களுள்ள காலம் சகலாவஸ்தையாம்; இவை லயமாயுள்ள காலம் கேவலாவஸ்தையாம். சகலாவஸ்தை — சாக்கிர, சொப்பனமாம்; கேவலாவஸ்தை—சுழுத்தியாம். அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும் கரணக் கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலம் சாக்கிராவஸ்தையாமென்றும், சாக்கிராவஸ்தையின் வாசனையால் தோன்றிய விஷயங்களோடு கூடி அந்தக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சொப்பனாவஸ்தையாமென்றும் இங்குணர்த்தப் பாலனவாம்.

கேவலாவஸ்தையில் பரம்பொருளைக் காணுதற்கு மாகக்மேயிலையாமென்பது “சுமுத்தியிற பிரளயத்திற் றேற்றமாஞ்சகங்கள் மாண்மொ, அமுத்திய பவம்போய முத்தி யடைநதவ ரொருவ ருண்டோ” என்று கைவலவிய நவநீதங் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

பரம்பொருளைக் கரணக் கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுமபோதும் அவை தம்காரணத்தில் ஒடுங்கியுள்ளனபோது அறிதல் முடியாதென்பதாம்.

அவஸ்தாத்திரய விலக்கணம் கூறல்.

81 எந்தக்கரணங்களு மேவனனா
விதன்வாதனை யால்விட யங்கனோடே
யந்தக்கரணங்கள் பொருந்தல்குரு
வவைமாய்தல சுமுத்தி யவத்தையதே.

(அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும்) கரணக் கூட்டமனைததும் தத்தமது வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம்; இச் சாக்கிராவஸ்தையின் வாசனையால் தோன்றிய விஷயங்களோடு அந்தக்கரணங்கள் கூடித் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம்

சொப்பநாவஸ்தையாம் ; அக்கூட்டமனைத்தும லயமா
யுள்ள காலம் சுமுத்தி யவஸ்தைபாம் 80

(1) அநதக்கரண சதுஷ்டய மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே நீளைத
தல், நிச்சயித்தல், அபிமானித்தல், சிந்தித்தல் எனபனவாம்

(2) ஞானேந்திரிய பஞ்சகம் சுரோத்திரம் (காது), துவக்கு
(தோல்), சடசு (கண்), சிங்நுவை (நாகு), கிராணம் (முகு),
எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே கேட்டல், பரி
சித்தல், காண்டல், சுவைத்தல், மணங்கொள்ளல் எனபனவாம்

(3) காபேந்திரிய பஞ்சகம் வாகு, பாதம், பாணி, பாயுரு,
உபஸ்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறைபே வச
னித்தல், நடத்தல், இடுதலேற்றல், மலத்தை நீக்கல், ஆநந்தி
தல் எனபனவாம் இக்கரணக் கூட்டங்களுள் அநதக்கரண
சதுஷ்டயம் அக்ககரணமென்றும், ஏனையவை புறக்கரணமென
றும் சொல்லப்படும்

ஸதூல சரீரத்தில் சாககிரா வஸ்தையும், சூகசம் சரீரத்தில்
(அஃதாவது மனத்தில்) சொப்பநாவஸ்தையும், காரண சரீரத்
தில் (அஃதாவது நிரவஸ்தையாயுள்ள அஞ்ஞானத்தில்) சுமுபதி
யவஸ்தையும் நிகழுவனவாமென்பதிக் குணாதல் வேண்டும்

(1) சுரோததிர முதலிய ஆநதிரியங்களுல சபத முதலிய விஷயங்களை யறியுங்கால சாக்கிராவஸதையாம, அஃதாவது நூலாம.

(2) ஜாகிராவஸதையின வசனையால தீததிரா காலத்தில் உதி லுலகந தோனறுகினறதோ அது சொப்பநாவஸதையாம. உதி தாவது களுவா.

(3) யாதொன்று மறிமீடன, தகனா மெனஞ்ஞகூர யஜுரபல்ககப பட்டமதனறு மீ னவறமீகதுவாய அநுடவகால சுழகதி பவஸதையாம, அஃதாவது உறகமாய.

சாகலரமுதலிய அவஸதைகளின் வயமாபுள்ளவளவு ஆதம தரிசன முண்டாகு தென்பது உணாததற பொருட்க் அவதறி மரியலபு கூறப்பட்டது.

கனவிற சுழுத்திவரின உண்மைப் பொருளின்
வினக்க முண்டாமெனல.

வேறு

81 வினவிற பரத்தையறி வுறுதற
கவத்தைபுலன் வினைமாறியே
நனவிற சுழுத்திக்லை வரினப்
பொருட்டிகழு நலமாகவே

உண்மைப் பொருளை ஐயநதிரிபின்றி யறிதறகுபா
யாம அவஸதைகளும் கரணக் கூட்டங்களின் வியாபாரவ

கனும் மாறுதலாம் ; அவை மாறி நிற்க நனவிற்கு முத்திரை வருமாயின், சசிவன்னு! உனக்கு அப்பொருள் செவ்வையாக விளங்குவதாம்.

கரணக் கூட்டங்கள் தமது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் லயமடைபாதும தத்தம் வியாபார்களைச் செய்பாது முள்ள காலம் நனவிற்கு முத்திரையாக இருக்கே தத்தரையென்று, தாவகம் மறுவருதலென்று, நினைவென்று சொல்லப்படும. “அறி பொருளை விட்டவன்கு லழியுஞ் சித்தநாதரில் வியாபார மனைதது மில்லாச, செறினவிற்கு முத்திரையா” என்று ஞானவாசிட்டக கூறுவது இவ்வுத உவரித்துணர்தற்பாடுதாம்.

கரணக்கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபார்களைச் செய்தற்குரிய காலம் சதவாவஸதையாயும், அவை தம் காரணத்தில் லயாயுள்ள காலம் தேவலாவஸதையாய் மிருததலின், நனவிற்கு முத்திரை வரண்டுமாகாதாம்; ஆகவே, அஃது அவ்விரண்டிலும் உவரமென்க

காமரூபங்களை மறியாது முறங்காது முள்ள நனவிற்கு முத்திரை வருமாயின், பரம்பொருள் விளக்கம் செவ்வையாக வண்டாக மெனக் கூறியவாறும்.

“தஞ்சமாம் தருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாயல் பஞ்சகோ சமூகம் புகது பாவையுந் தன்னி யுன்னல்

கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம மென்னும்
கொஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்
[டான்.]

“அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுசுர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
பனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காலன
னவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மாளுன்.”

என்று ஸாகவல்லிய நவநீதம் கூறுவது கவனித்து நோக்கப்படுமா
யினீ, எனவிற்குழுத்திலை பெறுங் கிரமம் நன்கு விளங்குவதாம்.

துவம் பதத்தின் இலக்கியப் பொருள்
இது, தத்பதத்தி னிலக்கியப் பொருள்
இது என வுணர்த்துதல்.

42. திவிதத் தவத்தைகளை யறிவுற்ற
வத்துரிய நிலைசீவனே
யிவிதத்தி லப்புருட னனவுற்ற
வத்துரிய நிலையீசனே.

சீவனுக்குரிய சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்
னும் அவல்லை மூன்றனையும் சாட்சி மாத்திரமாக நின்
மறிகின்ற அந்தத் துரியப் பொருளே துவம்பதத்தின்

இலங்கியாந்தரமான ஆதமாவாம்; அதுவே ஸ்வசாட்சி யாம்; இவ்விதமாக மசனஞ்சரிப விசாட்டு. இரணிய கம்பமம், அன்னியாதித மென்னும் அம்மர்ந்து சரீரங் களைபுர பாட்டு மாதகிரமாக நின்ற, நிகின்ற அந்தத் துரிப பிபாநீர தந்தததின் இலங்கியார்த்தமான பிரதர்மாம்; அதுவே மசன சாட்சியாம். 82

சசனஞ்சரிபாட்டு — ஸ்தூல பஞ்சபூதமுர் ஸ்தூலசரீர சமவ் துபுர, துணிப பூப — சூக்தம் பஞ்ச பூதமுர சூக்தம் சரீர சசனஞ்சரிப, அப பாநத — மாயையுபா. ஸ்தூல பூதங்களும் அவற்றின் பார்ப்பக் கிட்டாட்டா, சூக்தம் பூதங்களும் அவற் றின் பார்ப்பக் கிட்டாட்டா; இவற்றிற்குக் காரண மாயுபா மாய அப பிபாநுதமாம். அந்த மாயை ஆவரண விட் சேப சக்தி மாயுடைய அநாதிபாவ ரூபமாம். ஸ்தூல பூதங்களின் காரியங்கள் சூர்யன் சந்திரன் முதலியனவாம், சூக்தம் பூதங்களின் காரியங்கள் அந்தக்கரணம், இந்திரியம், பிராணன், ஸ்தூலபூதம் என்பனவாம்.

ஆவரணத்தை (மறைப்பை)ச் செய்யுப் சக்தி ஆவரண சக்தி யாம்; விட்சேபத்தை (தோற்றத்தை)ச் செய்யுஞ் சக்தி விட்சேப சக்தியாம். பூதங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்பனவாம்.

162 சசிவன்ன போத வசனம்.

தூரியப் பொருளென்பது நான்காவதாக விருக்கும் பொருளாம். ஆத்மா சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது தூரியப் பொருளாம்; பிரஹ்மம் விராட்டு முதலிய சரீரம் மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது தூரியப்பொருளா மென்பதிங்குணர்தல் வேண்டும். மரமென்றாற் போல்வது வியவ்ஷ்டியாம்; தோப்பென்றாற் போல்வது சமவ்ஷ்டியாம்.

வியவ்ஷ்டி—தனிமை; சமவ்ஷ்டி—ஸ்பாதுமை. ஈசனது ஸ்தூல சரீரமாகிய விராட்டில் சேவனது ஸ்தூல சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது சூக்தம் சரீரமாகிய இரணிப கர்ப்பத்தில் சேவனது சூக்தம் சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது காரண சரீரமாகிய மாயையில் சேவனது காரண சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவரனில் சேவன் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவர சாட்சியில் சேவ சாட்சி அந்தர்க்கதமாம் என்பன விளங்குமாயின், சேவனது சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றும் ஈசனது சரீரத்தில் அந்தர்க்கதமா மென்பது விளங்குவதாம்.

சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது துவம்பத இலக்கியார்த்தமான ஆத்மாவாம்; விராட்டு முதலிய சரீர மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது தப்பத இலக்கியார்த்தமான பிரஹ்மாமென்பது இதனால் விளங்கியவா றறிக.

தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்
முடிபொருளைக் கூறல்.

83. அகிலக் கரிப்பரம துரியப்
பொருட்டூரிய மதுவாகையே
புகலுற்ற தத்வமசி யெனுமும்
பதத்தின்முடி பொருளாவதே

சமஷ்டி வியஷ்டியெனப் பல்வேறு திறத்தனவா
புள்ள மாயாப் பிரபஞ்ச மனைத்திற்குஞ் சாட்சி மாத்திர
மாக விளங்குகின்ற பிரஹ்மமென்னுந் துரியப்பொருள்,
அவஸ்தை மூன்றற்குஞ் சாட்சி மாத்திரமாக விளங்கு
கின்ற ஆத்மாவென்னுந் துரியப்பொருளாக விருக்கின்ற
தென்பதே தத்துவமசி யென்றுள்ள மூன்று பதத்திற்
கும் முடிவான பொருளாம். 43.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தினது தப்பதத்தின் முடிவான
பொருள் சாவசாட்சியாயுள்ள பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின் முடி
வான பொருள் அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாயுள்ள ஆத்மாவாய்;
அசி பதத்தின் முடிவான பொருள் அவ்விரண்டும் ஒன்றாயேன்
பது இதனால் விளங்கியவாறறிக.

ச சாரியாபுள்ள சீவ , அச்சாரியாபுள்ள சசனு . வ
வெனற சுருதி கூற வல்ல , அவற்றிற்குச் சாட்சியாபுள்ள ஆச
ரவு பிராந முடிப ான கூறுகண தெனபத்
சுகதுவ க்கவ ர

(105)

சுதந்திரப் படைகள்

மெனென் - பத்தச்சிண்டி மின்சக்தி பராக்ஷி நஞ்சுகிற்
பிறக்சிறக்தி மிவடின பராக்ஷி

னவனே 17க்டெ 2019 சிப குந்தா ன் டக் டு
 போதத்தை ய்யா 51 ௭7௮௮

திவனவகு என் திராண்டிபாரு ஸ்ண - மொண்ட
யிருந்த ஸ்ண மொண்டிய மொண்டிய

பதப்பெயரு ௧7 டிண்பயிக்கு 1 பது ௨ னெஸ் ௨
பயி 17௧ 1௭யயிண்ப பது ௨ ௧௭௭௭௭

பதப்பரிசு வாகுடியத்தின் பொருட்பா பாததப
பாதததை வீட்டுப்பா கததைச சோககு

மிதப்பொருடான வாககியத்தான மணனித தோற்றி
மெய்தூநு மாயையினை விதையப் போகதி

யுதித்தபொரு ளொன்றென்றே யுணர்ந்து வீட்டா
 ளொருவாகுகுடி வீரோத மொன்றோ மூலஸ்தா

என்ற கூறுவது இங்குணாதற் பாலதாம்

சசிவன்னன் தத்துவமசி மகா வாக்கி
யோபதேசத்தால் சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப்
பெறுதல் மிக அருமையா மென வியந்துகூறல்.

84. நிமலப் பொருட்சுநதி நேரின்ற

பெறக்கருணை நிதிநிறவே

யாமலப் பொருட்பெறுதலருமைத்

தெனக்கடிநி யடிவீழவே.

கருணை சிவாகிய மாநந்திபராயண முனிவர் இவ்
வாறு சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைச் சுருதிமார்க்க மாகப்
பெறு மபடி சசிவன்னனுக்குக் கூறியருளினார்; (அதனைக்
கேட்ட சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரைப் பய
பக்தியோடு ஸாக்கித தேசிக முர்த்தியே!) அச்சிவப்
பிரஹ்மைக்கியத்தைப் பெருந்தவ முடையாரன்றி மற்ற
வர் பெறுதல் மிகவருமைபானதா மென்றுகூறி அவர்
கிருவடியின்கண் வீழ்ந்து வணங்கினான். 84

சசிவன்னன் சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப் பெறுதல் மிக
அருமையானதாம்; அது பெருந்தவமுடையார்க்கே சித்திபுத்தா
மென்று அதனை வியந்து கூறினனென்பதாம்.

166 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னன் சற்குருசேவையால் பெருந்தவ முடையவனா யானான்; அதனாலவன் சற்குரு கூறிய தத்துவமசி மகாவாக்கியத் தின் முடிவான பொருளை நன்குணர்ந்து, அதனைப் பெறுதல் மிக்வருணாயானதா பென்று வியந்து கூறினானென்பகிங் குணர் தற்பாலதாம்.

மாகந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குப்
பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்தல்.
பாதோதகத்தால் அபிஷேகஞ் செய்வித்தல்.

85. தமரக் கலைக்களவ தெரிவற்ற
தற்பொருள தனையீதுவா
னமரர்க் களப்பரிய பதநற்
புனற்கோடுசெய் தபிடேகமே.

மாகந்தி பராயண முனிவர் ஒளி வடிவமாக வுள்ள வேதத்திற்கும் அளவு தெரிதற்கரிய ஆத்மப் பொரு ளைச் சசிவன்னனுக்கு அபரோட்சமாகத் தெரிவித்தற் பொருட்டுத் தேவர்களுக்கும் அளவு செய்தற் கரிய மகிமையுடைய தமது பாததீர்த்தத்தால் அவனை மங் கல ஸ்நானம் செய்வித்து,

85

தத்பத துவம் பதங்களின் முடிவான பொருளாகிய ஆத்மா பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாமல், அவற்றை விளங்கச் செய்வதாக விருத்தலின், அது பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கே யன்றி வேத வடிவச் சப்தப்பிரமாணத்திற்கும அளவு தெரிதற் கரியதா யிருக்கின்றதென்பதாம். இது பிஷகிதை-கேஸோபநிஷத தாற்பரிய முரைக்கும் அத்தியாயத்தில் “வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே, நோக்கரிய பாஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா” என்று கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். சற்குருபாத தீர்த்த ஸ்நானம் மகாமகிமை யுடையதென்பது “குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனல் தலைமேற் கொண்டார், உலகினில் தீர்த்த மெல்லா முற்றபேறடைவார் போல” என்று கைவல்லியநவரீதங் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

விபூதிப் பிரசாத மளித்தல்.

36. பவளத்தில் வைத்தவயிர் தினின்மிச்சி
லிட்டினிய பரிவோடோ
தவளப் பொடிக்கவச மெனவிட்
டூற்பகைக டலைசாயவே.

பின் உடற்பகைகள் கெடுப்படி விபூதியை அவ னுடம்பிற் கவசமிட்பாற் போலத் தரித்து, தாம் திரு

168 சசிவன்ன போத வசனம்.

வாயில் வைத்துண்டருளிய உணவின்சேஷத்தை உண்ணு
மாறு அவனுக்கு மிக அன்போடு கொடுத்த ருளி, ௪௦

விபூதி உடற் பகைகளைக் கெடுக்கவல்ல தென்பது மாணிக்க
வாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையாரில் “வினைவளங்காத்து”
என்னும் செய்யுளில் “வினைவள நீறெழ நீறணி யாபவன்” என்
றருளி யிருப்பதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

உடற் பகைகள்—தன்னை (உடம்பை)ப் பற்றிவருந் துன்பங்
களும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருந் துன்பங்களுட, தெய்வத்தைப்
பற்றி வரும் துன்பம் ஸ்ரீமதா

உடல் பொருளாவி மூன்றனையுமே, முக்கொண்டு
முடிமீதடி சூட்டல்.

87. உதகக் குடற்பொருளோ டுயிமைக்கோ
டுச்சிமிசை யொருபோதோடே
பதகத் தலத்தையிட விருகைத்
தலத்தொடிரு பதமேவியே.

சசிவன்னன் தனது உடல் பொருள்ஆவி மூன்
றனையும் உதக சகிதமாகத் தத்தஞ்செய்ய, அவற்றை
யேற்றுக்கொண்டு, அவனது முடியின்மீது தமது
திருவடி யிரண்டையும் வைத்தருளினார். அவ்வடி

பிரண்டையும் சசிவன்னன் தனதிரண்டு கரங்கனாலும் ஒரு புஷ்பசுகிதமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அன்பு மயமாக விநுந்தான். 47

(1) உடலைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—உடலைத் தாலின் றபிமானஞ் செய்வாயாம்.

(2) பொருளைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—விட்டபொருள் களின் மீது பற்றுத வில்லாமையாம்.

(3) உயிரைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—சிவமன்றிப் பிறிதொன்றையுஞ் சுட்டுத வில்லாமையாம்.

“உயாந்தலுயர்ஞ் ஞான திட்டைபா லினத்து
முணர்ந்தமே லோர்க்குள மகிழ,
வியந்துட லாவ் பொருளையுட் சமர்ப்பித்
திளைப்பிலா பிரமவா நந்தம்,
தயங்கினோ ருடலபி மானத்தை நீக்கித்
தனத்தின்மேற் பற்றுத லின்றிச்,
சுயம்பிர காச சிவமல தொன்றைச்
சுட்டிடா ரவர்பதந் துதிப்பாம்”

என்று பெரியாராளுநி யிருப்பது இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

வாசுதேவ மனம்—மகாவாக்கிய நிருபகத்தில் “(சற்குரு மூர்த்தி) தம்மை வந்தடுத்த சீடனது பக்குவத்தைத் தினேதினே

வசத்தி லுன்மன நின்றிசின் மாத்திர
வடிவவா யிடின்றைந்தா,

சேத்த தேகத்தி லிருக்கிறு பாரந்தக
கடல்வடி வாவாயே”

என்ற ஸைவல்லிய நவநீதங் கூறுவது இங்ங்நக கவனித் துணர
கற் பாலதாம்.

உள்வழிப் பார்வையுண்டாகுங் கிராமும, அதன்பய றும்,
(கிராமத்தவா அருளிச்செய்துள்ள) உபதேச சித்தாந்தச் சட்டீள
தளிவாக வெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சசிவன்னன் தன தனுபவம் கூறல்.

89). நனைவத் துவக்கிமுடி துரியத்தை
முற்றவீறை நவீனீதியே
மனவர்க்க மற்றவநு பவமுற்ற
சிற்கனவின் வலியோதுமே.

மாரந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னா ! நீ (தத்
துவமசி மகா வாக்கியத்திலுள்ள) முப்பதப் பொருளை
பும் (உனதனுபவத்தில் விளங்கியவாறு) விளக்கமாகக்
கூறக்கடவா யென்றருளிச் செய்த வெழுங்கின்படியே,
சசிவன்னன் சீவசாக்கிர முதல் சிவதுரியமீறாயுள்ள
அவஸ்தை முற்றும் மனவர்க்க மற்ற தனதனுபவத்

திருகு வந்தமையின், அவ்வாறவை வந்த தனது ஞான சொப்பனத்தின் மகத்துவத்தைக் கூறுவாணாரினான். ௪9

சசிவனான் சீவசாக்ஷர - சீவசொப்பன - சீவசுமுத்தி-
சீவதுரி - பாசாக்ஷர - பாசொப்பன - பாசுமுத்தி - பாதுரி
ய - சிவசாக்ஷர - சிவசொப்பன - சிவசுமுத்தி - சிவதுரியின்
ஹி பண்ணிரண்டு ஞானம் உபயாகவந்தன மென்று கூறுவா
ணாரினைன்பதா.

னவாக்ஷரென்றது ஞான பத்தி, சித்தம், அங்கார
பேனபவற உபயோகனை தென்று அபிராணரூப விததி புள்ள
வெவ் ஞானசொப்பன முண்டாகாதென்றது, ஞான வசாப்
பன முண்டாய விடதகூச சீவசாக்ஷர முதலியவற்றின் அறுபவ
முண்டாமை ஞான குணாதம பாலனவா.

ஞானசொப்பனாவது தத்துவ ஞானிகருத கிருசியானத்
து (சொப்பனப் பொருள் போல்) மித்தையாகத் தோன்றுத
லாம்.

திரிசிய மாப்பவஞ்சர தேய்ந்துசொப் பனம்போற்றேன்ற
உரியவெம் பால்விழித்தோ னெருவனே சீவன்முத்தன்.”
என்று சூதசங்கிதை கூறுகின்றது.

தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்யத்தினது முப்பதத்தின்
முடபொருளாகிய என்னிடத்துச் சீவசாக்ஷர முதலியன நிகழ்

கின்றன வென்று தனதனுபவத்தைச் சசிவன்னன் கூறுவா னுயினு னென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

“ தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல

பின்னையத் தலைவன் றானும்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்”
என்று கைவல்லிய நவரீதங்கூறுவதுகவனிக்கப்படுமாயின், சீவன்-
பரன்-சிவமென்பன நன்கு விளங்குவனவாம். தன்னை யென்பது
சீவனார்; தனக்காதாரத்தலைவ னென்பது ஆத்மா அல்லது கூட
ஸ்தனார்; பிரம மென்பது சிவராம். சீவனுக்கும் ஆத்மாவிற்கு
முள்ள ஐக்கியம் பிரதிபிம்ப முகத்திற்கும் பிம்ப முகத்திற்கு
முள்ள ஐக்கியம் போல்வதாம்; ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு
முள்ள ஐக்கியம் கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்குமுள்ள ஐக்
கியம்போல்வதா மென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம்.

“தொப்பதந். தற்பதந் தோன்று மசிபதர்,

நமபிய சீவன் பரன்சிவ மாய்நிற்கும ”

என்று திருமந்திரங் கூறுவதும் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

1. சீவசாக்கிரம்

வேறு.

90. புரண மாகவே புறம்புள
புலன்களு மந்தக்
கரண மியாவையும் வழங்கிடம்.
நனவெனக் கண்டேன்.

புறக் கரணங்களும் அகக்கரணங்களுமாகிய வெல்லாக் கரணங்களும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலத்தைச் சிவசாக்கிரமென்று நான்கண்டனன். 90

புறக்கரணங்கள்—ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும், கர்டேந்திரிய பஞ்சகமுமாம்; அகக்கரணங்கள்—அந்தக்கரண சதுஷ்டயமாம்.

இக்கரணமனைத்துத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சிவசாக்கிரமாமென்க. ஸ்தூல சரீரத்தில் சிவன் வளிநாதி விஷய போக மனைத்தையும் எல்லாக் கரணங்களினாலும் அனுபவிக்குங்காலம் சிவசாக்கிரமாம்.

2. சிவ சொப்பனம்.

91. புரண மாகவே புறம்புள

புலன்கெட வந்தக்

கரண மியாவையும் வழங்கிடங்

கனவெனக் கண்டேன்.

புறக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்வது முற்றுங்கெட, அந்தக்கரண நான்கும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலத்தைச் சிவ சொப்பனமென்று நான்கண்டனன். 91

176 சசிவன்ன போத வசனம்.

புறக்கரணங்களின் வியாபாரம் முற்றுங் கெடாநிற்க, அந்
தக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சீவசொப்
பனமா மென்க.

சூக்தம் சரீரத்தில் சீவன் சாக்கிரவாசனா விஷயபோகத்தை
அந் தக்கரணங்களால் அநுபவிக்குங் காலம் சீவ சொப்பனமாம்.

3. சிவசுமுத்தி.

12. மரண மாகிய தசையிது
வெணும்படி மனாதி
கரண மியாவையு மிறந்துள
சுமுத்தியுங் கண்டேன்.

சாக்கிரத்தி லி ரூப்பவர் இந்த நிலைமை மரண நிலை
மைக்கு ஒப்பா மென்று கூறும்படி மன முதலிய எல்
லாக் கரணங்களும் (தமது காரணமாகிய அவித்தையில்)
மாண்டுள்ள சிவ சுமுத்தியையும் நான் கண்டனன். 92

அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்
மேந்திரிய பஞ்சக மென்னும் கரணக் கூட்ட மனைத்தும் தமது
காரணத்தில் லயமாயுள்ள காலம் சிவ சுமுத்தியாமென்க.
காரண சரீரத்தில் (அவித்தையில்) சீவன் பிரஹ்மானந்த விஷய
போகத்தை மாயாவிருத்தி யென்னும் சூக்குமகரணத்தா லனுப
விகுங்காலம் சிவ சுமுத்தியாம்.

4. சிவ துரியம்.

93. எஞ்ச லின்றியெக் கரணமு
மிறந்திருண் டிருந்த
துஞ்ச லங்குணர் போதமாத்
துரியமுங் கண்டேன்.

புறக்கரணம் அகக்கரண மென்பனவற்றுள் எந்தக்
கரணமும் மிஞ்சாது மாண்டு (போக) இருள்மயமா
யிருக்கின்ற சுழுத்தியில், (அவ்விருளை) அறிகின்ற அறி
வாகிய துரியத்தையும் (சிவதுரிய மென்று) நான் கண்ட
னன்.

93

துரியமென்பது நான்காவது பொருளாம். சாக்கிரம்,
சொப்பனம், சுழுத்தியென்னு மவஸ்தை மூன்றையு மறியுஞ்
சேதனம் (அறிவு) அவற்றிற்கு வேறாய்நுத்தலின், துரியமாம்;
அதனது விளக்கம் சிவதுரியவிளக்கமா மென்க.

“அருந்துயர்க் கிடமா யந்த காரமே மூடி யொன்றும்

தெரிந்திடற் கின்றி நின்றே திகழுமா யைக்கு மேலாய்

விரிந்தநற் போத மாகி விளங்கிடுந் துரிய மெய்யே

தெரிந்திடக் கண்ட போதே திகழுநன் முத்தி யன்றே—”

என்று பெருந்திரட்டு—அனுபூதி விளக்கம் கூறுவது இங்கு
நன்குணர்தற் பாலதாம்.

வேனுக்கு அவன் தேகம் - இந்திரியம் - மனம்-புத்தி-அகங்காரம் - சித்தம் - பிராணன் என்னு முபாதி யேழுடனுங் கூடி விளங்குங் காலம் சாக்கிரமென்றும், தேகம் இந்திரியமென்னு மிரண்டும் நிற்க மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் - பிராணனென்னு மைந்துபாதியுடன் கூடி விளங்கும் காலம் சொப்பனமென்றும், இவ்வைந்தனுள் மன முதலிய நான்கு மொழியப் பிராணனுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சுழுத்தி யென்றும், இவற்றின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாய் விளங்கும் காலம் துரியமென்றும் இங்குணர்தல் வேண்டும்.

5. பர சாக்கிரம்.

94. துரிய மாகிய போதமோர்
துளக்கமற் றனைத்தின்
கரிய தாயிருந் திடம்பர
னனவேனக் கண்டேன்.

(சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்னும் அவஸ்தை முன்றற்குமப்பாற்பட்டு) ஞான வடிவமாக விளங்குகின்ற துரிய வடிவச் சிவனே பரானம்; அவன் ஒரு சலனமு மில்லாமல் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்குங் காலத்தைப் பர சாக்கிரமென்று நான் கண்டனன்.

சீவன பரஞய அஃதாவது ஆதமாவாயச சாவ சாட்சியாக விளங்கும் காலமே பரசாககிரமா மென்க

ஆதமாவிறகு ஈசுவரன் சொரூப நோக்கில் வேறன ருகலின, வஃது ஈசுவரவுபாதியாகிய சாவேசுவரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், "ராவாதரியாமித்துவம், சாவகாரணத்துவம், சாவஸ்திதித்துவம், ஸசங்கரீரத்துவம், சாவசிருட்டித்துவம், (இவை நிகழுவதற்குக் காரணமாகுள்ள மாயை) என்னு மனைத்திற்குஞ் சாட்சியாக விளங்குங் காலம் பரசாககிரமா மென்பதின குணாதல வேணமே

6. பரசொப்பனம்.

95. புணாநத விச்சகத் தொழித்துணா
போதமாந தனையே
யுணாந்த மறறது பரன்கன
வேனுமபடி யுணாந்தேன்.

ஆதமவடிவச சீவன் நாமரூப வடிவமாகப் பொருந்தி யுள்ள இப்பிரபஞ்சமனைத்திற்குஞ் சாட்சியாக விளங்குவ தொழித்து, அவற்றிற்குச் சாட்சியாக விளங்கிய ஞான வடிவமாகிய தன்னையே யறிநதுள்ள காலத்தைப் பரசொப்பனமென்று நான் கண்டனன். 95

ஆதமவடிவச சீவன சாவத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்கும் காட்டத்தை யொழித்து, தன்னில (ஆத்மாவில்) காட்டமாக விளங்குங் காலமே பரசொப்பனமா மென்க.

7. பா சுழுத்தி.

96. சான்று சாக்கிய மிறந்திடத்
தானிருந் தமையுந்
தோன்று றுவிடம் பரன்சுமுத்
தியதேனத் துணிந்தேன்.

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கிய
மென்று பாவிக்கும் பாவனை யிறந்து போக, (ஆவை
யிறந்தபோது) தானிருப்பதும் தனக்குத் தோன்றுதுள்ள
காலத்தைப் பாசுமுத்தி யென்று நான் துணிவாகக் கண்
டனன். 96

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கியமென்னும்
பாவனை யொழிந்து போக, தானிருப்பதும் தனக்கு விளங்காது
சகவடிவமாக விளங்குங் காலமே பா சுழுத்தியா மென்க.

சான்று-சாட்சி. உதாசீனமாய் (சம்பந்தமில்லாது) யாதாவ
தொன்றை யறிபவன் சாட்சி யெனப்படுவான். ஆத்மா சர்வப்
பிரபஞ்சத்தையும் உதாசீனமா யறிவதாக (பிரகாசப்படுத்துவதாக)
வீருத்தவின், சர்வசாட்சியாம். சாக்கியம் (சாட்சியம்) - சாட்சியா
லறியப்படும் பொருளாம்.

8. பர துரியம்.

97. மரித்த தேன்றுணர் துரைத்தது
மரித்திடக் தனிலே
தேரித்த போதமே ததுபான்
றுரியமாய்த் தேளிந்தேன்.

மாயாப்பிரபஞ்சம் நசித்ததென் றுணர்ந்துரைத்த
தும் அது நசித்தவிடத்துத் தான் நசிபாதிருப்பதை யறிந்
கதுமாகிய அறிவெதுவோ அதுவாக விளங்குதலே
(ஆத்ம வடிவச் சிவனுக்குப்) பர துரியமென்று நான் தெளி
வாக வறிந்தனன். 97

சாக்கிர வுலகும் சொப்பன வுலகும் சுழுத்தியி லழிவதை
புணர் துரைப்பதும், அவையழிந்தபோது தான் அழியா திருப்
பதை யறிவதுமாகிய சேதனமாக விளங்குவதே ஆத்ம வடிவச்
சிவனுக்குப் பர துரிய மாமென்க.

9. சிவ சாக்கிரம்.

98. இறையே னும்பொருட் டீரியமே
யென்றையான் டவனே
மறையி னந்தகற் பதப்பொரு
ணனவேன மதித்தேன்.

சிவமென்று சொல்லப்படுந் துரியப் பொருளே!
என்னை யடிமைகொண் டருளிய பரமகுருவே! (பரன்
வடிவமாய் விளங்கிய சீவன்) வேதமுடிவின்கண் உள்ள
தற்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாகிய சிவமாக விளங்கு
தலை (அவனுக்குச்) சிவ சாக்கிரமென்று நான் சிச்சயித்
தறிந்தனன். 95

பரனும் விளங்கிய சீவன் சிவமாய் விளங்குகாலமே சிவ
சாக்கிரமா மென்க.

இது குருசாக்கிரமென்றும் சொல்லப்படுக. வேதமுடி
வென்றது இங்குச் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தை

10. சிவ சொப்பனம்.

99. பண்டை விச்சுவ வாதனைப்
பழுதுபோய் முழுதுங்
கண்ட கண்ணதே யாகிய
கனவதுங் கண்டேன்.

(முன் பரன்வடிவாய்ப் பின் சிவவடிவாக விளங்கு
கின்ற சீவன்) அநாதியாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற உலக
வாசனை பென்னும் பிரதிபந்தமானது நீங்கப்பெற்று,
(திருசியம்) எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற அறிவேயாகி

விளங்கிய றிலை (அவனுக்குச்) சிவசொப்பனமாடென் பதையும் நானறிந்தனன். 99

முன் பரணுப்பின் சிவமாய் விளங்கிய சீவன் உலகவாசனை சிறிதுமில்லாது அறிவாய் விளங்குங் காலமே சிவ சொப்பனமா யென்க. இது குரு சொப்பனமென்றும் சொல்லப்படுந்.

பிரதிபந்தம்-தடை. உலக வாசனையென்று கூறப்பட்டதாயினுய், இனமபற்றித் தேகவாசனை சாஸ்திர வாசனை யென்பன வம் கொள்ளப்படுவனவாம்.

(1) என்னை யொருவரும் நிந்தித்தல் கூடாது, யாவரும் என்னையே துதித்தல் வேண்டும் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் உலக வாசனையாம்.

(2) ஸ்தூல ரூக்கும தேகங்களின் ரோகாதிரூப அல்லது பாவரூப மலங்களை ஒளவுத முதலியவற்றாலாவது தீர்த்த யாத் திரையாலாவது முற்றும் நீக்குவேன்; அன்றியும், அவற்றின் கண் புஷ்டி அழகு முதலிய வடிவக் குணங்களை அல்லது புண்ணிய வடிவக் குணங்களைச் சம்பாதிப்பேன் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் தேக வாசனையாம்.

(3) சகல சாஸ்திரங்களையும் படித்தல் வேண்டும், அவற்றினர்த்தங்களை யெல்லாமறிதல் வேண்டும், அவை கூறும் ஒழுக்கத்தைத் தவறாது மேற்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் ஆக்கிரகத்தின் திடசம்ஸ்காரம் சாஸ்திர வாசனையாம்.

184 சசிவன்ன போத வசனம்.

யான் சிவமா யிருக்கின்றேனென் றெருவ ருள்ளவாறு உணர்ந்தாலும்துவ்வாசனைகளுள்ளவனவும் அறிவாக (சிவமாக)வே விளங்குதல் கூடாதென்பதாம்.

11. சிவ சுழுத்தி.

100. காட்சி யாவையுங் கண்ணதா

யக்கணுங் கரைந்த

மாட்சி யாகிய வகோசர

முறக்கமாய் மதித்தேன்.

(முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்கும் சீவன்)அறி பொருளனைத்தும் அறிவேயாக விளங்க, அவ்வாறு விளங்கும் அறிவும் தானாக விளங்குகின்ற மாட்சியாகிய சுட்டியறிதற்கியலாத நிலையை (அவனுக்குச்) சிவ சுழுத்தியென்று நா னறிந்தனன். 100

முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்குஞ் சீவன் முன் அறி படுபொருளனைததும் அறிவாகிய தன்னைத் தவிர வில்லையென்ப துணர்ந்து பின் யான் அறிவாக விருக்கின்றேனென்பதைப் பற்றி அறிவாக விளங்குங்காலமே சிவசுழுத்தியாமென்க. இது குரு சுழுத்தியென்றும் சொல்லப்படுகி.

“காட்சியை யெல்லாவ் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணெழிற் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவாம்” என்று பிரமகீதை கூறுவதும், “ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்துதல் பலனன்றே” என்று கைவல்லிய நவரீதம் கூறுவதும், இங்குணர்தற் பாலனவாம்.

12. சிவ துரியும்.

101. அருந்த வாமறை யந்தமா

மகோசரக் தனினீ

யிருந்த வாறறி வித்தவா

றெங்ஙன யிசைப்பேன்.

அருமையாகிய தவத்தை யுடைய எனது குரு முர்த்தியே! மறை முடிவிற்கு அகோசரமாயுள்ள விடத்தில் தேவரீர் இருக்கின்ற விதத்தையும் அடியேனுக்கு அதனை (சேவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தை) யறிவித்த விதத்தையும் யான் எவ்வாறு கூறுவேன்? 101

சேவன் முன்பாணயப் பின்சிவமாய்ச் சொல்லிறந்த விடத்து யினங்குவதே சிவதுரியமா மென்க. இது குருதுரிய மென்றும் சொல்லப்படும்.

மறைமுடி வென்றது உபநிடதங்களினை. அகோசரம்-அறிதற் கியலாதது.

186 சசிவன்ன போத வசனம்.

“ஆத்மா வாக்கினாலாவது மனத்தினாலாவது சட்சு முதலிய வந்திரியங்களாலாவது அடையத் தக்கதன்று” என்று கடோப ந்ஷத கூறுகின்றது.

“ ச்நானென் றிரண்டி லாம னிறைநதபூ ரணமா யெங்கும்
நானுகத் தெளிந்த ஞான”

நிலைம சிவ துரியமாமென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

தததுவராய சுவாமிகள், பாதிதுறை - பரிபூரணப் பிரகாச நாயனார் திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் இங்குக் கூறியுள்ள அவஸ்தை களை விரிவாக அருளிச்செய்திருக்கின்றார்; விருப்புடையார் ஆணைகேட்குந்.

துரியாதீத நிலையைக் கூறல்.

102. எம்பி ரானிடங் தோறுமிடங்

தோறுமது மதுவாய்த்

தம்பி ரானடஞ் செய்யும்வகை

சாற்றுமா றறியேன்.

எமது குருமூர்த்தியே! (சிவசாக்கிர முதல் சிவ துரிய மீறியுள்ள அவஸ்தைகளுள்) அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும், அவ்வவ்வவஸ்தை யாகாரமாய், தம்பிரான் திருநடனஞ் செய்யும் விதத்தைச் சொல்லும் விதம் நானறியா திருக்கின்றேன்.

சாக் கிரம, சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியமென்னும் நான்கூற்று மப்பாறப்பட்டு விளங்கும் நிலை துரியாதீதமாம். இது குரு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படும்

அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும் என்பது ஒவ்வோரவஸ்தையிலும் என்னும் பொருளதாம். தம்பிரானென்றது தனது யதாராத வடிவமாக விளங்கும் சுற்றுகு மூர்த்தியை

சசிவனன சிவசாக் கிர முதல சிவதுரிய மீறியுள்ள அவஸ்தைகளுள் அவவவ்வவஸ்தைக கேற்ற வடிவமாகி அதுவதுவாகாது விளங்கும் எனது துரியாதீத நிலையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறல் முடியாதென்று கூறினா நென்பதாம்.

‘நனவிடைத் துரியா தீதம் புந்நதநற நிலைவ ரன்றே
வினைமிடைப் பிறவி தனை வேரொடுங் களைந்து போககி
மனவினைக் கெட்டா விற்ப வான்பரா வமிழ்தா கின்ற
தனைமிகப் பருகி புயபுந தததுவ வித்தா கின்றா’’
என்று பெருந்திரட்டு—நித்தியாநந்த தரிசனம் கூறுவது இவருநன்குணாதற் பாலதாம்

**சசிவன்னன தேவரீர்க்குச் செய்யும்
கைமமாறு கானேனெனக் கூறல்.**

103. ஆலி யேயடி யேன்செய்கைம்
மாறுனக் கேன்னெனிற்
பாலி யேனது தானுமுன்
னுடையதாம் பண்டே.

எனதுயிராகிய குருமூர்த்தியே! தேவரீர்க்கு அடியென் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு யாடுதன் றாலோசித்துநோக்கின், போசித்து 'நோக்குகின்ற அதுவும் முன்னரே தேவரீரது பொருளாக விருக்கின்றது; (அதனால் நான் கைம்மாறு செய்வது இன்னதென்று) எண்ணுதற்குரியவனாகா திருக்கின்றேன். 103

சசிவன்னன் மாநகரபராயண முனிவாகத் தத்தத்தோடு உடல் பொருளால் மூன்றளையும் தத்தஞ் செய்ந்துவிட்டா னாதலின், தேவரீராக கிப்போது கைம்மாறு செய்ய ஒன்றுமில்லாத உரு யிருக்கின்றே னென்று கூறினானென்பதாம். கூட்டுறு பிரதியபகாரம்.

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

“அன்றே யென்ற னுவியு முடனு முடைமை பெல்லாமும், குன்றே யினையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, இன்றோ ரிடைபு நெனக்குண்டோ வெண்டோண் முககணைம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நாளை விறகுநாயகமே” என்றருளியிருப்பது ஐந்தணந்தம் பாலதாம்.

சசிவன்னன் எனது பணி தேவரீரது

அடியார்க்குச் செய்யும் பணிவாம்;

வேறுபணி யெனக் கினறெனக் கூறல்.

104. சூவல் செய்தென தாக்கையுள்

ள்ளவுநின் னடியார்க்

கேவல் செய்வதே யன்றிமற்

றென்றுநா னறியேன்.

என துடாபுள்ள வளவும் அன்புகொண்டு தேவரீரது அடியார்க்கு அவரேவிப ஏவற்பணியைச் செய்வதே பன்றி மற்றொன்றும் நானறியாதவனாயிருக்கின்றேன்.

சசிவன்னன் தேவரீரது அன்பா பணி செய்வதே யான் தேவரீர்க்குச் செய்யு் கைம்மாறுதமெனக் குறிப்பித்தா னென்பதாம்.

“ அன்பர்ப்பணி செய்யவென யாளாக்கி விட்டுவிட்டால், நுன்பதிலே தானேவக் தெப்தும் பராபரமே ” என்று தாயுமான சுவாமிக ளருளியிருப்பது ஓங்குணர்த்த பாலதாம்.

சசிவன்னன் தேவரீரது திருப்பணி செய்ய

எனக்குப் பிரனி வேண்டுமெனக் கூறல்.

105. இறவி லெப்பத மும்பெற

வேண்டிலே னென்றும்

பிறவி வேண்டுவ னின்றிருப்

பணிசெயப் பெறினே.

(மகாப் பிரளயம் வருடனவும்) அழிதனில்லாத எத் தன்மைபதாய பதவியையும் பெற யான் கிரும்புகின்றே

னில்லை; ஆனால், தேவரீரது திருப்பணியைச் செய்யா
பெறுவனாயின், எப்போதும் இவ்விதப் பிறனியைப்
விரும்புகின்றேன். 105.

சசிவன்னன் எனக்கு ஒன்றிலும் வருப்பமில்லை; ஆனால்,
தேவரீரது திருப்பணிசெய்யும் பிறப்புக் கிடைக்குமாயின், அதனை
யானெப்போதும் விரும்புகின்றெனென்று கூறினென்பதாம்.

எததன்மையதாய பதவியையு மென்றது கைலாயர், வைகு
ண்டர், பிரமலோக மென்பனவற்றை.

“மறமலி யுலக வாழ் உலகமே வேண்டி உகந்து நன்னபா
தப் பணியாம், அறமது கிடைக்கென்றியா பத வற்புதந் ட்டையி
ரிமித்தம், துறவது வேண்டு மெளனியா யெனக்குத தூயநல்
வருந்தரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவா பெற்றிடும் பேறே” என்று தாயுமான சுவாமிக ளருள்
செய்திருப்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

சசிவன்னனது செய்கையைக் கூறல்.

வேறு

106. என்றுபல கால்விழு மெழுந்தொழு
மழும்புரியு மென்னை யினியா
னின்றபல வாகவுரை செய்யுமவ
னன்பினோடு நெஞ்சருதியே.

அச் சசிவன்ன னிவ்வாறு கூறி மாந்திபராயண முனிவரது பாதத்தில் பலமுறைவிழுந்து வணங்குவான்; எழுந்துநிற்பான்; நின்று கைகூப்பி வணங்குவான்; (தான் பிறந்த நாட்களுள் பல நாள் வீணாய்க் கழிந்த மையை நோக்கி) அழுவான்; (தன்னைக் கிருதார்த்தனாகிய மாந்திபராயண முனிவரது அருட்டிறத்தை வியந்து அவரைத்) துதிசெய்வான்; இனி யான் (செய்வது)யாது (என்பான்); (இந்நிலையில்) நின்று அன்பினால் மனமுருகிப் பலவாறாகத் தன் குருமகிமையைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

106

சசிவன்னன் மாந்திபராயண முனிவரது அருட்டிறத்தை வியந்து கொண்டாடி அவரை வணங்கிக்கொண்டிருந்த லன்ன பதாம்.

சசிவன்னன் சிவன்முத்த னானெனல்.

107. ஏட்டிலறி வின்றியிறை தன்னிலறி
வின்றியிவ் வுடம்பி னுடனே
லீட்டிலுறை வாணையினி வீடுபெறு
மென்பது விளம்பு கிலமே.

(இவ்வாறொழிவந்த) சசிவன்னன் சுருதி விசாரத் தாதுண்டாய ஞானமு மில்லாது சற்குருவி னனுக்கிர கத்தாதுண்டாய ஞானமுமில்லாது இவ்வுடம்பினுடனே (சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மப் பிராப்தி வடிவ) மோட்சத்தி விருப்பானான; இங்ஙன முள்ள விவனை யினி (இறந்தபின்) மோட்ச மடைவானென்று கூறுதல் கூடாது.

107

சுருதி விசாரத்தாதுண்டாய ஞானம் அவறிவாம், சற்குருவி னனுக்கிரகத்தாதுண்டாய ஞானம் பரவறிவாம். இவ்வாறொழி ஞானமு சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மப் பிராப்தி வடிவ மோட்சமொருபமாக விளங்குகின்ற சிவன்முத்தனிடத்து முன்னததுத தோனறுவ திலையா மென்பது இங்குணாதற்பால்

பரவறிவாவது மெய்யறிவாம், அஃதாவது அகம் பிரஹ்மம் (யான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்) எனனும ஞானமாக

“இந்த நிச்சய முததரு ளனுபவ மிருப்பதெப படியென்றால், சிந்தை மற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிஷ்யபோற் சுமாவா, பந்த முததிகள் மற்றதபோ முண்டென்று பலர்சொலினவையாவா, அந்த ரத்தையுண் மிழிந்ததோர கொசுகெனுவாகளை நகையாரோ” என்று கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவது இஃது கங்குணாதற் பாலதாம்.

யுபாய பிரபஞ்சம சததிமமாகத தோனருது மிததைபாகத
தோனருத தன்னிலையு பிறழா திருப்பவன சீவனமுததருவன,
அவளிறத்தபின ஒரு பதவையு மஸ்டவ திலைய தன சொருப
பாகவே விளருகின்றன அதனால், அவன ஆரத்தபின ரோட்ச
நடவா னென்று கூறுவது பொருத்தாதென நத முதலால்
வாருவாற்றி.

“மெய்யு முபாத் போளுற நகனவான ஸ்ரீரத முப
உடலெல்லு முபாதி போல வுததரஞ் சீவன முததா
அடிமுடி நடுவ மின்றி யகாபுற மின்றி ந்ன்ற
படிதிகழ் வத்தேக முதநிப பதமடைந திருப்ப ரென்று”
என்று கைவவலிட நவத்தங் கூறுவதால், சீவன முத்தனது
பின்னிலைமை யிததனமையதா மெனபது நன்கு விளங்குவதாம்.

**சசிவன்னது பிதிர்க்கள் நாகலோகத்தி
னின்றும நீங்கிப் புண்ணிய லோகத்தை
யடைத்தா ரெனல்.**

105. வஞ்சவலி யானரகில் வீழ்பிதிர
ரந்நருகு பாழ்பட விவன்
விஞ்சைவலி யாலடைய வேறினர்
சுராதி பர்கண் மேலுலகமே.

194 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னனது தீவினையின் பெருக்கத்தால் சுவர்க்
கத்தி விருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த (இவனது)
பிதிர்க்கள் யாவரும் அந்த நரகம் பாழாக இவனடைந்த
தத்துவ ஞானத்தின் மகிமையால் தேவர்கள் வாழும்
புண்ணிய ஸீலாகத்தை யடைந்தார்கள். 108

இவனது பிதிர்க்கள் - இவனது வமிசத்திற் பிறந்த
வர்.

ஒருவன் ஸாஸியாவானான், அதனால் அவனது முன்
ஞோ யாவரும் நல் லுலகத்தை யடைகின்றன என்பது
விளங்கியவாறாக.

சசிவன்னன் மாந்திபராயண முனிவரது அனுகூலத்தி
னால் சீவன்முத்த ஞானபோது, அவனது தீவினையின் பெருக்கத்
தால் புண்ணிய லோகத்திலிருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த
அவனது பிதிர்க்கள் யாவரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது தாய் தந்தையரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது உறவினரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனைப் புணர்ந்த மங்கையரும் புண்ணிய லோகத்தை
யடைந்தனர்; அவன் வசித்த வீடும் யாவரும் வணங்கும் மகிமை
யுடைய தாயிற்று என்று இந்துலுக்கு முன்னால் கூறுகின்றது.

விந்ந்தாச ஸ புராணம் (சசிவன்னன்)

பரிக்ஷ சேடக கொண்டு பதத்திலிற பூசை செடதா
 னரியநீ றியோகி சாததி டியினை தலைமேல வைத்துத்
 உதர்வுற வபதே சிததான றிவலிட ஞானம பெற்றத
 தர்வுள முதந் பெற்றான றநதைபு முதந் பெற்றான "

தோகங், நலக வ - டிப பருஞ்சிவ லோகஞ் சோகதா
 திசாசசி வன்னன் காதற புலசசியுங் கதியிற் சோகதா "

னறு கூறுகன்றது

(1) தனண்ப பகமுதலுக்காளளாரை (2) தூடபயினை,
 (3) ஜீவ ஹ்மச உசயயாமை (4) பிறா உசயத தீமையை
 பொறுத்துக்கொள்ளல், (5) வஞ்சகமின்பை, (6) சமதரு சேவை,
 (7) ன்சகதகி, சரீரகதகி, (8) சனபாக்கதகி லொழுத
 வ்டாது முயற்சி உசயதல (9) தேக உவாதீனம், (10) தூநதிரிய
 வ்ஷபங்களில் வெறுப்படைதல், (11) யானென்னு மகங்கார மற
 றிருததல் (12) பிறப்பு - இறப்பு - மூப்பு நோயெனப்பவற்றில்
 துக்கத்தைபு தோஷத்தைபுங் காண்டல், (13) புத்திர - தார
 கருக முதலியவற்றில் பிரியமற றிருததல், (14) புத்திர - தாராதி
 களின் சுததுக்கங்களில் அபிமானமற றிருததல், (15) தூலாப
 முண்டாயபோது மகிழ்ச்சியும் கஷ்டமுண்டாயபோது வாடடமு
 மடையாது எப்போதும் ஒரு மனமாகவே யிருததல், (16) சாவ

196 சசிவன்ன போத வசனம்.

முப ஆதமசொருபமா மென்ப துணராது பாடிசுவரனிடத்து ச
சுன்னாற்ற பததியோ டிருத்தல், (17) சைசுஞ்சாராற்ற சுத்த
பான தனியிடத்தில் வசித்தல், (18) அவ்வீவகங்களின் கூட்டத்
தில் பரியமற்றிருத்தல், (19) ஆத தத்துவ வசாரத்தி லெப்
போது மிருத்தல், (20) தத்துவ வானகநீரு உத்தர பன்ன
போட்சுமென றுணாத லென்னும் சபதனை புடைய மழுட்சு
(போட்ச விரும்புடையவன்) தன திருபதம் தாரு குலத்தைக்க
யேற்றுகின்றன, பிரஹ் வத்தாக (பிரஹ் ஞானியாக) விரும்ப
வன் தனது நுந்நீரு குலத்தைக் கரையேற்றுகின்ற மென
பது ஸங்குணாததபரிதாபம்.

“முற்றவத தாலே புறச முற்றிய பததர் மூவேழ்

சுற்றமுஞ் சுவாக் பெய்தத துன்னுதற கரிதே யாய

உற்பத லுலக தன்னைத் தாமடைத் திருப்ப ரன்பாற்

சொற்பணி செயதா தாமுந் துரிசறு நெறியி னாரே”

என்று சிவதருமோததரம் கூறுகின்றது; அதன் விசேஷ வரை
யில் “மூவேழ் சுற்றம் என்பது மாதூர் வர்க்கம் 7; பிதாவர்க
கம் 7; தன் வாககம் 7; ஆகமொத்தம் 21” என் நெழுதப்பட்
டிருக்கின்றது.

சசிவன்னனை வியந்து கூறல

109 தேவரு மனிதநு மீவனறொழில்
வியந்துரை செயப்படுவதோ
மூவரும் வணங்கிமுடி யாலவன
தேவலசெய முந்துறுவரே

(தகதுவஞான மடைகற பொருட்டு) இச்சசிவன
னன செயத குரு பணிவிடைபின் சிறப்புத தேவாக
ராலும் மனிதர்களாலும் அளவிட்டு வியந்து சொல்லத்
தக்க தன்றும், (பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவனென்னும்) மூம்
மூர்த்திகளும் (இச்சசிவனனன செயத குரு பணிவிடை
பின் சிறப்பை யளவிட்டு வியந்து சொல்வது முடியாது)
சிரசால் வணங்கி அவனது ஏவல்செய்ய (நானு
ன்னன்று) முற்பட்டு சிறபா ராயினா

109

ஞானியின் மருண்மையே மளவீட்டுக் கூறல்முடியாதேனபதம்.

“ஞால முண்டவன நிலமிசை சுமப்பனெய்ஞ ஞானி
வேண வெவெவல்லாம், ஆல முண்டவ னவனபின்னே திருவ
னவனடித் துக்கனறே, சீல மனனரு மறமுள் தேவருந் திசை

திசை பணிந்தேத்தக, காலி ஈண்டையுந் தலைமிசை வையெனக்
கழறுவன் கமலத்தோன்”

என்று குறுந்திரட்டுக் கூறுவது இங்குணாதற் பாலதாம்.

ஞானவானது பெருமையைக் கூறல்.

110. ஞானியை நான்குர னேனாதொழிக

ஞாலமுய நாத னருளான்

மேனியது கொண்டேனை நல்கவரு

மேன்றறையும் வேத முடிவே.

ஞானியை மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது
சொல்லுவது கூடாது. வேத முடிவுகள் பரமேசு
வரன் உலகத்தா ருய்தற் பொருட்டுத் தன்னுடைய கரு
ணையால் மானுட வடிவங்கொண்டு, அதிகாரி புருஷரக்
குத் தன்னைக் கொடுக்க வருகின்றனென்று கூறுகின்
றன.

110

ஞானியைப் பரமேசுவர வடிவமாகக் கொள்ள வேண்டுமே
யல்லாமல், மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது கொள்ளுதல்
கூடாதென்பதாம்.

வேதமுடிவுகள் - உபநிடதங்கள்; தன்னைக் கொடுத்தல் நானே நீ அல்லது நீயேநா எனன்றுபதேசஞ் செய்தல்.

“கனவினிற் காணுங் காட்சிபேரற் சகத்தைத் காணுமெய்ஞ் ஞானிக டம்மை, மனுடனே வன்றித் தேவனே வென்று மன நீனை வ்ருத்தியை மாற்றி, னுனியனும் பரம சிவனுருக் கொண் டிவ் வுலகுய வெழுந்தரு ளினனென், றினையனை நீனைப்போ ருத் தம ரல்லோ ராடியை நோக்குமந் தகரே” என்று பெரியாரருளி யிருப்பது இங்கு நன்குணாதற்பாலதாம்.

தேவி இவ்வாறு சசிவன்னனது சரித்திரத்தைப் பேய் களுக்குக் கூறி முடித்தா னென்க.

சசிவன்ன போத வசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீசாது-இரத்தினசற்குரு திருவடி வாழ்க.

ஓம் தத் சத்
பரப்பிரஹ்மணே நம

சரிவன்னபோத

ப த வு ரை .

1. (தேவி பேய்களை நோக்கி) அலகை - டேயகளை, உலகில் - ஆம்மண்ணிலகத்தில், அகவான்களும்-பால்களும், அசுர-பிறவி யசுமொழிய, முததிபெறும் பரிசு - முததிபெறு மாககத்தை, ஒதுவாய - கூறுகின்றோம் (என்றாள்).

2. புணர்ந்த-(ஜீவாகளைத் தொன்று தொட்டுத்) தொடர்ந்து வந்த, பாவமெலாம் - பாவமனைத்துய, (அவாழ்து) பரிபூரண முணர்ந்த - (தம்மைப்) பரிபூரண சிவமாக அறிந்த, ஞானி-ஞானி களது, விழிபட - விழிப்பட்ட மாத்நிரத்தில், ஒடும் - கெடும்.

3. எழிலாரும் - அழகு நிறைந்த, ஞானிபுகழ் - ஞானியின் புகழை, கூறல் - சொல்லுதல், என்னை - எங்ஙனமாம்; உயர்வீடு - உயர்வாகிய மோட்சத்தை, இவன் சொல்வழி-இந்த ஞானியினது உபதேசத்தின் வழியே, செய்தொழிலாளர் - சென்றொழுதுகேண், சோகை - அடைதல்(கூடுதல்); அது - அதுபற்றி, முன்னையதிகாச

மொன்று-பழைய ஐதிகாசமொன்றை, சொல் - (யான்) சொல்ல,
தனும்-(நீங்கள்)கேளுங்கள்.

4. தாபமற்ற-பிறவித்துன்ப மொழிந்த, பானேவல் செய்த-
நுபானது குற்றவிலைச் செய்த, அவனுற்ற - அந்தச் சிவ்பன்
அடைந்த, பேறு லுது - மோட்ச சரிததிரமாகிய லுவ்விதிகாசம்
முன் - முற்காலத்தில், செந்தாபரைக கண் முதல்வற்கு - செந்தா
மரைமலாபோலங் கண்களையுடைய விவ்நணுவிற்கு, எம்மண்ணல்-
எமது சிவபெருநான், திருவாய்மலர்ந்தது-திருவாய்மலர்ந்தருளிய
தாம். தம் - தன் - ஐ - சாரியை.

5. (லுவ்விதிகாச) தவமற்று - தவஞ் செய்வ தொழிந்து,
வெய்மவினையே புரிந்த-கொடிய திவினைகளையே செய்து வந்த,
சசிவன்னன்-உவயிப்பில்-(தனக்கு) ஒப்பில்லாத, ஞானி- ஞானி
யினது, விழிபட்டு - திருபானோககம் பட்டமையால், முனனை
வினைவிட்டு - பழவினையினின்றும் நீங்கி, முததியுலகில் - மோட்ச
உலகத்தின்கண், எயது கதை - அடைந்த கதையாகும்.

6. ஏமம் புதுவாருள் - காவலடைதற் குரியவராயுள்ள, பாத
கரா மியாவர்க்குளும் - பாதகர் யாவருள்ளும், மிக்கவனாகு
மிவன் - மேம்பாடுடையவனாகிய இச்சசிவன்னன், நாமம் - (தன்)
பெயரை, புகல்வார் குலமும் - கூறுவாரது சந்ததியாரும். எரி
வாய் நரகம் - தீவாய்ந்த மாபூதி யென்னும் நரகத்தை, புகுமாறு
அடையுமாறு, நடந்தனன் - திவினைகளைச் செய்து வந்தான்.

7. மலமேவிய - (சசிவன்னன்) அறியாமையின் பெருக்கத் தாற் செய்த, தீவினையின் வலியால் - தீவினைகளினது வலிமையினால், மகிழ் - களித்தற்குரிய, உம்பர் பதத்திலிருந்த - சுவர்க்கத்திலிருந்த, இவன் குலமேவிய - இவனது வமிசத்திற் பிறந்த, தென் புலவாணர்களும் - பிதிர்க்களும், கொடிநா நரகம் - கொடிநாகிய நரகத்தில், குடி யேறினர் - குடியேறுவாராயினர்.

8. மிகமேவிய - (ஒருவன்) மிகுதியாகச் செய்த, புண்ணிய பாவமெனும் வீணையின் பயன் - புண்ணிய பாவமென்னும் இருவினைகளின் பயன், மேலொரு கால முறாது - இனி யொருகாலத்தில் வாராது, இகமே வரும் - இவ்வுலகத்திலேயே வரும், என்பதனால் - என்று அறநூல் கூறுவதால், உள நோயெல்லாம் - அறுபலித்தற் குரியனவாயுள்ள நோயினைத்தும், இவனை - இச்சசிவன்னனை, செற - வருந்துமாறு, எய்தின அடைந்தன.

9. தவறுற்ற - தீவினைகளைச் செய்த, இவன் - இச்சசிவன்னனை, பெறு - பெற்ற, தந்தை - பாகயக்குன்னென்னும் தந்தை, தன்புத்திர னேயம் - தன் புத்திரன்மீதுள்ள அன்பு, விடாமையினால் - நீங்காமையால், உனம் துன்புற்று - சித்தத்தின் கண் துன்பமடைந்து, புதல்வன் துயர் தீர்வகை - தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கும்மார்க்கம், இனி என்னை கொலோவென்று - இனி யாதோவென்று, கழன்நான் - கலக்கமுற்றிருந்தான்.

10. (சசிவன்னன்)வினைத்துயர்-தீவினையின்பயனாகிய தன் பத்தை, துய்ப்பதலால்-அதுபவிப்பதல்லாமல், ஒன்றாலும்-(மணி-மந்திரம் - மருந்தென்பனவற்றுள்) யாதொன்றாலும், ஒழிவிக்கு முபாயம் - ஒழியச் செய்யும் மார்க்கம், உனக்கிலது - உனக்கில்லை, என்றாலும் - என்று கூறினாலும், அறிந்தவன் - அவன் படும துன்பங்களை யறிந்து வருந்தும் பாகயகளுன், அன்பு வட்டது - அவன்மீதுள்ள அன்பு நீங்காமையால், இவனைக கொடு - இச் சசிவன்னனை யெடுத்துக்கொண்டு, எங்கணும் - எவ் வீடததிலும், உழன்றனன் - அலைந்து சுற்றிவந்தனன்.

11. மற்று - பின், ஒருமாதவன் - தேவபத்த னென்னும் ஒரு முனிவன், இவன் வேதனை கண்டு - இச் சசிவன்னனைபடுத்துள்ள கொடுந் துன்பத்தைநோக்கி, ஒழிவற்றுள்-நீங்குதலற் றிருக்கின்ற ஒன்றை-ஒப்பற்ற பரம்பொருளை, உளத்துணரும்-தம் முள்ளத்தி லறிந்துள்ள,பரமாகியஞானிகள்-மேலாகிய ஞானிகளது, கண்ணு றலே-கிருபா நோக்கமே, பரமெனடத மென்று -(இந்தநோய்க்கு) மேலாகிய மருந்தாமென்று, பகர்த்தனன் - கூறினான். (பின்)

12. அந்தமிலாத - முடிவில்லாத, தனைத்தான் தருவான் தன்னைத்தான் உபதேசித்தற் பொருட்டு, சத்திச்சுர மென்னு மிடந்தனிவ்லாழ் - சத்திச்சுர மென்னும் திவ்வியகூத்திரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மாநந்திபராயண னென்பவன்-மாநந்தி பராயணரென்னும் முனிவரது கிருபானோக்கமே, நின் கைத்தற்

204 சசிவன்ன போத பதவுரை.

குறு னோய்க்கு - உன் புத்திரனை யடைந்துள்ள னோயை நீக்குவ
தற்கு, மருந்து - மருந்தாகும், என - என்று சொல்ல. (பின்)

13. இவன் - இப்பாக்யஞ்சன், இது - இம்முனிவர் கூறிய
ரிது, முடியா வுபதேசமென்று - எல்லேபற்ற உபதேசமு
மென்று கருதி, அபமுனியன் பதமொழி - அந்தமாத்ரி பராமண
மொன்றும் முனிவரது பாதங்களை(வணங்கிசெதுதித்து) அடைந்து
இக்கொடியான்-இக்கொடியவருண் எனதுபுத்திரன், வெருவாது-
அச்சாது, குயிற்றிய - செய்த, னோய் - துன்பந்தரு கொடுந்
தொடில - கொடிய செய்கை, கூறற்கரிதாது - சொல்லுதற்
கரிதாபதாவென்று, மொழிந்தனன்-கூறியான்.

14. சகரு இவ்வீடததில், உன்திரு முன் - தேவர்து
சந்தானத்தில், இவ்வெனய்திய - இவன் செய்த, தீவினை
யென்னவெலாப - தீவினையென்று சொல்லப்படு மனைத்தும்,
பகருபடியோ - சொல்லாத தகனவாரோ, (ஆகா; ஏன்றான்.)
நின்பலன் - மலராகத்தராகம் மாந்தரி பராமணமுனிவர், உதும்
படி - (அவனது பாவகாப ரனைத்து) ஒழியும்படி, தன்னநபுதி
யிலுள் - ஆத்யாத்மவத்திலுள், உழாட மலர்து விளங்குகன்று
விழி - கிருபானோக்கத்தை, வைத்தனன்-(அவன்ரீது)வைத்தனா

15. கணியாத - அளவிடற்கரிதாய, பவா - பிறப்பென்னுய
விஷ னோயை நீக்குவதற்கு, கடுவான - விஷ மருந்தா யிருப்ப
தான, திருக்கண் - தமது கருபா னோக்கத்தை, வைத்தலும்—

(அவா சசிவன்னனமீது) வைத்த வாவில், காது - அவனை வருத்
துப், கடுபிணியாவையுற - கொடுகோ பெல்லாந, விட்டன -
அவனைவிட்டு நீங்கன, நல்ல பிதா - அவனது சிறந்த தந்தை
(சசிவன்னனை நோக்கி), இறைதான் இமமுனிவரது திருவடி
களை, பேணிப் பணியென்று - அன்புற்று வணங்கி யிருக்கக் கட
வாருமன்று (கூறி), பெயாந்தனை - (அவனை விட்டுச்) சென்
றன.

16. இவன் - இச்சசிவன்னன், இடனை முதலாக - ஸ்தானமே
முதலாக (உள்ள குரு பணியிடைகளை), உவநது - (செய்ய)
விரும்பி, இறையேன் - தனது தருமாத்நியாகிய மாந்தி பரா
மண முனிவா, ஏவுப் பணிசெய்து - கட்டளை யிடுகின்ற பணியிடை
களைச் செய்து, சிலநான் - சில நாட்களில், உடனே - உத்தபசிவ்ய
ருடனே, இவனும - இச்சசிவன்னனும், அத்திருமேனி தனக்கு -
அம்முனிவரது திருமேனிகுது, உரியானென - உரியவனென்று
கூறும்படி, உம்பனெனே - அம்முனிவருடனே, உற்றனன்
இருத்தனன்.

17. (சசிவன்னன்), நன்ற - செவ்வையாக, முனி - அம்
முனிவரது, தான் வழிபாடதஞல் - திருவடித்தொண்டைச் செய்து
வந்தமையால், நாநா விதமான பிறப்பினை விட்டு - பலவித
மான பிறப்பினின்றும் நீங்க, ஒன்றாகிய வீடு - ஏகவடிவாயுள்ள
மோட்சத்தை, உணா உத்தமர்க்கு - உணர்ந்தடையவிரும்பும் உத
தமர்களுக்கு, உள சாதன நான்கும் - உரியனவாயுள்ள சாதன நான்கும், உதித்தன - அவனுக்குண்டாயின.

கடந்த, ஆழம் - ஆழத்தை, அறிய - அறிவதற்கு, அரியது - அருமையுடையதாக விருப்பது, களவு நெருங்குபாரும் - களவென்னும் நெருங்கிய தரையையும், மலையு - மலையையு உடையது-, கலகம்-கலகஞ் செய்தலென்னும், வீடங்கள்மேவுபவியங்கள் நிறைந்த, கிருமி - புழுக்கள், நெளிவது - நெளிவனவாக விருப்பது.

24. துகளெனும் - குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும், ஊன்கிலாத-ஊனமைதருவதில்லாத, நுரைகள் தருவது- நுரைகளைத் தருவது, இன்பமான - இன்பத்தைத் தருவதான, துறவெய்த - கரையை - துறவறமென்னும் கரையை, அகழ்வது - தோண்டி யழித்ததுகொண் டிருப்பது, மகளிரெனும் - பெண்ணையென்னும், தவாத - கெடாத, வலிய சுழியது - வலிய சுழல்கையுடையது, மறலியும் - யமனும், அஞ்ச - அஞ்சுதற்குரிய, கோபவடவை - கோபமென்னும் வடவாழகாக்கினி, எரிவது - எரிந்துகொண்டிருப்ப விருப்பது.

25. வெருவருகின்ற - அஞ்சத்தக்க, போகமுதலை - போகமென்னும் முதலைகளை, உடையது - உடையதாகவிருப்பது, விவிதம் - பாஸ்பரம் ஒவ்வாதுள்ள, அநந்தமான - பற்பல விதமான, துறையமுடையது - துறைகளையுமுடையது, ஒருவர் - ஒருவராவது, கடந்துபோக - தன்னைக் கடந்துபோவதற்கு, விரகில் - சாதனமில்லாதிருப்பதாம். எழுபவ உததி - இவ்வெழுவகைப் பிறப்பென்னும் கடலின் தன்மையை, விளம்ப - சொல்ல, உலகில் - உலகத்தில், யாவர் அறிவர் - எவரறிவர்.

26. அதில் - அப்பிறவிக் கடலில், பொறியுழி - இத்திரி
யாங்களின் வழியே, சென்றுமீளும் - விஷயங்களிற் சென்று
நீருடைய, அவலநிலைகொடு-நிலேசுபத்தியைக்கொண்டு, பொரு -
வாதபொருள் செய்கின்ற, சமயங்களாறும் - மதவாதங்களாவரும்,
மீட்டமுடி - தலைக்குக விழுந்துகிடப்பர், அறிவு - தத்துவ
பிரகாரத்தால், அழிவு ஒன்றிலாத பொருள் - அழிவென்பது
சிறித மில்லாதபொருள், இதை - இதுவென்று(உணர்ந்து),
உணர் - அதனா லுள்ளதாகிய, அந்நபவ வங்கமேறு - சுவாநபவ
உணர்வு மரககலத்தி லேறியள்ள, அறிநா - விவேகிகள், அகல்
வா - அக்கடலைக் கடப்பர்.

27. நாதன் - அம்முனிவா, புணரி கடந்துபோக - பிற
ய்க்கடலைக் கடந்துசெல்வதற்கு, விரகு இல் - யாதொரு சாத
னமு மில்லை, என மொழி பொழுது - என்று கூறிய போது,
புதல்வன்-(அதனைக் கேட்ட) சசிவன்னன், புலம்பி-அழுது, ஆவி
யுறு முனம் - மூர்ச்சை யடைவதற்கு முன்னே, உணர்வெனும்
வங்கமேறும் - தத்துவஞான பென்னும் மரக்கலத்திலேறிய,
அறிநா - விவேகிகள், அகல்வரென்று அதனைக் கடப்ப
ரென்ற, உரையை வழங்கி - நல்லுரையைக் கூறி, உவகை
ருள் - அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்க.

28. அவன் - அச்சசிவன்னன், இறைவனடி - அம்முனிவ
ரது திருவடிகளை, வாழியெனத் தொழுது - தேவரீர்(எப்போதும்)
வாழவேண்டுமென வணங்கி, வருபவமாம் ஆழியினை - என்னை

விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிக் கடலை, அகலு மறிவு-
கடப்பதற்குரிய ஞானத்தை, அருளுகவென - உபதேசித்தல்
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்).

29. (அதற்கம்முனிவர்) திரவறிவை யறியுமவர் - ஸ்திர
வறிவென்றும் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த ஞானிகள், தெய்வற -
தெளிவாக, (அறிவு), பர அறிவு எனவும் அபர அறிவு எனவும் -
பர அறிவென்றும் அபர அறிவென்றும், இரு பரிசாம் - இரு
வகைத்தாக விருக்கின்றது, (என்றதனை), மொழிவர் - கூறுகின்
றனர்.

30. அபர உணர்வு - அபர அறிவாவது, அருமறைகள்
முதலாக கலையும் - உணர்த்தற்கரிய வேத முதலிய சைத்தச
வீத்தைகளின் ஞானமாம், பர உணர்வு - பர அறிவாவது, உபர
மறை - அந்தப் பிரஹ்மத்தை, அற - செவ்வையாக, உதவும் -
அறிதற்குச் சாதனமாயுள்ள, உணர்வு - ஞானமாம்.

31. புராணம் இதிகாசம் எவையும் - புராணம் இதிகாச
முதலிய சாஸ்திரங்களினது, பொருள் அனைத்தின் - பொருள்க
ளெல்லாவற்றின், பிராணன்-பிராணனை, அறியாதுளவீட்து-
அறியாதுள்ளவிடத்து, இவை - இவற்றைப் படித்தல், பிதற்று-
பிதற்றலாக முடியும்.

32. ஆகம விதங்கள் அறிவார் - கருதி ஸ்மிருதி முதலிய
ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களையும் அறிபவர், அபர

எரிவார் - அபர அறிவு உடையவராவார், யோகமோ நிறங்கு
யவமோ - யோகத்தோடு நீத்திரை செடயவமோ, பாமுணர்ந்தாரா -
பா அறிவு உடையவராவார்.

33. ஆயவறிவது - ஆயற்றமிழிளிப்பல்பை பறிவது, இசை
றிவது - இசைத தமிழி ளிப்பல்பை யறிவது, ஆனயறிவது -
ஆய்றிவது ஆனயாயன் னா தாடாததமிழி ளிப்பல்பை யறிவது,
ஆன அறிவு மூன்று வகையதாயி, உளது - இருக்கின்றது,
ஆயவறிவதாம் - (அவ்வறிவு) ஆய்லையறிவதாம், (அதனாவது),
அறிவதல் - அறிவாகவும், அறிவெய்த அறிவை (ஆத்பாவை)
அறிவறிவே, அறிவு - (உண்ணம்) அறிவார்.

34. நவிலும்-வழங்கப்படுகின்ற, கலை அறுபத்து நான்கும்
அறுபத்துநான்கு சாஸ்திரங்களின் பொருள்களையும், அறிவாரும்
(தெளிவாக) அறிந்திருப்பவரும், பவம் - உற்பத்தியும், லயம்
நாசமும், அறு - அற்றுள்ள, சுத்தபாபம் - சுத்தப் பிரஹ்மத்தை,
அறியார் - அறியமாட்டார். அது - பகுதிப் பொருள் விடுதி.

35. ஆகவறிவாளர் - தேகமே நானென்னும் ஞானமுடையவர்,
இவையனைத்தும் - இந்தச் சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறி
வார் - அறிதற்குரியவராவார், ஏகவறிவாளர் - ஏகமே (ஒன்றாகிய
கேமே) நானென்னும் ஞானமுடையவர், இவையாவும் - இந்தச்
சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறியார் - அறிவதொழிந்திருப்பார்.

36. மெய்யறிவிலாதவர்கள்-மெய்யுணாவில்லாதா, ஐயறிவறிந்து - ஐந்தாகிய வுணர்களு னியல்பை பறிந்து, அவை அவ்வுணர்கள், அடங்கினவரேனு - (தப லபததனவாக) அடங் ப் பெற்றவராக விருப்பாராயினார், விடது பெறா - மடட்சததை மடையமாட்டார்.

37. தமிழ் வேறு எல்லாம் - தாக்கு உடற்கு (புருப்பன வற்றை) எல்லாம், அறிவது-, மெய்ரை பறியல் - மெய்யறிவன்றும், தம்மை - ஆதரவை, அறிபு அறிவக அறிபு அறிவே, அறிவு - மெய்யறிவாம்.

38. பூசனையும் - பூசை செய்யும் விதத்தையும், அது - அப் பூசை (செய்தற்குரிய), சகல பொருளும் - சகல பொருள்களையும், அறிதமையும் - அறிந்துள்ள தம்மையும், ஈசனையும் - (அப்பூசை மையேற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய) பரமேசுவரனையும், வேறது அற - வேற்றுமை யொழிய, அறிவதே அறிவு - அறிவதே யறிவார், என - என்று கூற. (சசிவன்னன்)

39. தானெனும் - (யாவரும்) தானென்று வியவகரித்தற்குரிய, இது உடம்பினத் தவிர - இவ்வுடம்பினத் தவிர, வேறு - (இதற்கு) வேறாக, யானெனுமருத்தமுளதோ - யானென்று கூறுவதற்குரியத பொருள் இருக்கின்றதோ, (இருந்தாலதனை), அருளுக - கூறல்வேண்டும், என - என்று வினவ. (முனிவர் பிரான்)

40. (அறிவிலான்) எனதாடை - என்னுடைய ஆடை.
பொன் - (என்னுடைய) பொன், பு - (என்னுடைய) பு,
மகன் - (என்னுடைய) புத்திரன், தையல் - (என்னுடைய)
பனை, பாப்பா - (என்னுடைய) தாவிச் செல்லும் குதிரை,
புபம் - (என்னுடைய) யானை, (என்று கூறுவது போல),
கண் - (என்னுடைய) கண், முகம் - (என்னுடைய) முகம்,
கால் - (என்னுடைய) கால், கை - (என்னுடைய) கை, மெய் -
(என்னுடைய) உடம்பு, என்ன - என்று, (அவற்றை), என்
றும் - எப்போதும், வகுத்து - வெவ்வேறாகப் பிரித்து, தன
தா புரைப்பான் - தன்னுடைய பொருளாகக் கூறுகின்றான்.
அல்லவா? அதனால், இந்த ஆனை - இந்தத் தேகத்தை, அயர்த
தும் - மறந்தாயினும், தானென்று - ஆதாமவன்று, சொல்லத்
தகவது - சொல்லாதல், அன்று - கூடாது.

41. தான் - காவிரண்டும், ஊராழியாக - ஊர்ந்து செல்
பும் சங்கரங்களாகவும், வெந்நில் - முதுகில் (உள்ள), வீணு
தண்டு - வீணுதண்டம், ஆராக - ஐந்துரு ஆணியாகவும்.
வண்பார்பு - வலியமார்பு, தட்டாக - தட்டாகவும், காளாமலர்ச்
சென்னி - அன்றலாந்ததாகிய மலர்மாலையைத் தரித்த தலை,
மொட்டா - சிதரமாகவும், கூந்தல் - (தலை) மயிர், கொடி -
கொடியாகவும்(உடைய), தேர் - (இத்தேகமென்னும்) தேரா
னது, நான் நானும் - ஒவ்வொருநாளும், ஊர்வானின் - தன்னை
கூடத்தும் புருஷனிலும் (ஆத்மாவிலும்), வேராகவே - வேராக

வீருபபதாகவே, நாடு - (அதனை நீ) ஆராயந் தறியக நடவாப
வெநர்ல வீணாதண்டு முதுகெலும்பு

12 ஒருததன் கடக குஞ்சர பண்ணி ஒருவன் மத
பாளை யொணற் செபது உள்கன்று அதனுள்ளே தானி
ருந்து (கொண்டு) லைபாத் தன்னகம் (அதனது) துதிகளை
பையுர் காலகளையும் காதுகளையும் மெய்ப்பாவு - மெய்பான
பாளை (தனது) துதிகளை முதலிய உறறை யிப்பகற் செப
வது) போல, இயக்கும - இயக்கச் செய்கின்றன நடத்த
விடத்தது - (அவனதனை) இயக்காதம்பாது கிடத்தது (அப
பொய்யாளை வறிதே) கிடப்பதாய், (அங்கனமே) இவ்வுடர
புர இவ்வுடம்பும் ஒருததன் - ஒருவன் (ஆதமா) நடத்தா
விடத்தது - (தனனை) இயக்காதம்பாது கிடத்தது (வறிதே)
கிடப்பதாய் இயக்குதல் அசைபச் செய்தல்

13 மலஞ்சோரிடப்பட்ட மலங்கள் சசிய மிபலபுடைய
உடல் உடம்பு இழித்தது - (அறிவுடையான்) அருவருத்தற
குரியதாக வீருக்கின்றது உண்டறறவன்னம் - (அவ்வுடம்பு)
உண்டு சீரணமான ஆகாரம் முன்றுபாகமாகின்றது அர
முன்றலுள், ஒருகூறு - ஒருபாகம், மலமாஞ்சர - மலமாயமை
கின்றது, ஒருகூறு - மறொரு பாகம், உடம்பாய் - உடம்பா
யமைகின்றது, ஒருகூறு - இன்னொரு பாகம், மணமாய் - மண
மாயமைகின்றது, (இம்முன்றலுள்), இருகூறும - உடம்பும்
மணமுமாகிய விரண்டுபாகமும், நீயாதிவ - நீயாயின், ஒரு

கூறும் - (மலமாகிய) மற்றொரு பாதமும், நீயாம் - நீயாதல் வேண்டும்.

11. கினர் - மிக்க, ஆதரத்துண்ணும் - விருப்பத்துட னுண்ணுதற்குரிய, அன்னம் - அன்னமானது, சுட—, கை - (அதனைக்) கையால், கிட்ட - தொட, பொறுதே - சகிக்கா மலே, இருந்தார் - இருந்தவர், கிடந்தார் - (நோயால் படுக்கை யிற்) கிடந்து, உறுப்பு - அவயவங்களுள், ஒன்றும்- , தளராது - குறைமடாது (இருக்க), உயிர் போக - உயிர் நீங்க, அன்றே - (உயிரிழங்கிய) அப்போதே, துற்பள்ளி மீது - (இடுகாட்டில்) அக்கினி சயனத்தின்மீது, சகித்து . (அவ்வக்கினியைச்) சகித் துக் கொண்டு, துயின்றார் - நித்திரை செய்கின்றனர்.

12. நழற்பாவை - (ஒருவனது உடம்பின்) நிழல் வடிவ மும், கண்ணாமயிற் பாவை - கண்ணாமயில் தோன்றும் பிரதி பீம்ப வடிவமும், கைகால்-கையைப் பாலையும், நிமிர்க்கும் முடக் குப் - நீட்டும் முடக்கும், எல்லார் - அத்தொழிலெல்லாம், இவன் செய்யும் - இவன் செய்கின்ற, தொழிற் பாலவாம் - தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்; (அதுபோல), இவ்வுடலஞ் செய் தொழிலும் - இவ்வுடம்பு செய்கின்ற தொழில்களும், சுடர் - (மாறாது) விளங்குகின்ற, ஞான வடிவானவன் - ஞான வடிவ மாயுள்ள புருஷன் (ஆத்மா), செய்த தொழிலே - செய்கின்ற தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்.

46. அறிகின்ற பொருள் - அறியப்படும் பொருள்கள், என்றும் - எப்போதும், அறிவானில் - (தம்மை) அறிகின்றவனிலும், வேறேயானால் - வேறாகவே யிருப்பன வாயின், இவ்வூனாரை - (ஆத்மாவா லறியப்படுவதா ம்) துமாமிச வடிவ வுடம்பை, நானென்னலாமோ - நானென்று (ஆத்மா வென்று) கூறுதல் பொருந்துவதாமோ, புள் - பறவைகள், செறி கின்ற கூடு - வசிக்கின்ற கூடுகள், அல்ல - (அப்பறவைகள்) அன்றும், இவ்வகையே - இங்ஙனமே, செடமானவுடல் - வடிவமாயுள்ள வுடம்பும், சின்னில் வேறென்று - உன்னிலும் (ஆத்மாவிலும்) வேறாகவே யிருக்கின்றதென்று, தெளி - தெளிவா யறியக் கடவாய்.

47. ஐம்பூதங்கள் - பஞ்சபூதங்களின், உருவம்ஆன - காரிய மாயுள்ள, இந்தவுடலம் - இந்த வுடம்பு, சடமாம் - சடவடிவமா யிருப்பதாம், இதில் - இவ்வுடம்பில், உற்பன்னதல் (எல்லாம்) - கடினமா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நிலமாகும் - பிருத்தியின் காரியமாம், கெகிழ்கின்றல் (எல்லாம்) - கெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நீராம் - அப்பனின் காரியமாம், ட்டுவெல்லாம் - சுருந்தொழில் புடையனவா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், கெருப்பாம் - தேயுவின் காரியமாம், சலயான (எல்லாம்) - சலனமாயுள்ள பகுதியெல்லாம், அதிலம் (ஆம்) - வாயுவின் காரிய மாம், புரையான (எல்லாம்) - புரையாயுள்ள பகுதியெல்லாம், வான் (ஆம்) - ஆகாயத்தின் காரியமாம்.

48. வீழியை கண்ணிந்திரியத்தை, புமாமென்னில - புருஷனென்று கூறினான், ரவியாதியாலே - (அது) சூரியன் முதலிய வொளிப்பொருள்களாலே, விளங்கின்றதல்லால் - விளங்குதன்றதல்லாமல், விளங்காமையாலே - (தானே) விளங்கா கிருத்தலாலே, (புருஷனன்றும்), ஒழியப்படும் - கண்ணிந் திரிய மொழிந்த, கண்ணமுத னானதும் - காதிர்திரிய முதலிய நான்கையும், உருக்கண்ட - உருவத்தை யறிவினத, உண்ண கண்டன்னே - உணது கண்ணிந்திரியத்திற்கு, ஒப்பாக - என்ன மாக, உன் - கருதக்கடவாட (புருஷன் - ஆதமா.)

49. உண்பொருள்களில் - (ஒருவன்) உண்ணுதற் றிரிய ணெனெனயென முதலிய வுணவுகளை, அழல் - உதாராக்களி மால், உண்பவை - சீரணமானவை, முக்கூறு - மூன்று பாக மாக, அதில் - அம்மூன்றுபாகத்தில், முதற்கூறு - முதற்பாகம், அணியென்பு (ஆகும) - அழகிய வெலும்பாய், நடுக்கூறு - மீதப்பாகம், மச்சைக் கணியாகு - மச்சைக்கு ஆதாரமாய், எழில்கொண்ட - அழகைக் கொண்ட, கடைக்கூறு - கடைப் பாகம், வாககா யெழுமென்று - வாககிந்திரியமாய் முண்டாகின்ற தென்று, இயல் - (அகாதியாக) கடைபெற்று வருகின்ற, நான் மறையந்தங்கள் - நான்கு வேதங்களின் முடிவாயுள்ள உபவத தங்கள், இசைக்கின்றன - கூறுகின்றன.

50. உண்ணுமபுனல் - (ஒருவன்) குடிக்கின்ற நீர், முக் கூறு - (சீரணமாய்போது) மூன்று பாகமாய், அதில் - அம்மூன்று

பாகத்தில, முதற்கூறு - முதறநீரகம் உவாநீராம - முததிரமாம,
நடுவீற கூறு - நடுபபாகம், உதிரம் (ஆம்) - இரத்தமாம, கடைக
கூறு - கடைப்பாகம் பிராணன (ஆம்) - பிராணவாயுவாம
எண்ணு மிதில எண்ணுதற்குரிய இம்மூன்றனுள் இரு
கூறுவை - இரண்டு பாகங்கள், நீ யாயிடி னன்றோ - நீ யானு
லலவா, இறுகின்ற - சித்ததற்குரிய, பிராணன்னது பிராண
வாயுவும், நீயாகுவை - நீயாவாய இசை (இக்கூறுபாட்டை
பாடேசிததுக) கூறுக்கடவாய

11 துஞ்சில - (நாம) உறங்குமபோது, மணாவின்மை
யால் அறிவிலலாமையாலும் மணமும் - (வியக்களை) அறி
யும புலன்களொழிவால் - இரத்திரியங்களின் சம்பந்தம் நீங்கி
யிருப்பதாலும், பிராணனும் - பிராணவாயுவும், அல்ல - ஆதமா
வனாம, அஃதுபிராணனெனின - (உறங்குமபோது) அந்தப்
பிராணவாயுவின் வியாபாரம் இருத்தற்குக் காரணம யாதெனின்
ககாருழுவலஞ்செய்பொழுது - (அரசனொருவனதனது) கரத்தைச்
சுற்றி வலஞ்செய்யும் பொழுது, சேனை - (அவனது) சேனை
மனின் - அவவரசனை ஒழியாது - விடாது சூழ்ந்திருக்கின்றது
(அதுபோல, ஆதமவரசன் தனது புரத்திரயத்தைச் சுற்றி வலஞ்
செய்யும்பொழுது அவனது சேனையாகிய பிராணவாயு அவனை
விடாது சூழ்ந்திருக்கின்ற தென்ப துணாக)

12. கணமொடுங்க - கரோததிர முதலியன மொடுங்கி
நிற்கவும், வாயு - பிராணவாயு, நிகழ்வென்கொ லென்னின் -

உசுவாச நிசவாசங்களைச் செய்திருத்தற்குக் காரணம் யாதென்று வினாவுவாயாயின், உடல் காவலாகும் - (பிராணவாயு உதங்கு சின்றவனது) உடம்பிக்குக் காவலாக விருக்கின்றது, இலதேல் - (பிராணவாயுவின் காவல்) இலதாயின், (அவ்வுடம்பை), மரண மடைந்ததென்று - மரணமடைந்து விட்டதென்று, தமர் - (அவனது) சுற்றத்தார், சுட்டிடமுன் - சுடுவதற்கு முன்னே, வளை வால்ன் - வளைந்த வாலையுடைய, நூளி-நாய், கொளும் (தனக்கா கா ராகக்) கொண்டெலிநிம்.

33. இனமுற - (நூனேந்திரிய பஞ்சகமுதலிய தத்துவங்க ளாகது) இனமாக, எண்ணவுள்ள - எண்ண விருக்கின்ற, கரணத் தில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள், ஒன்று - ஒன்றாயிருப்பது, ஆது எனலால் - இம்மனமென்று சொல்லப்படுவதாலும், இது என்னதெனலால் - இஃது என்னுடைய மனமென்று சொல்லப் படுவதாலும், முனம் - முன்பு, மனம் - மனமானது, அன்னமென்ற வதனாலும் - அன்னத்தின் காரியமாமென்று கூறிய வதனாலும், அல்ல - (மனம் ஆத்மா) அன்றும், அந்த வகையே - அந்தப்பிர கா ரமே, மதி - புத்தியும், அல்ல - (ஆத்மா) அன்றும்.

34. இடரின்புநதாய் - துக்கத்தையும் சுகத்தையும் தந்து கொண்டிருப்பதாயும், நிலைற்று - நிலைபெறுவதின்றியும், அறி வற்று - அறிவில்லாதும், எண்ணு - எண்ணுதற்குரிய, கரணங் களில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள், ஆய் - ஒன்றாயும், எவ ரும் - யாவர்க்கும், அடரும் பிறவிக்கு அடி (ஆய்) - நெருங்கிய

பிறவி வருவதற்குக் காரணமாயும், (உள்ளது), என்றுணரும் - என்றறியத்தக்க, அகங்காரமும்-, நீயல் - நீ (ஆத்மா) அன்றும், என்றறி - என்றுணரக்கடவாய்.

55. ஓர் பொருள் - யாதாவதொரு பொருளினிடத்து, ஐயப்படல் - (புதுவோ அதுவோ என்று) ஐயமுறுதல், (அதனை), சிச்சமாயறியப்படல் - சிச்சமாக வறிகல், பானென்கென்று மதத், செய்யப்படல் - யான் என்கென்று அபிமானக் கொள்ளுதல், (என்னும் முன்றிணையும்), செப்வது - சிந்தனைபாம் - சித்தமாம், சித்தம் - சித்தமும், அதுவன்கென - அம்வாத்ராவன் - நன், சீதெளி - சீ தெளிவாக வறியக்கடவாய்.

56. நின்மலன் - மலரகிதராய் விளங்கும் முனிவர், உடம்பது முன்னாக - தேகம் முதலாவதாக, சித்தமது - சித்தம், முடிவாக - ஈறுவதாக, மொழிந்த - கூறிய, பொருள்திரள் தான் - விடயக் கூட்டங்கள், நீ பறியம்பொருளாப் சிக்குகின்றதனால் - நீ யறியம் பொருளாக விளங்குகின்றமையால், நின்னுகில - உனது யதார்த்த வழுவமாகாவாம், என - என்று கூற, (சசிவன்னன்).

57. உன்னுலறியப்படு மிபாவையும் - உன்னுலறியப்படு பொருளினத்தும், உன்னுருவன்று - உனது யதார்த்தவடிவமன்றும், எனவோதினை - என்று கூறினீர், எனக்குஞக்கும் - அஃது என தருபவத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது, (ஆனால்), யானாகுவது -

யாம் னன்பது, என்ருலறியாமதமிழியம் பொருளோ - என்னுலறி
யப்படாதொழியம் பொருளோ, என்னைன் - என்று வினவினான்.
என்றும் - என்று னனவவட். (முனிவா)

58. அறியாப்பொருள் - சுட்டி யறியப்படாத பொருள்,
காரணமாயை - (உலகத்திற்குக்) காரணமாயுள்ள மாயையாம்.
குறிசதர்பம் பொருள் - சுட்டி பரிப்பெடும் பொருள், காரியமா
முல - எரியாயுள்ள வலகா, ஆந்நெறியால் - இம்முறை
பால். சக்தி - விளக்குகின்ற, என்னை யந்தமெலாம் - நான்கு
வேதக்களின் முடிவாயுள்ள உபதேசமனைத்தும், நிரந்தரம் -
எப்போதும், நீ - நீ (ஆத்மா), அன்றென - (இவ்விரண்டும்)
அல்லவென்று, ஒதும் - கூறுகின்றன.

59. அறிவாகிய கீயெனு மப்பொருள் தான் - அறிவே
வடிவமாகவுள்ள கீ யென்னும் அந்தப் பரம்பொருள், அறியும்
பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படும் பொருளாகிய வலகமுமன்
ருட், அறியாப் பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படாத பொருளா
கிய மாயையுமன்றும், (அந்தப் பரம்பொருள்), பொறியின் வழி
நின்று - இத்திரியங்களின் வழியே (மனம்) நின்று, அறியும்
பொருளோ - அறியும் பொருளாமோ, (ஆகாதாம், ஆனால்),
போதக்கண் - ஞானக்கண், விழித்து - விழித்துக்கொள்ளுமா
யின் (அதனால்), அறியும் பொருள் - அறிதற்குரிய பொரு
ளாம்.

60 இது (கூறிய) இது வேதப் பொருள்தான் - இவ்வுத்த
தின நிச்சயமான பொருளாம் வேறு உதாஹம் - (இதற்கு)
வேறுகச் சொல்லப்படும வினைபாவையம் கருமமனைத்தும்
அன்று (அததப் பரிபொருள யறிவதற்குக் காரணமாகல்)
இல்லையாம் ஒரு வேறுமல்ல அததப் போதப்பொருள் - ஒரு
வேறுமுமையு மில்லாதுள்ள அத்தத்திற்குக் குப்பொருள், மறைக்கு
வேதத்திற்கு அணிபாம் (சீரோதந) ஆபரணமாக விருப்ப
தப் புனிதப் பொருள் சுததப் பிரஸம்மம் ததவசிப்
பொருள் தததுவசிப்யெனதுவ பகா உக்கியதகின் பொரு
ரம்

61 (தததுவசி மகாவாக்கியத்தான) அத வெஹம்
ருள் அது (தத) என்னும் பதத்தின் பொருள், உலம்ப
பரி மலரக்தமாயுள்ள பரம்பொருளாம் (சசனா), நீயெனும்
பொருள் நீ (துவம்) என்னும் பதத்தின் பொருள், சிவனை
சிவனாம், அசிபதப்பொருள் - அசியெனும் பதத்தின் பொருள்,
அமலமான - மலரக்தமான, இரண்டயிக்கம் இவ்விருபொருள்
களின் ஐக்கியம், ஆவது ஆவதாம் (என, சசிவன்னன்)

62 அருமையாயி - (காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள,
பரமம் பிரஹ்மம், (சிவனுக்கு), முன்னிலை யாகும் - முன்
நுள்ளதாக விருத்தின்றது, ஆருபா - வியாபகமாயுள்ள
சிவன், (பிரஹ்மத்திற்கு), பின்னிலை (ஆகும) - பின்னுள்ள
தாக விருக்கின்றது, இருமையான் - (இவ்வாறு) இரண்டாக

வருகின்ற, இரண்டயிககியம் - (பிரஹ்மம் சிவ னென்னும்) இரண்டற்கும் ஐகியம், எயதுமாறு - உண்டாகும் வீதம், எவன் - எங்ஙனமாம், என்னவே - என்ற வினாவ, (அம்முனிவா).

63. உபாதியில் வரு பேதமே - (காரண காரிய வடிவ) பாதிக்கா லேற்பட்ட பேதமே, இவா - (பிரஹ்மம் சிவனென்னும்) இவர்க்கு, பேதம் - பேதமாக விருக்கின்றது, அன்று - (உண்மையில் பேதம்) இல்லை, உறு - (இவ்வாறு பேதம்)அடைந்துள்ள, உயிரினின்-சிவனுக்கு, சுபாதியா முடல்போல-கப முதல்வற்றை யுடைய தேசம் (உபாதிபா யிருப்பது) போல, இறைக்கு - ஈசுவரனுக்கு, காரணதிகள் - சாவ காரணத்துவ முதலியன, காமம் - உபாதிபாம், உள - இருக்கின்றன.

64. ஈசன் - சர்வேசுவரன், முற்றறிவான் - சர்வஞ்ஞன், வீரபாதி - சாவாந்தரியாமி, எவைககு மேது - எல்லாவற்றிற்கும் (சர்வ) காரணன், இயம்பும் - (சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்ற, மாகாசகன் - சர்வஸ்திதி, நிருபாதி - சாவ சங்காரன், பாவனை சாவ நிருட்டி, (என்பன), காரணதிகளாவதே - காரணதிகளாவனவாம். (இவ்வேழும் ஈசனுக்குக் காரண வுபாதியாம்).

65 நீதியால் - (பெரியோர் கூறிய) முறைமைப்படி, இரு உபாதி - (காரிய - காரண மென்னும்) உபாதி யிரண்டினையும், நீக்கிட - நீக்குதற் பொருட்டு, (தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தில்),

நீ யெனச் சொல் - நீ (துவம்) என்று சொல்லப்படுகின்ற, பதத் திஹ - பதப் பொருளிலும், ஆதியாகிய - (அவ்வாக்கியத்தில்) முதலீ லிருப்பதாகிய, தத் பதத்து - (அது வென்று சொல்லப் படுகின்ற) தற்பதப் பொருளிலு - (உள்ள), அசுத்த சுத்தய அசுத்தத்தையம் சுத்தத்தையும், உரைத்தும - (யாம்) கூறுகின் றோம்

(16). ஆகமுன் - தேவ முதலாக, திகழ் - விளங்குகின்ற, வழி - ஏழு பொருள்களையும், நாமெனன் - நாமென்று கொள ளுதல், துவம் பதத்தின் அசுத்தம்-துவம்பதப் பொருளின் அசுத தமாம், நான் - (அவற்றிற்கு) நான், சோக மின்றிய - சோக மில்லாத, சான்று - சாட்சி, எனல் - என்று கொள்ளுதல், துவம் பதப் பொருள் சுத்தம் - துவம்பதப் பொருளின் சுத்தமாம்.

(17). அகல் காரணமாதி - சாவகாரணத்தாவ முதலிய ஏழு பொருளையும், நாமெனன் - நாமென்று கொள்ளுதல், தற்பதத்தி னசுத்தம் - தற்பதப் பொருள் அசுத்தமாம், சகல் காரணம் - சாவகாரணத்தாவம் (முதலியவற்றிற்கு), நான் சான்றெனல் - நான் சாட்சி பென்று கொள்ளுதல், தற்பதப் பொருள் சுத்தம் - ததததப்பொருளின் சுத்தமாம்.

(18). செறிந்த - (பரஸ்பரம்) நெருங்கியுள்ள, காரண காரி யங்கள் - காரண காரிய வபாதிகள், சிதைந்து - (தத்துவ ஞானத் தால்) கெட, மேலுறு - (அவற்றிற்கு) மேலாகப் பொருங்கியுள்ள, சித்ததாய் - சின்மத்திரமாகி, அறிந்த (அறிவும்) வாசனைதானும்-

யான சினமாதிரமாக விருத்தினதே நென்று தனனை
அறிந்தவறிவு (அதன்) வாசனையும், அற்றது - ஒழிந்ததுள்ள
கூல, அவ்வசிபதப் பொருளாவது அவ்வசிபதத்தின் பொரு
ளாக

(14) விமலா - மோகமற்ற பெரிபோர, ஆருபதத்தினும்
தத துவமென்னு மிரண்டு பதங்களிலும், முக்கியப் பொரு
ளாவது - முக்கியாததமாயிருப்பது, அசுத்தமாய்வு - அசுத்தமா
யிருப்பதாம், இலக்கியப்பொருள் (ஆவது) - (அப்பதங்களின்) இலக்
கியாததமா யிருப்பது, விசுத்தமானது சுத்தமா யிருப்பதாம்,
என்று சொல்லுவா என்று கூறுகின்றனா

70 முரண்ட - (தமமுன்) மாறுபட்டுள்ள, சிவபரங்கள்
தம - சிவசுவராகனது, உடல - (காரியோபாதி - காரணோபாதி
மென்னும்) உடம்பு, முக்கியப் பொருளாவது - (தததுவம் பதங
களின்) முக்கியாததமா யிருப்பதாம், இரண்டில - இவ்விரண்டு
உபாதிகளிலும், வேற்று-வேற்றுமையற்றவினங்கும், சிற சொரு
பம் - சினமாதிரப் பொருள், இலக்கியப் பொருளாவது -
(அப்பதங்களின்) இலக்கியாததமா யிருப்பதாம்

71 அப்பர சிவா தங்கள் - அரதப் பர (நச) சிவாகனது,
உடம்பிரணமெ - உடம்பாகிய உபாதியிரண்டினையும், இலக்கண
வாகியப்படி-இலக்கண வாகியத்தின் கிரமப் பிரகாரம், ஊக்கி-
ஆராய்ந்து, நீக்கினால்-நீக்கினோக்கினால், பரவதது - பரம்பொருள்,

ஒருவத்துலே - ஒருபொருளே (ஆக விளக்குவதாம்). இலக்கண வாக்ஷியம் - தத்துவமசி மகா வாக்ஷியம்.

72. உணர்வுளோர் - நூலுணர்வுடையவர், ஐரில் - ஆராயுமிடத்து, மேர் - மேர்ந்தறிதற்குரிய, இலக்கண - இலட்சணையானது, விட்டது - விட்ட லட்சணையும், விட்டிடாததும்-விடாத லட்சணையும், உபயமும் - விட்டுவிடாத லட்சணையும், என - என்று, திரிவிதத்தில் - மூன்று வகையில், (அடங்குவதாக, அதனை இசைப்பர் - கூறுவர், அது - அவ்விடச்சீனையினியல்பினை, உபயபுவாம் - கூறுகின்றோம். மாற்று - அசைக்கலை.

73. மஞ்சகூப்பிடுது - மஞ்ச கூப்பிக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும், வடபகீரதி - வடக்கே யுள்ள கங்கையில், விஞ்சகோஷமது - பெரிய இடைச்சேரி, உள்ளது - இருக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும் (இருப்பது), விட்ட லக்கணையாவது—விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணமாவதாம்.

74. சிவலை நின்றது-, வெள்ளை போயினது - வெள்ளை போயது, என்று செப்புதல் போல - என்று கூறுதல் போல (இருப்பது), விடாத லக்கணை யென்று - விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமா மென்று, நீ கருத்திலே - நீ உன் மனத்திலே, கவலையின்றி - கலக்க மில்லாது, கொள் - கொள்ளக் கடவாய்.

சசிவன்ன போத பதவுரை.

237

70 மேலும் பொருத்திய, விடநில்டாத லக்கணை விட்டு
மடாத லட்சணயின் மெய்மமை உண்ணைப் பொருள் யாத
ரின் மாதென ருல் அநத விததேவததத நென்னுய பொருட்படி
சோயநதேவததத மன்னனு (உதாரண வாககியததின) பொரு
ர்ப்படி (தததுவசி மகா வாககியததினபொருளை), தீர முடி
வாக சிவதை பசுதிடு சித்திததுணாக கடவாய

71 விட்டலக்கணதனையும் விட்ட லட ணை
ம, விட்டு க்க விடாதலக்கணதனையும் விடாதலட்சணயை
ம, விட்டு க்க விடநில்டாத லக்கணமால் விடநில்டாத
சு சணயிற்ற தததுவசி மகாவாகியததின பொருடாக
காளஞவாயயின் உணக்கு அபல்பாருள், யளங்க - செவ்வை
பாக விளங்கும் விளங்குவதாம் (என்றனா, என, சசிவன்னன்)

77 (சோயநதேவதததமன்னனுமவாககியததுள்) பொது
காலததையும், மேலியதேசம் பொருத்திய தேசததையும்
விட்டு (அறிந்து) நீக்கி ஒரு புருடனை தேவதததமன்னனு
ஒரு புருஷனை, கொஞ்ரூறுபோல் மகாளும் வதயபோல்
தததுவசி மகாவாககியததுள்) ஒதும் முறகூறிய, ஈருடல்
உபாதி யிரண்டினையும், கண்டு விட்டு - அறிந்து நீக்கி, அத
னுணமை அம்மகாவாககியததி னுணமையபொருளை, காண -
அறிய, உரைத்திடு கூறலவேண்டும (என்றனன, வன,)

துவம் அசியென்னும் மூன்று பதங்களின், முடிபொருள் -
வதே - முடிவான பொருளாவதாம். (என்று.)

81. சுருணைந்தி - சுருணந்தியாகிய மாந்தி பராயண
முனிவர். மலப்பொருள் - மலரக்தமான ஓவப்பிரஹ்ம ஐக்க
யத்தை, சுருதிநெறியில் - சுருதி மாக்மக, பெற - பெறு
படி, கூறவே சொல்லவே, (சசிவன்னன்), அமலப்பொருள் -
மலரக்தமான (அந்த) ஓவப்பிரஹ்ம ஐக்கயத்தை, பெறுதல் -
பெறுவது, அருடைத்தனக் கழறி - அருபையானதாமென்று
கூறி, அடி வீழ - (அமுனிவரது) திருவடியின் கண்
வழுத்து வணங்க. (பின் அமுனிவா)

82. தமரக்கலைத்து - ஒலிவடிவமாகவுள்ள வேதத்திற்
கு அளவு தெரிவற்ற - அளவு தெரிதற்கரிய, தற்பொரு
ளானை - ஆதல் பொருளை, எருவான் - (சசிவன்னனுக்குத்)
தெரிவித்தற் பொருட்டு, அராகது - தேவர்த்தம், அளப்பரிய -
அளவு செப்தற்கரிய, பதநர்புனர்கொடு - (தாது) சிறந்த
பாதசிர்த்தத்தால், (அவனை), அபீடேசர் - மங்களஸ்நானம்,
செய்து - செய்வித்து.

83. உடற்பகைகள் - உடம்பைப்பற்றி வருந்துன்பங்கள்,
தலைசாய - கெடுப்படி, மா - பெருமை பொருந்திய, தவளப்
பொடி - வெண்மையான விபூதியை, கவசமென விட்டு - (அவ
னுடம்பில்) கவசமிட்டாற்போலத் தரித்து, பவனத்தில் - பவ

சசிவன்ன போத பதவுரை. 231

ளம்போலச் சிவந்துள்ள தமது திருவாயில், வைதத - (தாய்)
வைததுண்ட, அமிர்தினினை மிச்சில் உணவின் செஷததை,
இனிம பரீவோடு ஒளிமையான அனபோமி ஓடமி - (அவ
னுக்குக்) மகாபிதது

உதகதது (சசிவன்னன்) மோதி (தததஞ்
மசுடத) உடல் பொருளொடுமியா - உடல் பொருள் ஆவ் மூன
றையுட, கைக்கொடு ஏற்றுக்கொண்டு உச்சிமிசை
(அவனது) முடியின்மீது தகததலததை - (தயது) திருவடி
யிரண்டையுட, ஓட வைததநா, (சசிவன்னன்), ஓருபத
அததிருவடி யிரண்டையுட, ஓருகைததலததொடு - (தனது)
ஓரணி காக்காளையுட, ஒரு போதொடே ஒரு புஷ்பத
துடனே, மால் பிடிததுக்கொண்டு, (அனபு மயலக்) வ்ருந
தான, பின் அமுளியா சசிவன்னனுட,)

யுட புலகண்ண திருசியமோகா ஒழிய - சீகவுட, உப
நடதபம்பாருள மதர்ம உபந்நதப பொருளாசிய திருகருவின்
தர்சன முண்டாவுட, உளஞானம் வழியை உளவழிப்பா
வையை, கொடுத்தது - தநது, முப்பதப பொருளம் - (தத -
துவம் - அசியென்னுட) மூன்று பதங்களின் பொருள்களையுட,
வெளியாக - விளக்கமாக, மொழியென - நீ கூறக்கடவா யென்று
கூற (சசிவன்னன்)

89). இறை - அம்முனிவர், நவில் நீதியே - கூறிய ஒழுங்
கின்படியே, நனவை - சேவசாக்கிரத்தை, துவகதி - (முதலாகத்)
தொடங்கி, முடி - முடிவாகவுள்ள, துரியத்தை - சிவதுரியத்தை,
முற்ற - (அவை) முற்றும், மனவாகமற்ற - மனவர்க்க
மொழிந்த, அநுபவம் - (தனது) அநுபவத்திற்கு, (வந்தமை
யின்), உற்ற - (அவ்வாறவை) வந்த, சிற்கனவின் - (தனது)
ஞான சொப்பனத்தின், வலி - வலிமையினால், ஏதும் - கூறுவா
னாயினன்.

90). பறப்புன புலன்களும் - புறக்கரணங்களும், அந்தக்கர
ணம் - அகக்கரணமும், (ஆகிய), யாவையும் - எல்லாக்கரணங்
களும், புரணமாக - செவ்வையாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியா
பாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்தை, நனவென - (சேவ)சாக்கிர
மென்று, கண்டேன் - (நான்) கண்டனன். (புறம்புன - வெளி
யேயுள்ள.)

91. புறம்புன புலன் - புறக்கரணங்கள், கெட - (தத்தம்
வியாபாரங்களைச் செய்வது முற்றும்) கெட, அந்தக்கரண
மியாவையும் - அந்தக்கரணம் நான்கும், புரணமாக - செவ்வை
யாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியாபாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்
தை, கனவென - (சேவ) சொப்பனமென்று, கண்டேன்—.

92. இது - (சாக்திரத்திலிருப்பவர்) இந்த நிலைமை, மாணமாகிய தசையெனும்படி - மாண நிலைமைக்கு ஒப்பாமென்று கூறும்படி, மனாதி கரணமியாவையும் - மனமுதலிய வெல்லாக் கரணங்களும், இறந்துள-மாண்டுள்ள, சுழுத்தியும் - (சீவ) சுழுத்தியையும், கண்டேன்—.

93. எக்கரணமும் - எந்தக்கரணமு, எஞ்சலின்றி - மிஞ்சாது, இறந்து - மாண்டு (போக), இருண்டிருந்த - இருள் மயமாகியிருக்கின்ற, துஞ்சல் - சுழுத்தியில், உணர் (அவ்வருளை) அறிகின்ற, போத மாந்தரியமும் - அறிவாகிய துரியத்தையும், (சீவதுரியமென்று), கண்டேன்- அங்கு - அசை நிலை.

94. போதமாகிய துரியம் - ஞான வடிவமாக விளங்குகின்ற துரியவடிவச் சீவஞாகிய பரன், ஓர் துனக்கமற்று - ஒருசலனமுமில்லாமல், அனைத்தின் - சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும், கரியதாயிருந்திடம் - சாட்சியாக விளங்குங் காலத்தை, பரன் நனவென - பரசாக்கிரமென்று, கண்டேன்—.

95. (பரன்) புணர்ந்த - பொருந்தியுள்ள, இச்சகத்து - இப்பிரபஞ்சத்திற்கு, (சாட்சியாக விளங்குவதை), ஒழித்து - நீக்கி, உணர்-(அவற்றிற்குச்) சாட்சியாக விளங்கிய, போதமாந்தனையே- ஞான வடிவமாகிய தன்னையே, உணர்ந்த அது - அறிந்துள்ள அக்காலத்தை, பரன்கன வெனும் படி - பரசொப்பனுமென்று

284 சசிவன்ன போத பதவுரை.

அறிஞர் கூறுகின்றபடி, உணர்ந்தேன் - கண்டனன். மற்று—
அசைக்கலை

116. (பான்) சான்று (யான்) சாட்சி, சாக்கியம் - (இவை) சாட்சியம், (என்று பாவிகதம் பாவனை), இறந்திட - இறந்துபோக, தானிருந்தபடி - தானிருப்பது, தொன்றுறவிடம் - (தனக்குத்) தொன்றுதுள்ள காலத்தை, பான் சுமுத்தியதென பா சுமுத்தி யென்று, துணிந்தேன் - துணிவாகக் கண்டேன

117. மரித்த தென்று - (மாயாப் பிரபஞ்சம்) நசித்த தென்று, உணர்ந்துரைத்தது - அறிந்து சொல்லியதும், மரித்த விடகதனிலே - (அது) நசித்தவிடத்திலே, (தான்) நசியாதிருப்பதை, தெரித்த (து) அறிந்தது, (ஆகிய), போதமேது - அறிவெதலோ, அது - அவ்வறிவு, (ஆகவிளங்குதலை), (பாணுக்கு), பான் துரியாய் - பரதுரியாக தெளிந்தேன் - தெளிவா வறிந்தனன்.

118. இறையெனும்-சிவமென்று சொல்லப்படும, பொருட் றிபிடமே - துரியப் பொருளே, என்னை யாண்டவனே - என்னை யடிமை கொண்டவனே, (பான்), மறையினந்தம் - வேத முடிவின் கணுள்ள, நற்பதப்பொருள் - சிறந்த தற்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாகிய சிவம், (ஆகவிளங்குதலை அவனுக்கு) கனவென- (சிவ)சாக்கிர மென்று, மதித்தேன் - நிச்சயித்தறிந்தனன்.

(11) (சிவமாகியபரன்) பணை - அநாதியாகத் தொடங்கு
வருகின்ற) விசக்ஷ வாதனைப்பழுது பலக வாசனை மென்னு
பிரசபந்த போய கங்கப்பெற்ற முழுதுப (திருசியம்)
அருந்தியும ணை - அறிவுன்ற கண்ணதேயாகிய (நிலை)
அறிவடங்க விளங்கிய நிலை (அவனுக்கு) கனவதும் (சிவ
சொட்பன) மெனப்பதையு கண்டேன -

(110) (பாலுமச சிவாய விளங்கு செவன்) காட்சியாவை
யு அறிவ்பாரு னனைத்து, கண்ணதா அறிவையாக
(விளங்க) அக்கரும அவ்வாறு விளங்கு அறிவு கரைந்த
(தாங்க) விளங்குகின்ற உட்சிதாகிய மேனமையான, அகோ
சர கூடப்பறிதாங்கியாத நிலையை (அவனுக்கு) உறக்கராய
(சிவ) சுழுத்தியாக மதித்தேன -

(111) அருந்தவா - அருமையாகிய தவத்தை யுண்டயவரே
மறைபந்த - மறை முடிவற்றது, அகோசரநதனில் - அகோசர
மாயுள்ள விடத்தில் நீ - தேவரீர், இருந்தவாறு - இருக்கின்ற
வித்ததையு அறிவித்தவாறு - (அதனை) அறிவித்த வித்ததை
யு எவ்வன மிசைப்பேன் - எவ்வாறு கூறுவேன் ஆம்
சார்பை

(112) எம்பிரான் எய்து தருமாததியே, இடந்தொறு
மிடந்தொறும் - (சேவசாக்கரமுதலிய) அவஸ்தை உதோறும்

அவஸ்தை தோறும், அதுவதுவாய் - அவ்வவ்வவஸ்தை யாகார
மாய், தம்பிரான்-, நடஞ்செய்ய வகை - திருநடனஞ் செய்யும்
விதத்தை, சாற்றுடா றறியேன் - சொல்லும் விதம் அறியாதிருக்
கின்றேன்.

103. ஆவியே - எனதுயிராகிய குருமூர்த்தியே, உனதே -
தேவரீராகு, அடியேன் செய் கைமபாறு - செய்யவேண்டிய
பிரதியுபகாரம், என்னெனின்-யாதென்று ஆலோசித்தது நோக்கின்,
அதுதாஹம் - ஆலோசித்து நோக்குகின்ற அதுவும், பண்டே -
முன்னரே, உன்னுடையதாம் - தேவரீரது பொருளாக விருக்கின்
றது, பாவியேன் - (அதனால் பிரதி யுபகார மின்ன தென்பதை)
எண்ணுதற் குரியவனாக திருக்கின்றேன்.

104. என தாக்கையுள்ள வளவும் - என துடம்புள்ள வள
வும், ஆவல் செய்து - அன்புகொண்டு, நின்னடியார்க்கு - தேவரீ
ரது அடியார்க்கு, ஏவல் செய்வதே யன்றி- ஏவற்பணியைச் செய்
வதையே யல்லாமல், மற்றொன்றும் - வேறொன்றைக், காணறி
யேன் - காணறியாதவனாய் விருக்கின்றேன்.

105. இறவில் - அழிதலில்லாத, எப்பதமும் - எத்தன்மைய
தாய பதவியையும், பெற - (யான்) பெற, வேண்டிலேன் -
விரும்புகின்றேனில்லை, (ஆனால்), நின் திருப்பணி செய - தேவரீ
ரது திருப்பணியைச் செய்ய, பெறின் - பெறவேனாயின். என்

று - எப்போதும், பிறவி - (ஆவ்வதமான) பிறவியையே, வேண்டிவன் - வருப்புகின்றேன்.

106. அவன் - அச்சசிவன்னன், என்று - என்றிவ்வாறு கூறி, பல எல்லீழும் - (நாந்நி பராயணமுனிவரது திருவடிகளில்) பல முறைவிழுந்து வணங்குவான், எழும் - எழுந்து நிற்பான், தொழும் - சைகூப்பி வணங்குவான், அழும் - (வீணய்க்கழந்த தன்வாழ்நாளைக் குறித்து) அழுவான், புரியும் - (அம் முனிவரைத்) துதிசெய்வான், இனி யான் என்னை - இனியான் (செய்வது) யாது (என்பான்), நனறு - இங்ஙனையில் நன்று, அன்பினெடு - அன்பினால், நெஞ்சருக் - மனமுருகி, பலவாக - பலவாறாக, (தன் குருடகிமையை), உரைசெய்யும் - கூறிக் கொண்டிருந்தனன்.

107. எட்டில் - சுருதி விசாரத்தால், (உண்டாய்), அறிவின்றி - ஞானமில்லாது, இறைதன்னில் - சற்குருவி னனுக்கிரகத்தால், (உண்டாய்), அறிவின்றி - ஞானமில்லாது, இவ்வுடம்பினுடனே - இம்மானுட தேகத்தோடே, வீட்டிலுறைவானே - மோட்சத்திலிருக்குஞ் சசிவன்னனை, இனி வீடுபெறுமென்பது - இறத்தபின் மோட்சமடைவானென்று, விளம்புகலம் - யாம் கூறமாட்டோம்.

108. வஞ்சவலியால் - (சசிவன்னனது) வலிய தீவினை யின்பெருக்கத்தால், காகில் வீழ்-(சுவர்க்கத்திலிருந்து) காகத்தில்

வீழ்ந்துகிடந்த, பிதிரர் அடைய - (ஆவனது) பிதிராகக் காவ
 றும், அந்நரகு பாழ்பட - அந்தநரகம் பாழாக, ஆவன் வ்ருசை
 வலியால் - ஆவனடைந்த தத்துவஞானத்தின் மகிமையால், சுரா
 திபர்கள் - தேவர்களின் அதிபர்கள் (வாழும்), மோலுலகம் - புண
 ணியலோகத்தில், ஏறினா - குடியேறினார்கள்.

109. ஆவன் தொழில் - ஆசைவன்னன் செய்த க்ரு
 பணியிடையின் சிறப்பு, தேவரும - தேவராலு, மனித
 தரும - மனிதராலும், விபந்து - (அளவிட்டு) வியந்து, உரை
 செயப்படுவதோ - சொல்லப்படுவதோ, (ஆகாதி), முந
 ரும - முடிமூத்திகளும், முடியால் வணங்கி - சிரசால் வணங்கி,
 அவனது ஏவல் செய - அவனது ஏவற்பணியைச் செய்ய, முந்து
 றவா - (நானுனென்று) முற்பட்டு நற்பாராயினா.

110. ஞானியை - ஆத்மஞானியை, நரண்கர னெழுது -
 மனிதனென்றும் தேவனென்றும் கூறுது, ஒழிக - விடுக,
 வேதமுடிவு - வேத சிரசாகிய உபந்தங்கள், நாதன் பர
 மேசுவான், ஞாலமுய - உலகத்தாருபத்தற்பொருட்டு, அரு
 ணால் - கருணையால், மேனியது கொண்டு - மானுட வடிவங்
 கொண்டு, தனைநல்க - (அதிகாரி புருஷர்க்குத்) தன்னைக்கொடுக்க,
 வருமென்று - வருகின்றனென்று, அறையும - கூறுகின்றன.

சசிவன்னபோத பதவுரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு திருவடி வாழ்க.

மகாரக்ஷயகாராய,

வெ. ர. பி. ர. த. ர. த.

பிழைச்சிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நீருத்தம்.
13	6	முபாபம்	முபாயம்
16	7	மைந்தர்க்குறு	மைந்தற்குறு
21	18	முனிவரத	முனிவரது
50	20	யாவதொன்றனை	யாவதொன்றனை
52	6	யாரெ	யாரே
59	19	வோவருளு	தோவருளு
63	15	தன்னை	தன்னை
72	17	(இங்ஙனமே,	(இங்ஙனமே.)
102	21	அந்தக்கரண	அந்தக்கரண
117	6	படைந்துள்ள	யடைந்துள்ள
135	18	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
„	20	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
143	13	விளங்குவதாம்.	விளங்குவதாம். (என் றனர்)
156	12	யங்கனோடே	யங்கனோடே
200	12	விழிப்பட்ட	விழிப்பட்ட

மகாபகவதாராய, . . .
வே சாமிநாதையர் நூல்கள்

